ANTHOLOGIAE PLANUDEAE

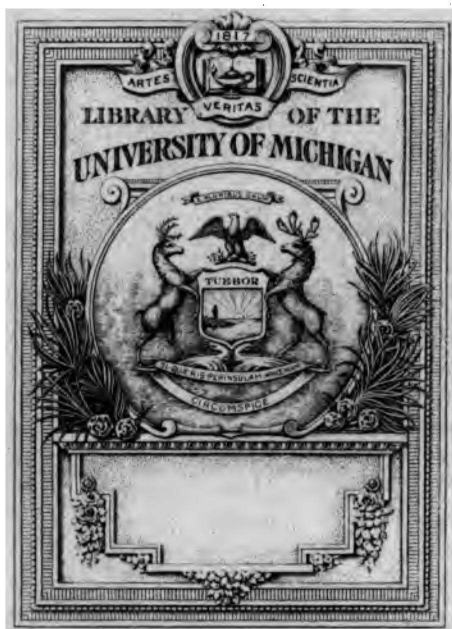
APPENDIX BARBERINO-VATICANA.

RECENSUIT

LEO STERNBACH.



LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCXC.

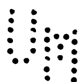

1817
ARTES
SCIENTIA
VERITAS
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR
CIRCUMSPICE

ANTHOLOGIAE PLANUDEAE

APPENDIX BARBERINO-VATICANA.

RECENSUIT

LEO STERNBACH.

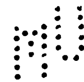




LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCXC.



LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.
Printed in Germany

QUOI DONO LEPIDUM NOVOM LIBELLUM?
HARTELI, TIBI: NAMQUE TU SOLEBAS
MEAS ESSE ALIQUID PUTARE NUGAS.

Praefatio.

Quae nunc editur epigrammatum Graecorum corolla eo potissimum nomine notabilis est, quod neque ex Anthologiae codice Palatino neque ex recensione Planudea pendet. Varii argumenti opusculis eandem admiscet codex V = Vaticanus Gr. n. 240 (chartaceus in folio, saec. XVI), Anthologiae Planudeae adnectit codex M = Barberinus Gr. I 123 (bombycinus in quarto, saec. XIV et XVI), unde totam syllogen eo consilio compositam esse discimus, ut carmina erotica a Planude omissa memoriae proderentur. Nec tamen ratio illa stabilis ac firma fuit, siquidem etiam nonnulla Anthologiae Planudeae epigrammata se insinuarunt.

De pristino conlectionis nostrae fonte nihil comperti habemus, coniecturam vero in aleam dare audeo. Fulvius Ursinus recensionis Planudeae codicem nactus libri septimi argumento, quo Planudes id se egisse testatur, ut obscenissima quaeque carmina resecaret, notam adscripsit: *ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐν παλαιῷ εἰσι παρ' Ἀγγέλου τοῦ Κολλωτίου* cf. Harlesius ad Fabricii Biblioth. Gr. vol. IV p. 430. Eiusdem Ursini manu in codice Barberino exarata est erotica corporis Planudei appendix*); quid igitur obstat, quominus syllogen ipsam ex libro Colotiano fluxisse statuamus?

Colotii autem codex utrum plane perierit an in angulo aliquo delitescat indicare nequeo. Eundem anno 1527, quo bybliotheca Colotiana gravissimam iacturam fecit**), incolumem remansisse

*) Quae res fugit Petrum de Nolhac, qui Ursini vitam et studia nuper egregio libro inlustravit: La Bibliothèque de Fulvio Orsini. Contributions à l'histoire des collections d'Italie et à l'étude de la Renaissance. Paris 1887 (= Bibliothèque de l'école des hautes études publiée sous les auspices du ministère de l'instruction publique. Sciences philologiques et historiques. Soixante-quatorzième fascicule).

**) Cf. Nolhac o. l. p. 79 sq.: elle est du nombre de celles qui furent pillées pendant le sac de Rome de 1537 (immo 1527), où périrent tant de trésors littéraires. Les imprimés et les manuscrits de Colocci furent déchirés, jetés dans la boue, employés par les soldats aux plus vils usages, sous les yeux même de leur propriétaire.

pro certo adfirmare possum: etenim Ursinus anno demum 1529 in vitam est editus. — Posteriora libri fata in tenebris iacent, sed quantum ego coniectura augurari possum post Colotii mortem anno 1549 Ursinus videtur in eius possessionem venisse cf. Nolhac o. l. p. 80: Après sa mort, Orsini recueillit pieusement les débris de cette bibliothèque mutilée, en souvenir du vieillard qui avait encouragé ses premiers travaux.

Iam vero praeter spem contingit, ut damnum, quod litterae codice Colotiano amisso contraxerunt, quodammodo pensari possit. Confido enim fore, ut aliquando a me Marci Musuri codex Anthologicus e particulis errabundis, quae in bybliothecarum latebris occultantur, redintegretur; quam quidem epigrammatum syllogen cum conlectione Colotiana arcto adfinitatis vinculo coniunctam fuisse verisimillimum est, si lectionis varietatem consideramus ex duobus integri libri truncis ad n. XII XXII LIV excussam. Trunci autem dicuntur codex Vaticanus Gr. 1416, qui inde a f. 236^{r} usque ad f. 270^{v} Fulvii Ursini collectanea continet, inscripta: *ἐκ τῶν Μουσούρου καὶ ἄλλων εἰς τὴν τῶν ἐπιγραμμάτων ἀνθολογίαν* *), et codex Vaticanus Gr. 1169 (chartac. s. XVI), qui f. 67^{v}—91^{r} gemella excerpta offert. — Ceterum ex utroque libro alia quaedam protraxi p. 11.* 22. 23. 24. 99.

In epigrammatis sylloges Barberino-Vaticanae recensendis inprimis codice V innitendum esse duxi. M enim deterioris notae est liber, utpote qui n. XV ex interpolatione adponat, n. XXXVI versu sexto careat, n. XXXIX 2 sq. et 11 sq. haud pauca verba ita extrudat, ut disticha in singulos versiculos contrahantur, deinde voces a V suppeditatas omittat n. XXI 1 XXIII 1 XL 1. 5, tum versuum seriem falso digerat n. XXII 7 sq. XXIII XXX 1 sq., postremo pravas lectiones offerat n. III 2. 3 V 3. 5 VI 3. 6 VII 7 VIII 3. 4 X 1. 2. 5 XIII (3.) 4. 8. 9 XIV 3 XVI 6 XIX 3. 4 XXI 3 XXIV 5. 13 XXV 1. 3. 5 XXVI 1. 2. 7. 8 XXVII 1. 7. 9 XXVIII 3 XXXI 2 XXXII 2. 3. 4 XXXIV 1 XXXV 2 XXXVI 1 XXXVII 1. 5. 6 XXXVIII 3. 5 XXXIX 1. 4. 6. 7. 10. 11 XL 2 XLI 3. 5. 6 XLII 7. 10. 11. 14. 18. 19 XLIV 1. 2 XLV 1 XLVII 3. 5. 7. 8 XLVIII 1. 5. 8 LI 2. 4 LIV 2. Nec tamen V unus atque solus est codex, qui ad genuinum appendicis nostrae textum recuperandum momentum adfert, siquidem n. II 4 et XLVII 10 aliena

---

*) F. 269^{r} Ursinus adscripsit: '148. Emendationi del Musuro sopra alcuni epigrammi greci in 4' ubi numeri nota 148 ad inventarium spectat cf. Nolhac p. 349.

vocabula inculcat, n. XII plane omittit, n. IV lemmate caret, n. XXV ultimum distichon in unum versum coartat, n. XX 5 XXXVII 2. 3 XL 1 L 2 singulis verbis eiectis versus non integros praebet, n. I 1 VII 4. 5 X 4 XIII 9 XXIII 1 XXV 5 XXVII 2 XXVIII 5 XXIX 1 XXX 1 XXXVIII 5 deteriorem scripturae varietatem exhibet, denique f. 68r et 68v corollae nostrae septem epigrammata praemittit, quae ad communem appendicis Barberino-Vaticanae archetypum non pertinere vel inde elucet, quod sine ulla exceptione omnia in recensione Planudea recurrunt: App. Pl. XVI 236—239 et 241—243.

Ceterum in utroque codice haec est paginarum ratio:

M.			V.		
p. 599	inc.	n. I	f. 68r	inc.	App. Pl. XVI 236
600	„	V 6	68v	„	„ 241, 4
601	„	IX 3	69r	„	n. II 4
602	„	XIII 4	69v	„	VII 2
603	„	XIX 1	70r	„	XI 2
604	„	XXIV 1	70v	„	XVI 6 (2)
605	„	XXVI 1	71r	„	XXII 7 (1)
606	„	XXVIII 4	71v	„	XXVI 2
607	„	XXXIV 2	72r	„	XXIX 1
608	„	XXXVIII 5	72v	„	XXXIV 2
609	„	XLI 7	73r	„	XXXVIII 5
610	„	XLII 22	73v	„	XLI 4
611	„	XLVII 4	74r	„	XLII 23
612	„	LI 1	74v	„	XLIII 1
			75r	„	XIV_2 2.*) —

Anthologiae Palatinae (A. P.) textum codex Palatinus n. 23 (P) suggerit, quem ipse olim Heidelbergae contuli. Nunc vero haudquaquam omnia in medium protuli, quaecumque in schedis adnotata habeo. Neque enim operae pretium fuit distinguendi notas siglasque, quas vocant, finales a librariis (A et B), lemmatista (L), correctore (C) exaratas in adparatum criticum constipare, neque variantibus lectionibus illos locos adnumerare placuit, quibus C accentus, spiritus, apostrophos, litteras ac litterarum partes atramento suo induxit. Accentus acuti signo: (/ quod in parte ab A scripta [p. 1—452 (A. P. I 1 — IX 563) et p. 643—706] saepius

*) Ex hac pagina f. 77r repetuntur: n. XIV_2 2 sqq., LI 1—3, quae ad sylloges compositionem cognoscendam nihil valent.

recurrit, a C accentum volgatum substitui vel opponi ad n. XVI 2. 3 XXIV 17 XXVII 1 XXXVII 2 XXXVIII 2. 5 XLVII 1 indicavi, sed eandem notam n. XVI 2 (*στόματι*), XIX 3 (*σχύσις*), XLI 8 (*ὀλέσηι*), XLIX 2 (*κόνφως*) sine ulla varietate legi silentio dissimulare malui. Compendiosam denique codicis Palatini scripturam in lemmatis quidem fideliter exprimendam curavi, contra in epigrammatum contextu vocis *πατρὸς* compendium semel (n. LIV 1), duodecies (n. II 4 III 1. 4 V 3. 6 VI 6 XI 1. 3 XXIX 3 XXX 1 bis XXXV 2) tachygraphicam particulae *καὶ* notam bono consilio praetermisi.

Anthologiam Planudeam (Pl.) quotiescumque memoro, Planudis autographo innitor, quod in bybliotheca Marciana (n. 481 Zan.) adservatur. Qui liber non solum lectionis varietatem notabilem praebet, verum etiam pristinum recensionis Planudeae habitum retegit, cuius nec vola nec vestigium in volgatis codicibus et editionibus adparet. In autographo enim Anthologiam in septem libros divisam (f. 2[r]—76[r]) excipit f. 81[v]—100[r] epigrammatum corolla quattuor libris constans, quae quidem litterarum ordine in capita ita disponitur, ut operis praegressi libris I—IV respondeat, ex alio tamen fonte est hausta; in ceteris vero codicibus illa compositionis ratio plane oblitterata est, siquidem autographi appendix cum libris I—IV sylloges amplioris in unum corpus coaluit. Quae cum ita sint, iam patet, quorsum signa: a)—b) pertineant, recensionis Planudeae libris I—IV a nobis adscripta. Ceterum hoc loco argumenta proponere placet, quibus codex Marcianus et Anthologiae Planudeae editio princeps singulos libros inlustrant:*)

autographum:	editio princeps:
Ia. *Ἀνθολογία διαφόρων ἐπιγραμμάτων ἀρχαίοις συντεθειμένων σοφοῖς ἐπὶ διαφόροις ὑποθέσεσιν, ἑρμηνείαν ἐχόντων ἐπίδειξιν καὶ πραγμάτων ἢ γενομένων ἢ ὡς γενομένων ἀφήγησιν· περιέχεται μέντοι ἐν τούτῳ τῷ* (Cod. *τῶ*) *τμήματι κεφάλαια τάδε· εἰς ἀγῶνας· εἰς ἀναθήματα· εἰς ἀναπήρους· εἰς ἀνδρείους· ἀνταπόδοσιν· ἀπειλήν· ἀρετήν· ἀσεβεῖς· ἀσώτους· αὐλητάς· αὐτάρκειαν· βίον ἀνθρώπινον· βρέφη·*	I. *Ἀνθολογία διαφόρων ἐπιγραμμάτων, ἀρχαίοις συντεθειμένων σοφοῖς, ἐπὶ διαφόροις ὑποθέσεσιν, ἑρμηνείας ἐχόντων ἐπίδειξιν καὶ πραγμάτων ἢ γενομένων ἢ ὡς γενομένων ἀφήγησιν. Διηρημένου δ' εἰς ἑπτὰ τμήματα τοῦ βιβλίου καὶ τούτων εἰς κεφάλαια κατὰ στοιχεῖον διεκτεθειμένων τάδε περιέχει τὸ*

*) Pravos accentus pravasque interpungendi notas saepius tacite correxi.

γάμον· γῆρας· γραμματικούς· δένδρα· δικαιοσύνην· δίκην· δυςτυχίαν· ἔλεον· ἐλπίδας· ἐπαίνους· ἔρωτα· εὐσέβειαν· εὐτυχίαν· εὐχαριστίαν (Cod. ἀχαριστίαν)· εὐχήν· ἐχθρούς· ζῶα· ζωήν· ἠχώ· θάλασσαν· θάνατον· θεούς· ἰατρούς· ἰχθύας· κάλλος· κόλακας· κριτάς· λογογραφίαν· μαινομένους· μαθήματα· μέθην· μητρυιάς· μνήμην· μυστήριον (Cod. μνηστῆρας)· μέμψιν· ναούς· ναυάγιον· ναυτιλίαν· νῆας· νήσους· οἶνον· ὄρνις· παιδιάν· πανούργους· παραμυθίαν· πατρίδα· πηγήν· πλουτοῦντας· ποιητάς· ποιμένας· πόλεμον· πόλεις· πονηρούς· πόρνας· ποταμούς· πτωχούς· σιωπήν· σοφίαν· σύγκρισιν.*)

Ib. Ὅμοια τοῖς ἐν τῷ πρώτῳ τμήματι, μετὰ τὸ γραφῆναι ἐκεῖνα ἐξ ἑτέρου βιβλίου συναθροισθέντα κατὰ κεφάλαια, ὀφείλοντα δὲ σὺν ἐκείνοις γράφεσθαι, ἕκαστον κεφάλαιον σὺν τῷ πρῶτον· εἰς ἀγῶνας· εἰς ἄμπελον· εἰς ἀναθήματα· εἰς ἀναπήρους· ἀδρείους· ἀνταπόδοσιν· ἀπειλήν· ἀρετήν· ἀσεβεῖς· ἀσώτους· αὐλητάς· αὐτάρκειαν· βίον ἀνθρώπινον· βρέφη· γάμον· γῆρας· γραμματικούς· γυναῖκας· δένδρα· δικαιοσύνην· δίκην· δυςτυχίαν· ἔλεον· ἐλπίδας· ἐπαίνους· ἔρωτα· εὐσέβειαν· εὐτυχίαν· εὐχαρίστους· εὐχήν· ἐχθρούς· ζῶα· ζωήν· ἠχώ· θάλασσαν· θάνατον· θεούς· ἰατρούς· ἰχθύας· κάλλος· κόλακας· κριτάς· λογογραφίαν· μαινομένους· μαθήματα· μέθην· μετριότητα· μῖσος· μητρυιάν· μνήμην· μυστήριον· μέμψιν· ναούς· ναυάγιον· ναυαγίαν· νῆας· νήσους· οἶνον· ὄρνις· παιδιάν· πανούρ-

*) Qui index nequaquam adcurate est confectus; haec enim capita desunt:

εἰς ἄμπελον n. 5 (A. P. IX 561),
μετριότητα n. 260 (A. P. X 102),
σωφροσύνην n. 414—419 (A. P. IX 96. 132. 170 X 56. 57. 68),
τιμὴν n. 420—421 (A. P. IX 176 X 99),
τύχην n. 422—438 (A. P. IX 49. 74. 136. 180. 181. 182. 183. 228. 442. 530 X 35. 52. 62. 64. 66. 80. 87),
ὑπεροψίαν n. 439—441 (A. P. IX 411 X 45. 75),
φήμην n. 442 (A. P. X 89),
φθόνον n. 443—448 (A. P. X 51. 90. 91 IX 77 XI 193 X 111),
φιλαργύρους n. 449—450 (A. P. IX 44. 45),
φιλίαν n. 451—454 (A. P. IX 535 X 39. 40 IX 450),
φιλοσόφους n. 455—462 (A. P. IX 569, 1 sq.; 569, 3—7; 207. 208. 197. 188. 366. 365),
φιλοστοργίαν n. 463—469 (A. P. IX 95. 163. 259. 345. 346. 390. 114),
φρόνησιν n. 470—471 (A. P. X 37 IX 9, 5 sq.),
φροντίδας n. 472—474 (A. P. IX 50 X 34. 77),
χρόνον n. 475—481 (A. P. IX 51. 499+500+501 X 79. 81. 103 XI 51. 53),
ὥρας (καὶ μῆνας) n. 482—487 (A. P. X 43 IX 383. 384. 580. 363. 491).

ἁρμόζοντι κεφαλαίῳ· ἔστι δὲ ταῦτα· εἰς ἀγῶνας· ἄμπελον· ἀναπήρους· ἀνδρείους· ἀνταπόδοσιν· αὐλητάς· αὐτάρκειαν· βίον· βρέφη· γάμον· γραμματικούς· δένδρα· δίκην· ἔρωτα· εὐτυχίαν· εὐχήν· ζῶα· ζωήν· θάνατον· θεούς· ἰατρούς· ἰχθύας· κόλακας· λογογράφους· μαθήματα· μεθύσους· μετριότητα· μῖσος· ναυάγιον· νῆας· οἶνον· ὄρνιθας· παραμυθίαν· πλουτοῦντας· ποιητάς· ποιμένας· πόλεμον· πόλεις· πονηρούς· πόρνας· ποταμούς· πτωχούς· σοφίαν· τύχην· φιλαργύρους· φιλίαν· φιλοσόφους.*) —

IIa. Ἐν τῷ παρόντι δευτέρῳ τμήματι σκωπτικῷ (σκωπτικῶ Cod.) ὄντι περιέχεται κεφάλαια τάδε· εἰς ἀγωνιστάς· ἀδύνατον· ἀνοήτους· ἅρπαγας· ἀσελγεῖς· ἀστρονόμους· βραχεῖς· βαλανεῖα· γραίας· γραμματικούς· δειλούς· δυςειδεῖς (εὐειδεῖς Cod.)· δυςώδεις· δολίους· δούλους· δῶρα· ἐρῶντας· ζωγράφους· ἡγεμόνας· θυγατέρας· ἰατρούς· ἵππους· κιθαρῳδούς (Cod. κιθαρωδούς)· κλέπτας· κουρέας· κυβευτήν· κυνηγόν· κωμῳδόν (κωμωδόν Cod.)· κωφούς· λαιμάργους· λεπτούς· μακρούς· μεθύσους· νομικούς· ὀκνηρούς· ὀρχηστάς· παχεῖς· ποιητάς· πλοῖα· πολυτεχνεῖς (πολυτειχεῖς Cod.)· πονηρούς· παροριστήν· ῥήτορας· συμποτικὰ ἀστεΐσματα· τολμηρούς· ὑβριστάς· φειδωλούς· φθονερούς· φιλοσόφους· χωλούς.**) —

IIb. Ὅμοια τοῖς ἐν τῷ δευτέρῳ

γους· παραμυθίαν· πατρίδα· πηγήν· πλουτοῦντας· ποιητάς· ποιμένας· πόλεμον· πόλεις· πονηρούς· πόρνας· ποταμούς· πτωχούς· σιωπήν· σοφίαν· σύγκρισιν· σωφροσύνην· τιμήν· τύχην· ὑπεροψίαν· φήμην· φιλαργύρους· φιλίαν· φιλοσόφους· φιλοστοργίαν· φρόνησιν· φροντίδας· χρόνον· ὥρας. —

II. Ἐν τῷ παρόντι δευτέρῳ τμήματι σκωπτικῷ ὄντι περιέχεται κεφάλαια τάδε· εἰς ἀγωνιστάς· ἀδύνατον· ἀνοήτους· ἅρπαγας· ἀσελγεῖς· ἀστρονόμους· βραχεῖς· βαλανεῖα· γραίας· γραμματικούς· γυναῖκας· δειλούς· δυςειδεῖς· δυςώδεις· δολίους· δούλους· δῶρα· ἐρῶντας· ζωγράφους· ἡγεμόνας· θυγατέρας· ἰατρούς· ἵππους· κιθαρῳδούς (κιθαρωδοὺς ed.)· κλέπτας· κουρέας· κυβευτήν· κυνηγόν· κωμῳδόν (κωμωδὸν ed.)· κωφούς· λαιμάργους· λεπτούς· μακρούς· μεθύσους· μιλιάριον· νομικούς· ὀκνηρούς· ὀρχηστάς· παχεῖς· ποιητάς· πλοῖα· πολυτεχνεῖς· πονηρούς·

*) Omissae sunt sectiones tres:
εἰς ἀρετὴν n. 15 (A. P. IX 496),
γραφίδας n. 33 (A. P. IX 162),
φρόνιμον (φρόνησιν) n. 131 (A. P. XI 356).

**) Addi possunt capita duo: εἰς μιλιάριον n. 166 (A. P. XI 244) et εἰς πορδὴν n. 205 (A. P. XI 395); hoc epigramma aetatis nostrae homunculo tantam bilem movit, ut totum radendo tolleret.

(τῶ δευτέρω Cod.) τμήματι τῷ σκωπτικῷ (τῶ σκωπτικῶ Cod.)· εἰς ἀγωνιστάς· εἰς ἀνοήτους· ἀσελγεῖς· ἀστρονόμους· βραχεῖς· γραίας· γραμματικούς· δυςειδεῖς· δυςώδεις· δολίους· ἡγεμόνας· ἰατρούς· κλέπτας· κουρέας· λαιμάργους· μικρούς· μεθύσους· ὀκνηρούς· ποιητάς· πλοῖα· πονηρούς· ῥήτορας· συμποτικὰ ἀστεῖσματα· ὑβριστάς· φειδωλούς· φιλοσόφους· χωλούς. —

IIIa. Ἐν τῷδε τῷ τρίτῳ (τῶδε τῶ τρίτω Cod.) τμήματι ἐπιτάφια ἔχοντι περιέχεται κεφάλαια τάδε· εἰς ἀγαθοὺς ἄνδρας· ἀγωνιστάς· ἀδελφούς· ἁλιέας· ἀνδρείους· ἄνδρας οὐκ ἐπισήμους· ἀρχαίους τινάς· αὐλητάς· βρέφη· γέροντας· γυναῖκας· δούλους· ἥρωας· ἰατρούς· ἰξευτάς· κιθαρῳδούς (κιθαρωδοὺς Cod.)· μεθύσους· μοιχούς· ναυαγήσαντας· νέους καὶ νέας· ὄρνις· ποιητάς· πόλεις· ῥήτορας· υἱοὺς καὶ θυγατέρας· φιλοσόφους.*) —

IIIb. Ὅμοια τοῖς ἐν τῷ τρίτῳ (τῶ τρίτω Cod.) τμήματι τῶν ἐπιταφίων· εἰς ἀγαθοὺς ἄνδρας· ἀδελφούς· ἁλιεῖς· ἀνδρείους· ἄνδρας οὐκ ἐπισήμους· ἀρχαίους τινάς· αὐλητάς· βρέφη· γέροντας· γεωργούς· γυναῖκας· δούλους· ἥρωας· ἰατρούς· ἰξευτάς· ἰχθύας· κυνηγούς· μεθύσους· ναυαγήσαντας· νέους καὶ νέας· ὄρνεις· ποιητάς· πονηρούς· ῥήτορας· υἱοὺς καὶ θυγατέρας· φιλοσόφους. —

IVa. Ἐν τῷδε τῷ τετάρτῳ τμήματι, ἐπιγράμματα εἰς θεῶν ἀγάλματα ἔχοντι καὶ ἀνδρῶν στήλας καὶ ζώων μορφὰς καὶ ἔτι τόπους, περιέχεται κεφάλαια τάδε· εἰς εἰκόνας ἀνδρῶν ἀγα-

πορδήν· παροριστήν· ῥήτορας· συμποτικὰ ἀστεῖσματα· τολμηρούς· ὑβριστάς· φειδωλούς· φθονερούς· φιλοσόφους· χωλούς. —

III. Ἐν τῷδε τῷ τρίτῳ τμήματι ἐπιτάφια ἔχοντι περιέχεται κεφάλαια τάδε· εἰς ἀγαθοὺς ἄνδρας· ἀγωνιστάς· ἀδελφούς· ἁλιέας· ἀνδρείους· ἄνδρας οὐκ ἐπισήμους· ἀρχαίους τινάς· αὐλητάς· βρέφη· γέροντας· γεωργούς· γυναῖκας· δούλους· ἥρωας· ἰατρούς· ἰξευτάς· ἰχθύας· κυνηγούς· κιθαρῳδούς (κιθαρωδοὺς ed.)· μεθύσους· μοιχούς· ναυαγήσαντας· νέους καὶ νέας· ὄρνις· ποιητάς· ποιμένας· πόλεις· πτωχούς· πονηρούς· ῥήτορας· υἱοὺς καὶ θυγατέρας· φιλοσόφους. —

IV. Ἐν τῷδε τῷ τετάρτῳ τμήματι, ἐπιγράμματα εἰς θεῶν ἀγάλματα ἔχοντι καὶ ἀνδρῶν στήλας καὶ ζώων καὶ ἔτι εἰς τόπους, περιέχεται κε-

*) Desunt duo capita: εἰς ποιμένας n. 340—344 (A. P. VII 173. 174. 518. 657. 703) et εἰς πτωχοὺς n. 346—347 (A. P. VII 156. 460).

θῶν· ἀθλητῶν, ἐν ᾧ καὶ τὰ ἐπιγράμματα (adde τῶν) ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ (ἱπποδρόμω Cod.) κωνσταντινουπόλεως ἡνιόχων· βακχῶν· βασιλέων· γυναικῶν· ζωγράφων· ζώων· ἡρώων· ἠχοῦς· θαλάττης· θεῶν· ἰατρῶν· καιροῦ· κήπους· κιθαρῳδῶν (κιθαρωδῶν Cod.)· κίονας· λίθους· λουτρά· ναούς· νίκης· ξενοδοχεῖα· οἴκους· ὅπλα· ὀρχηστρίδων· πηγάς· ποιητῶν· πόλεις· ποταμούς· προάστεια· ῥητόρων· σκεύη· φιλοσόφων· ὡρολόγια. —

IV b. Ὅμοια τοῖς ἐν τῷ τετάρτῳ (τετάρτω Cod.) τμήματι ἐπιγράμμασιν εἰς εἰκόνας ἀνδρῶν ἀγαθῶν· ἀγωνιστῶν· βακχῶν· βασιλέων· γυναικῶν· ζωγράφων· ζώων· ἡρώων· ἠχοῦς· θεῶν· ἰατρῶν· εἰς λίθους· λουτρά· ναούς· οἴκους· πηγάς· εἰς εἰκόνας ποιητῶν· εἰς πόλεις· ποταμούς· εἰς εἰκόνας ῥητόρων· εἰς σκεύη· εἰς εἰκόνας φιλοσόφων· εἰς ὡρολόγια. —

V. Ἐν τῷδε τῷ πέμπτῳ τμήματι περιέχεται ἔκφρασις χριστοδώρου ποιητοῦ θηβαίου κοπτίτου (κοπίτου Cod.) τῶν ἀγαλμάτων τῶν εἰς τὸ δημόσιον γυμνάσιον τὸ ἐπικαλούμενον· τοῦ ζευξίππου. —

VI. Ἐν τῷδε τῷ ἕκτῳ τμήματι ἀναθηματικὰ ἐπιγράμματα ἔχοντι τάδε κεφάλαια περιέχεται· εἰς ἀναθήματα ἀγαλμάτων· εἰς ἀναθήματα παρ' ἀθλητῶν· παρὰ ἁλιέων· ἀντιστρέφοντα· παρὰ βακχευομένων· γερόντων· γεωργῶν· γυναικῶν· ἐρωτικά· εὐκτικά· εἰς θῆρας· ἰσόψηφα· καρκινωτά· παρὰ κηπωρῶν· κυνηγῶν· κιθαρῳδῶν (κιθαρωδῶν

φάλαια τάδε· εἰς εἰκόνας ἀνδρῶν ἀγαθῶν· ἀθλητῶν· βακχῶν· βασιλέων· γυναικῶν· ζωγράφων· ζώων· ἡρώων· ἠχοῦς· θαλάττης· θεῶν· ἰατρῶν· καιροῦ· κήπους· κιθαρῳδῶν (κιθαρωδῶν ed.)· κίονας· λίθους· λουτρά· ναούς· Νίκης· ξενοδοχεῖα· οἴκους· ὅπλα· ὀρχηστρίδων· πηγάς· ποιητῶν· πόλεις· ποταμούς· προάστεια· ῥητόρων· σκεύη· φιλοσόφων· ὡρολόγιον. —

V. Ἐν τῷδε τῷ πέμπτῳ τμήματι περιέχεται ἔκφρασις Χριστοδώρου ποιητοῦ Θηβαίου Κοπτίτου (Κοπίτου ed.) τῶν ἀγαλμάτων τῶν εἰς τὸ δημόσιον γυμνάσιον, τὸ ἐπικαλούμενον· τοῦ Ζευξίππου· ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐπιγράμματα τῶν ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ Κωνσταντινουπόλεως ἡνιόχων. —

VI Ἐν τῷδε τῷ ἕκτῳ τμήματι ἀναθηματικὰ ἐπιγράμματα ἔχοντι τάδε τὰ κεφάλαια περιέχεται· εἰς ἀναθήματα ἀγαλμάτων· εἰς ἀναθήματα παρ' ἀθλητῶν· παρὰ ἁλιέων· ἀντιστρέφοντα· παρὰ βακχευομένων· γερόντων· γεωργῶν· γυναικῶν· ἐρωτικά· εὐκτικά·

Cod.) ʻμαγείρων· εἰς ναούς· παρὰ ναυτῶν· ναυαγῶν· παιζόντων· ποιμένων· στρατιωτῶν· ταχυγράφων· χειρωνάκτων.*) —

VII. Ἐν τῷδε τῷ ἑβδόμῳ τμήματι περιέχεται ἑταιρικά τινα ἀποφθέγματα· τὰ μέν, ὡς ἐγκώμια· τὰ δ', ὡς ἐπιστολαί· τὰ δ', ὡς ἂν ἕκαστον ἔτυχεν· ὅσα μὴ πρὸς τὸ ἀσεμνότερον καὶ αἰσχρότερον ἀποκλίνεται· τὰ γὰρ τοιαῦτα πολλὰ ἐν τῷ ἀντιγράφῳ ὄντα παρελιπόμην. —

εἰς θῆρας· ἰσόψηφα· καρκινωτά· παρὰ κηπωρῶν· κυνηγῶν· κιθαρῳδῶν (κιθαρωδῶν ed.)· μαγείρων· ναούς· παρὰ ναυτῶν· ναυηγῶν· νέων· παιζόντων· ποιμένων· στρατιωτῶν· ταχυγράφων· χειρωνακτῶν. —

VII. Ἐν τῷδε τῷ ἑβδόμῳ τμήματι περιέχεται ἑταιρικά τινα ἀποφθέγματα· τὰ μέν, ὡς ἐγκώμια· τὰ δ', ὡς ἐπιστολαί· τὰ δ', ὡς ἂν ἕκαστον ἔτυχεν· ὅσα μὴ πρὸς τὸ ἀσεμνότερον καὶ αἰσχρότερον ἀποκλίνει· τὰ γὰρ τοιαῦτα πολλὰ ἐν τῷ ἀντιγράφῳ ὄντα παρέλιπε, φησίν, ὁ Πλανούδης. —

In universum parvus codicum est numerus, qui epigrammata erotica ad posteritatem propagarint; unde factum est, ut ad sylloges nostrae textum recensendum praeter libros supra indicatos haec tantummodo adiumenta adhiberi possent:

1) codex Ambrosianus A 161 sup. (s. XV) cf. n. XLVIII;
2) „ Laurentianus Plut. XXXI n. 28 (s. XV) cf. n. XLVIII;
3) „ F sive Laurentianus Plut. LVII n. 29 (s. XV) cf. n. I et XLVI;
4) „ Palatinus Gr. 128 (s. XV) cf. n. VIII XLI XLV;
5) „ R = Parisinus 2720 cf. n. I et XLVI;
6) „ S = Parisinus Suppl. n. 352 (s. XIII) cf. n. VIII et XXXIII;
7) „ Vaticanus Gr. n. 1372, olim Ursinianus**) (s. XVI) cf. n. XLVIII.

Codicis S notitiam Cramero debemus, qui poematia quaedam illinc hausta in Anecd. Gr. Paris. vol. IV (1841) p. 266 sqq. pu-

*) Omissae sunt sectiones duae:
(παρὰ) μεθύσων n. 127 (A. P. VI 77),
νέων n. 133—136 (A. P. VI 155. 156. 161. 198).

**) Qui his verbis definitur in inventario: ʻ53. Epigrammatario Graeco in carta pergamena, ligato alla greca in corame rosso, in 4⁰ foglio' cf. Nolhac p. 339.

blici iuris fecit†); libri R testimonia e Schneidewini 'Progymnasmatis in Anthologiam Graecam' (1855) deprompsi, ubi epigrammatum corolla Euphemiana in lucem est edita; reliquos codices ipse excussi. Ex his vero F dignissimus est, qui adcuratius describatur. Euphemianae enim Anthologiae, quae inde a f. 153^{v} usque ad f. 161^{r} legitur, f. 161^{r} epigramma A. P. IX 61 subiungitur, numeri autem centum et undeviginti f. 142^{r} — 153^{v} praemittuntur:

1) A. P. IX 53*
2) X 43
3) IX 455
4) App. Pl. XVI 293
5) A. P. VII 747
6) IX 539
7) proverbium††): ὤδινεν ὄρος· Ζεὺς δ' ἐφοβεῖτο· τὸ δ' ἔτεκε (l. ἔτεκεν) μῦν,
8) A. P. IX 160
9) App. Pl. XVI 3
10) A. P. IX 357 (v. 2 inc. f. 142^{v})
11) II 414 – 416
12) App. Pl. XVI 4
13) A. P. IX 366
14) 784
15) 576 (v. 6 inc. f. 143^{r})
16) 402
17) 48
18) 346
19) App. Pl. XVI 141
20) A. P. IX 523
21) 506
22) 504 (v. 4 inc. f. 143^{v})
23) App. Pl. XVI 152
24) A. P. IX 108
25) X 30
26) IX 26 (v. 9 inc. f. 144^{r})
27) VII 136
28) A. P. VII 148
29) 145
30) XI 414
31) IX 51*
32) 387
33) 388 (f. 144^{v})
34) 389
35) VII 139
36) App. Pl. XVI 223
37) 224
38) A. P. IX 117
39) 47
40) 75
41) 130 (f. 145^{r})
42) XI 323
43) App. Pl. XVI 222
44) A. P. IX 476
45) V 81
46) IX 359 (v. 8 inc. f. 145^{v})
47) X 26
48) VI 331*
49) IX 453
50) X 73
51) IX 360 (v. 4 inc. f. 146^{r})
52) 116*
53) 495
54) 177
55) 204 (v. 6 inc. f. 146^{v})
56) 115

---

†) Cf. praeterea Dilthey, 'de epigrammatum Graecorum syllogis quibusdam minoribus' (Ind. lectt. Gotting. aest. 1887) p. 4sqq.

††) Cf. Athenaeus XIV p. 616 D.

57) App. Pl. XVI 88
58) 109
59) A. P. VII 153
60) App. Pl. XVI 151 (v. 2 inc. f. 147^{r})
61) A. P. VII 713
62) XI 275 (v. 9 inc. f. 147^{v})
63) App. Pl. XVI 299
64) A. P. IX 205
65) 434
66) *ἰαμβικοί·* †)
ὥςπερ σκύφος γάλακτος ἢ καὶ κισσύβη ††) ‖ *ἡ βουκολικὴ πᾶσιν ἔκκειται βίβλος* †††)· ‖ *τοιγὰρ ῥοφῶμεν οἱ θέλοντες τὸν λόγον στόμασι λάβροις* *†), *εἰ κελεύουσι φρένες.*
67) A. P. IX 341 (v. 3 inc. f. 148^{r})
68) 68*
69) 69*
70) App. Pl. XVI 296
71) A. P. IX 156
72) VII 44 (v. 2 inc. f. 148^{v})
73) App. Pl. XVI 304
74) A. P. X 108
75) IX 253
76) 132
77) 170 (v. 3 inc. f. 149^{r})
78) 447
79) VII 535
80) App. Pl. XVI 210*
81) A. P. IX 122 (v. 6 inc. f. 149^{v})
82) XI 193
83) X 111
84) A. P. IX 18
85) 163
86) X 37
87) VII 7
88) 146
89) IX 277 (f. 150^{r})
90) X 51
91) IX 351
92) App. Pl. XVI 171
93) 120 (v. 3 inc. f. 150^{v})
94) 165
95) 162+160,5 sq.
96) 174
97) A. P. VII 6
98) IX 111
99) 391 (f. 151^{r})
100) X 29
101) IX 557
102) VII 13
103) 70
104) IX 294 (f. 151^{v})
105) 452
106) App. Pl. XVI 303
107) A. P. IX 192
108) 451* (f. 152^{r})
112) App. Pl. XVI 295
113) A. P. VII 489
114) IX 28
115) App. Pl. XVI 110 (v. 5 inc. f. 153^{r})
116) A. P. XI 442
117) App. Pl. XVI 91
118) 276
119) A. P. IX 88 (v. 3 inc. f. 153^{v}).

---

†) Cf. Ahrens, Bucolicorum Graecorum Rell. vol. II p. 3.
††) Cod. *κισύβη*.
†††) In cod. interpunctio deest.
*†) Cod. *λαύροις* (sine commate) offert.

Epigrammata stellulis notata (n. 1. 31. 48. 52. 68. 69. 80. 108) etiam in R redeunt*): n. 1. 47. 60. 5. 7. 8. 22. 73; unde librarius, cuius nomen subscriptio f. 161^v ἐγράφη παρ' ἐμοῦ βαρθωλομαίου κομπαρίνου ἐκ τοῦ πράτου ἐν τῇ φλορεντίᾳ patefacit, in codicis F corolla Euphemiana praeter duos ultimos numeros omnia illa carmina consulto omisit. Qui prorsus temerario consilio duas epigrammatum conlectiones conligavit, quae nullo pacto inter se cohaerere possunt. Sylloge enim ad Euphemium missa exeunte saeculo nono lucem vidit, alteram vero, quae in F praecedit, tribus fere saeculis inferiorem esse statuendum est, utpote quae versus n. 66 contineat, quos quidem Joanni Tzetzae vindicandos esse aliunde constet. Quae cum ita sint, cur tandem in iisdem epigrammatis F_1 et R (F_2) haud levem lectionis varietatem exhibeant, optime intellegi potest cf.

F_1:	R:
A. P. IX 51, 2 τύχην**)	τέχνην
VI 331, lem. γαΐτου***)	auctoris nomine caret
6 εὐτυχίης	ἀτυχίης
IX 116. Post v. 1 inserit A. P. IX 115, 5 (cum Pl.)†)	post v. 1 exhibet A. P. IX 115, 5sq. (cum P)
3 σ' ἐκκαλέουσα	σε καλέουσα
IX 68, 2 φαῖδραν††)	φαίδρην
69, 1 δύςμηνις.	δυςμενής.

*) Etiam n. 13 (A. P. IX 366) ibidem comparere Boissonade apud Duebnerum tradit; sed procul dubio epigramma non ad syllogen Euphemianam, sed ad septem sapientum dicta pertinet, quae eodem codice continentur cf. Schneidewinus p. 5.

**) In F praeterea v. 1 ad οἶδεν ἀμείβειν glossa interlinearis δύναται ἐναλλάσσειν spectat, cui in margine notula: τὸ οἶδεν ἐνταῦθα ἀντὶ δυνάμεως adicitur. Ex R nihil Schneidewinus p. 27 enotavit, sed οἶδεν· δύναται· ἐνταῦθα ἀντὶ δυνάμεως· — ἀμείβειν· ἐναλλάσσειν Boissonade apud Duebnerum profert.

***) Etiam Pl. VI n. 78 f. 64^v γαίτου exhibet; in P γαιτελίκου legitur, attamen A γαιτολικοῦ exaraverat; correxit C.

†) F recensionem Planudeam et hic et in n. 56 (A. P. IX 115) sequitur, ubi ultimum distichon resecatur.

††) Adgnoscit praeterea Pl. I_a n. 262 f. 12^r.

F_1:	RF_2:
App. Pl. XVI 210, lem. *Πλάτωνος νεωτέρου*	*πλάτωνος* (*πλάτω* F_2)*) *εἰς ἔρωτα εὑρεθὲν* (*εὑρηθὲν* F_2) *ὑπὸ ὁδιτῶν***) *ἐν ἄλσει*
2 *κυθείρης*	*κυθήρης*
3 *ἰοδόκον*	*ἰοβόλον*
7 *κηροχύτοις ἐντὸς λαγαροῖς βαῖνον*	*κηροχύτοις δ' ἐντὸς λάροις βαίνον*
A. P. IX 451 lemmate caret	*τίνας ἂν εἴποι λόγους πρὸς πρόκνην τὴν ἀδελφὴν φιλομήλα*
2 *μουνώσας*	*μαννώσας.****)

Apographa ad codicem Palatinum tamquam communem fontem redeunt omnia cf. Jacobsius Anth. Gr.†) vol. VI p. CXLI sqq.; nec tamen illorum variae lectiones, cum maximam partem circumspectas virorum doctorum coniecturas repraesentent, in adparatu critico prorsus neglegi debent. Hinc igitur ad n. VI 4 IX 1. 4. 6 XIII 1. 9 XXVII 7 XXVIII 1. 4 XXXI 2. 3 XL 6 XLII 8 generaliter apographorum mentionem facio, singillatim vero commemoro apographum Buherianum (n. XXV 1), Guietianum (n. II 3 XIII 4 XVII 1 XX 6 XXI 7 XXIII 2 XXIV 15. 17 XXV 2 XXVI 5 XXVII 3. 11 XXIX 2 XXX 2 XXXV 1 XXXVII 5 XXXVIII 2. 5 sq. XLII 3 XLVII 6 LII 1), Heinsianum (n. XXI 2 XLII 7), Lennepianum (n. XLII 3 XLIV 4), Lipsiense (n. IV 1 IX 5 X 5

*) Cui lectioni compendium *πλάτ*^{ω} male intellectum ansam dedit; ac *πλάτ*^{ω} in P distincte scriptum repperi.

**) Hanc scripturam, non *ὑδάτων*, deinde v. 2 *κυθείρης*, non *κυθήρης* Pl. IVa n. 165 f. 48r offert.

***) Ex F_1 addo: n. 31, 1 *αἰῶν* a m. pr.; n. 48, 1 *ὀλοᾶ σφιχθέντα*, 3 *οὐ*^{κ}, 5 *τῇδε*; n. 52, 1 *δίκασε*, 2 *βοᾶ*, 4 *ἔργ⟨εο* et in margine: *ἔγρεο*; n. 68 lem. *μητρυῖαν*; n. 69, 1 *οὐδὲν* pro *οὐδ' ἐν*; n. 80, 1 *ἱκόμε*^{σ}*θα*, 5 *ὕπνω*, 6 *εὗδεν*; n. 108, 1 *βαθείῃ*, 4 *ἐθέρισε*. — F_2 App. Pl. XVI 210 *ἱκόμεσθα*, non *ἱκόμεθα* (cum R) exhibet, tum v. 5 *ὕπνω*; A. P. IX 451, 1 *βαθείῃ*, 2 *βαρύπ*^{ο}*τμον*, 3 *στυγνὰ δε μοι πόρεν ἕδνα*, non *στέγνα δέ μοι πόρεν ἕδνα*, quae codicis R est lectio. — Ceterum *ἕδνα*, non *ἔδνα* in P extat, unde potiorem scripturae varietatem, quae quidem nondum sit excussa, adicere placet: A. P. VI 331, 1 *ὀλοᾶ σφιγ*^{χ}*θέντα* (suprascr. C), 4 *βαιὸν* suprascr. C, qui *τυτθοῦ — βρέφυς* pro *τυτθὸν — βρέφος* reposuit, IX 69, 1 *οὐδενέρωτι* (pro *οὐδ' ἐν ἔρωτι*), App. Pl. XVI 210, 5 *ὕπνῳ*, 6 *εὗδεν*.

†) Sic editionem maiorem, tredecim voluminum opus, (L. 1794—1814), noto; contra numerus Romanus additamento: 'Anth. Gr.' destitutus editionis criticae (L. 1813—1817) volumen significat.

XIII 2. 9 XVII 3. 4 XX 1 XXI 2 XXIV 2. 11 XXVII 8 XXXIII 1 XXXVI 5 XLII 3. 13. 15), Ruhnkenianum (n. III 3 XVII 3 XXVII 10), Thryllitzschianum (n. III 1. 3. 4 V 1 VI 1 XI 4 XVII 4 XX 4 XXVIII lem. et 2 XXIX 2 XXXII 3 XXXIII lem. XXXV 3 XXXIX 4 XLIV 2 XLVIII 2. 3), Vossianum (n. III 4 IV 1 VI 3 XXXII 3).

In adnotatione critica saepius prudens sciensque digressiones*) quasdam admisi; id quod aequi bonique consulatur velim. Neque enim iusta Anthologiae editio, sed studiorum specimen proponitur: hoc vero nequaquam adparatum criticum exigit, qui definitam habeat regionem, cuius terminis saeptus teneatur. —

Iam libellum emissurus omni cogitatione eo feror, ut gratissimo animo nomen **Guilelmi ab Hartel**, praeceptoris dilectissimi, prosequar, qui tot tantaque in me beneficia contulit, ut ingratus essem, si remotis arbitris gratias agerem. — Teneo quidem quam avide optabam occasionem pietatis publice testificandae, sed viro praestantissimo pro summis in me meritis dignas laudes et gratias a me agi posse omnino despero.

D. Leopoli mense Ianuario a. MDCCCXC.

Leo Sternbach.

) Commemorantur ibidem praeter autographum Anthologiae Planudeae (p. 11. 15. 26. 27. 28. 33. 57. 83. 122.***) duosque codices Vaticanos (n. 1416 et 1169), ad Musuri exemplar revocandos, hi libri manuscripti:

1) Laurentianus Plut. VII n. 10 (s. XI) p. 55,
2) „ „ XXXII n. 50 (s. XV) p. 84,
3) Vaticanus Gr. n. 29 (s. XIV) p. 43,
4) „ „ n. 743 (s. XIV) p. 65.

I. *Ἄδηλον.*

Κόνων δίπηχυς, ἡ γυνὴ δὲ τεττάρων·
ἐν τῇ κλίνῃ δὲ τῶν ποδῶν ἰσουμένων,
σκόπει Κόνωνος ποῦ τὸ χεῖλος ἔρχεται.

Adnotatio critica:

A. P. XI 108, ubi B in rasura *ἄδηλō* dedit. — Lemma *ἄδηλον ἀστεῖον τοῦ σατὰν Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου* F n. 155 et R n. 39 offerunt, ubi verba *ἄδηλον ἀστεῖον* ad praecedentis epigrammatis (A. P. XI 220) inscriptionem: *εἰς Ἀλφειόν τινα καλούμενον* trahi debent. — Genuinum Iuliani imperatoris lusum recte Boissonade ad Theophylact. Simocatt. p. 279 adgnoscit.

1 *δίπηχυς*] *δίπηχης* R, *δίπτυχης* F ‖ *η* P ‖ *δε* P ‖ *τεττάρων*] *τεττέρων* V, *τεσσάρων* FR, quam scripturam cum Schneidewino Progymn. in Anthol. Gr. p. 27 Duebner in textum recepit; sed Iuliano Attica vocis forma relinquenda est cf. ad n. XV 4 infra ‖ **2** *τῇ κλίνῃ*] *τῆ κλίνη* PMV ‖ *δε* P ‖ *ἰσουμένων*] *ἴσουμένων* P, *ἰσομένων* MV ‖ **3** *ποῦ*] *ποῖ* frustra Iacobsius vol. III p. 677 temptat, id quod etiam de Lucillii loco A. P. XI 133, 5 *ποῦ τις ἀπέλθῃ* et de Automedontis versu A. P. XI 346, 4 *ἤδη, καὶ ζητεῖς ποῦ σε φέρωσι πόδες* dictum volo cf. Wilamowitz-Moellendorf Commentariol. grammat. III (Ind. lectt. Gotting. aest. 1889) p. 25 n. 1 ‖ *το* M. —

II. *Ἄδηλον.*

Ζεῦ, προτέρῳ τέρπου Γανυμήδεϊ· τὸν δ' ἐμόν, ὦναξ,
Δέξανδρον δέρκευ τηλόθεν οὐ φθονέων·
εἰ δὲ βίῃ τὸν καλὸν ἀποίσεαι, οὐκέτ' ἀνεκτῶς
δεσπόζεις· ἀπίτω καὶ τὸ βιοῦν ἐπὶ σοῦ.

Adnotatio critica:

A. P. XII 69, ubi B lemma *ἄδηλ'* adposuit; equidem Meleagro Gadarensi epigramma vindicaverim. —

1 *τέρπον*] malim *τέρπεν* ‖ *Γαννμήδεϊ*] *γαννμήδει* (compendio diphthongi) P, falso. In quarto hexametri pede Meleager centies fere spondeum admisit, eidemque plus tricies in pede secundo spondeum adiunxit (A. P. IV 1, 9. 31. 33. 39; V 139, 3; 152, 7; 176, 3. 5; 180, 5; 184, 5; 190, 3; 196, 1; VI 163, 1; VII 195, 5; 196, 5; 417, 1. 3; 428, 5. 17; 476, 3; IX 363, 19; XII 56, 3; 72, 3; 85, 5; 110, 3; 128, 3; 132, 5; 137, 5; 141, 5; 151, 3; 157, 1; 257, 1. 7), in pede primo ac secundo sedecies (A. P. IV 1, 47; V 136, 3; 152, 3; 165, 5; 172, 5; 178, 1; 182, 5; 212, 5; VII 182, 7; 428, 1. 13; IX 363, 21; XII 52, 5; 82, 3; 132, 11; 256, 1), in pede secundo et tertio bis (A. P. V 152, 5 et 215, 5; posteriore enim loco: *εἴ καί με κτείναις, λείψω φωνὴν προϊέντα* | *γράμματα* e Posidippi — cf. quae dixi Melet. Gr. I p. 66 — versu simillimo A. P. XII *19, 5 *εἰ καὶ ἐμὲ κτείναις, λείψω φωνεῦντ' ἐπὶ τύμβῳ* | *γράμματ'* pro *εἴ καί με* corrigendum: *εἰ καὶ ἐμέ*). Nusquam tamen poeta versum offert, qui cum nostro apte componi possit: sane idem schema (–́⏑⏑–́ – –́⏑⏑–́ – –́⏑⏑–́⏑̄) A. P. V 184, 5 *οὐχ ὁ περίβλεπτός σε Κλέων*; κἂν *μὴ* . . . *τί δ' ἀπειλῶ*; et XII 137, 5 *ἅδε φίλα θρεπτῆρι χάρις*; ναὶ *τὸν βαθὺν ὄρθρον* recurrit, sed aliud profecto est simul cum pede quarto vocem polysyllabam ita terminare, ut diaeresis bucolica optime sentiatur, aliud unius syllabae voculam, quae cum verbis sequentibus arctissime cohaereat, in eiusdem pedis fine ponere; neque aliter haec Meleagri exempla sunt comparata:

A. P. V 184, 1	*ἔγνων· οὔ μ' ἔλαθες· τί θεούς*; οὐ *γάρ με λέληθας*
214, 1	*σφαιριστὰν τὸν Ἔρωτα τρέφω*· σοὶ *δ', Ἡλιοδώρα*
VII 419, 7	*ἀλλ' εἰ μὲν Σύρος ἐσσί, Σάλαμ*· εἰ *δ' οὖν σύ γε Φοῖνιξ*
421, 13	*χαῖρε καὶ ἐν φθιμένοισιν*, ἐπεὶ καὶ *Μοῦσαν Ἔρωτι*
428, 15	*ὄρνις δ' ὅττι γεγωνὸς ἀνήρ*, καί *που περὶ Κύπριν*
IX 363, 19	*εἰ δὲ φυτῶν χαίρουσι κόμαι*, καὶ *γαῖα τέθηλεν*
XII 33, 3	*ἀλλά, Πολυξενίδη, τάδ'* ὁρῶν, μὴ *γαῦρα φρυάσσου*
54, 1	*ἀρνεῖται τὸν Ἔρωτα τεκεῖν* ἡ *Κύπρις, ἰδοῦσα*
70, 5	*χὠ μὲν δὴ τάδε φησίν*· ἐγὼ δ' ἦν *μυῖα παραπτῇ*
83, 1	*οὔ μ' ἔτρωσεν Ἔρως τόξοις*, οὐ *λαμπάδ' ἀνάψας*
132, 1	*οὔ σοι ταῦτ' ἐβόων, ψυχή*; ναὶ *Κύπριν, ἁλώσει*
141, 3	*σοὶ καλὸς οὐκ ἐφάνη Θήρων*; ἀλλ' *αὐτὸς ὑπέστης*.

Unus igitur locus restat, qui in censum venire possit, scilicet A. P. XI 223, 1 *εἰ βινεῖ Φαβορῖνος ἀπιστεῖς· μηκέτ' ἀπίστει.* Verum

tamen tantum abest, ut codicis Palatini memoriam, quae epigramma ad Meleagrum auctorem referat, pro rata atque firma habeam, ut distichon illud (A. P. XI 223) poeta nostro prorsus indignum esse confidenter iudicem. Equidem versus Antipatro (Thessalonicensi) tribuerim; alii fortasse Ammiani vel Nicarchi fetum adgnoscent. εμὸν P || ὤναξ P || 2 οὐ φθονέων] ex MV correxi: οὐ φθονέω (cum semicolo post τηλόθεν) P et volgo || 3 βίῃ] βίη MV; etiam in P signum, quod post η extat, potius pro commate vel puncto, quam pro littera ι habendum || ἀποίσεαι] recte MV exhibent, neque aliter Salmasius in margine apographi Guietiani correxerat: ἀποίσεται P || οὐκέτ'] οὐκ ἔτ' P, οὔκετ' M || ἀνἕκτῶς (sic) M || 4 ἀπίτω] καὶ ἀπίτω V || καὶ τὸ βιοῦν] recte in MV legitur: καὶ βιοῦν P, ubi τὸ inter καὶ et βιοῦν supplendum esse Salmasius perspexit || βιοῦν] de βιᾶν perperam C. A. Klotzius ad Tyrtaeum (1767) p. 115 cogitaverat. Genuinam loci sententiam Duebner est adsecutus; Iacobsium Anth. Gr. vol. XI p. 287 perversa Salmasii interpretatio transversum egit || ἐπὶ σοῦ] ἐπὶ σοὶ M, ἐπί σοι V. —

III. Ἄδηλον.

Εἰ Ζεὺς κεῖνος ἔτ' ἔστιν, ὁ καὶ Γανυμήδεος ἀκμὴν
ἁρπάξας, ἵν' ἔχῃ νέκταρος οἰνοχόον,
κήμὸν τὸν καλόν ἐστιν ἐνὶ σπλάγχνοισι Μυΐσκον
κρύπτειν, μή με λάθῃ παιδὶ βαλὼν πτέρυγας.

Adnotatio critica:

A. P. XII 65, ubi B genuinum lemma μελεάγρ adscripsit.

1 ἔτ' M || ἔστιν] scripsi: ἐστὶν volgo (ἐστιν P, ἔστι MV) || ὁ καὶ] ὁ δὴ frustra Brunckius flagitabat || ἔστιν, ὁ καὶ] ἔσθ', ὁ πάλαι schedae Thryllitzschianae in margine proponunt, quam coniecturam J. G. Schneider Peric. Crit. in Anthol. Gr. (1772) p. 112 probavit || 2 ἔχῃ] ἐχη P, ἔχει M, ἔχοι temere Brunckius reponebat || 3 κήμὸν τὸν καλόν ἐστιν] scripsi: κημοι τον καλόν ἐστι P, κἠμοὶ τὸν καλόν ἐστιν V et volgo, κἠμὴ τὸν καλόν ἐστιν M; nostra emendatione recepta vertendum: ʻiam meum est (officium)' cf. Sophocles Electr. 1470 οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σόν, O. C. 197 πάτερ, ἐμὸν τόδ', Euripides Ion. 1020 σὸν λέγειν, τολμᾶν δ' ἐμόν, Plato Leg. II p. 664 B τὸ μετὰ τοῦτο τοίνυν ἐμὸν ἂν εἴη λέγειν, VII p. 806 D οὐκοῦν τὰ μετὰ ταῦτα ἤδη σχεδὸν ἐμὸν πειρᾶσθαι φράζειν; [Alcib. I p. 106 B οὐ γάρ ἐστι τοιοῦτον τὸ ἐμόν], Menander fr. 674 (Kock) οὐκ ἐμὸν ἀνοίγειν λανθάνουσαν ἀτυχίαν |

ἔστ', Callimachus fr. 490 (Schneider) βροντᾶν δ' οὐκ ἐμόν, Plutarchus Vit. Anton. XXXII 3 ἐπιορκεῖν γὰρ οὐκ ἐμόν, Strato A. P. XII 4, 6 ζητεῖν οὐκ ἐμόν, Gregorius Nazianzenus Carm. I 2 n. 25, 275 sq. (Patrol. Gr. vol. XXXVII) p. 833: σοὶ (l. σὸν) μὲν γάρ ἐστιν ὠμότης, τὸ δὲ πρᾶον | ἐμόν. ‖ καλόν ἐστιν] καλὸν ἐστὶν male apud Duebnerum legitur ‖ ἐστιν ἐνὶ σπλάγχνοισι] recte MV offerunt (in M ἐνίσπλαγχνοισι extat), eodemque modo in margine apographi Ruhnkeniani est correctum: ἐστι σπλάγχνοισι P, ἐστιν ἐπὶ σπλάγχνοισι apographum Ruhnkenianum in textu exhibet, ἐστιν ὑπὸ σπλάγχνοισι ibidem in margine ex coniectura habes, quam Herelio praeeunte plerique probarunt, ἐστιν ἀπὸ σπλάγχνοισι (Μυΐσκον | κρύπτειν) C. A. Klotzius ad Straton. n. 20 p. 58 ex schedis Thryllitzschianis edidit ‖ Μυΐσκον] μυϊσκον P, μενίσκον V, μένισκον M; cf. ad n. XXXIV 1 infra ‖ κῆμὸν — Μυΐσκον] κῆμοί τοι καλόν ἐστιν ὑπὸ σπλάγχνοισι Μυΐσκον coniecit Wyttenbachius Biblioth. Crit. vol. I 2 (1777) p. 32, πῆ μοι τὸν καλὸν ἔστιν ὑπὸ σπλάγχνοισι Μυΐσκον G. Hermannus apud Graefium in Meleagri editione (1811) p. 79, κῆμοὶ τὸν καλόν ἐστι θέμις σπλάγχνοισι Μυΐσκον Iacobsius vol. III p. 744, κῆμοὶ τὸν καλὸν ἔστιν ἐνὶ σπλάγχνοισι Μυΐσκον idem in notis manuscriptis apud Duebnerum, κῆμοὶ τὸν καλόν ἐστιν ἐμοῖς (vel ἐνὶ) σπλάγχνοισι Μυΐσκον Boissonade ad Nicet. Eugenian. VI 592 vol. II p. 337, κῆμοὶ τὸν καλὸν ἔξεστι σπλάγχνοισι Μυΐσκον Hecker Commentat. Crit. de Anthol. Gr. (1843) p. 357, κἀμοὶ τὸν καλόν ἐστι καλὸν σπλάγχνοισι Μυΐσκον Herwerdenus Mnemos. N. S. vol. XIV (1886) p. 405. Quae commenta in universum vana sunt atque inrita, nonnulla prorsus falsa, veluti Wyttenbachii coniectura, qua sollemne epitheton τὸν καλὸν extrudatur cf. A. P. XII 20, 4; 28, 2; 64, 4; 67, 1; 68, 1; 69, 3; 71, 6; 107, 1; 122, 1; 133, 5; 140, 1; 171, 1; 194, 3; 204, 2; 253, 2. — In Herwerdeni scriptura etiam craseos ratio non Dorica offendit: neque enim dubito, quin Meleager, si crasin effecisset, κῆμοὶ eodem modo dicturus fuerit, quo A. P. XII 68, 10 κἠγὼ pro καὶ ἐγώ et A. P. VII 428, 16 κἠν pro καὶ ἐν dixit; sed reapse poeta καί μοι dedisset, sicuti etiam A. P. V 136, 3 καί μοι habes, non κῆμοὶ (= καὶ ἐμοί), tum A. P. XII 119, 4 καί με, non κῆμὲ (= καὶ ἐμὲ), qua observatione apud eundem Meleagrum A. P. VII 418, 4 κἀμὲ θετὸν Μερόπων ἀστὸν ἐγηροτρόφει vocem κἀμὲ (καμὲ P) in καί με mutandam esse probatur ‖ 4 μή με] correxit Brunckius ex margine apographi Vossiani: μὴ καὶ PMV ‖ λάθῃ] λάθη M ‖ μή — πτέρυγας] μή με λάθῃ παῖδα λαβὼν πτέρυγας ex schedis Thryllitzschianis Klotzius l. c. edidit, qui praeterea p. 77 σε pro με inepte

temptabat, *μή γε λάθῃ παῖδα βαλὼν πτέρυγας* Wartonus ad Theocrit. vol. II p. 89 exhibuit, *μή με λάθῃ παῖδα λαβὼν πτέρυγι* coniecit Koehler ad Theocrit. p. 119. —

IV. *Στράτωνος.*

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καθὼς εἴρηκεν Ἄρατος·
ὑμῖν δ', ὦ Μοῦσαι, σήμερον οὐκ ἐνοχλῶ.
Εἰ γὰρ ἐγὼ παῖδάς τε φιλῶ καὶ παισὶν ὁμιλῶ,
τοῦτο τί πρὸς Μούσας τὰς Ἑλικωνιάδας.

Adnotatio critica:

A. P. XII 1 sine lemmate; verba enim *στράτωνος τ̃ σαρδιανοῦ* haudquaquam epigrammati nostro in P adscribuntur, sed ad totum Anthologiae Palatinae librum XII spectant, eademque in summa pagina 569. manus novicia saeculi XVIII adiecit. Quem interpolatorem saeculo XVI Woltersius Mus. Rhen. vol. XXXVIII (1883) p. 106 n. 3 vindicavit; attamen nostram rationem ea certam reddunt, quae de eadem manu Melet. Gr. I p. 177 contra Paulssenum exposui. — Tota Musa puerilis etiam lemmate designatur, quod B versibus nostris praemisit: *ϛ τίς ἂν εἴην εἰ πάντ̂ σοι τ̂ εἰρημέν̂ τ̂ γνῶσιν ἐκθέμεν̊, τῶν* (delendum esse censet Buecheler apud Woltersium p. 107 n. 3; *τὴν* correxit Duebner) *στράτων̊ τ̂* (h. e. *τῶν* pro *τοῦ*) *σαρδιαν̆ παιδικ̂ μοῦσαν ἐπεκρυψάμην, ἣν αὐτ̊ παίζων. πρ̊ τοὺς πλησίον ἐπεδείκνυτο, τέρψιν οἰκειαν τὴν ἀπαγγελίαν τ̂ ἐπιγραμματ̂ οὐ τ̀ νοῦν ποιούμεν̊· ἔχου τοίνυν τ̂ εξ῾. ἐν χορέιαις Γ ἡ γε σώφρων κα̃ τ̀ τραγικ̀ οὐ διαφθαρήσεῃ.* — Auctoris nomen M servat; V lemmate caret, sed manus recentissima (Angeli Maii?) ibidem notulam adlevit: *στράτωνος* Anthologia Palat. Vat. Cod. 33 p. 569 quam anthologiam omnino consulere lector debet si *σφάλματα* nostri codicis cupit emendare.

1 *ἀρχώμεσθα*] *ἀρχόμεσθα* M, *ἀρχόμεθα* V ‖ *εἴρηκεν*] *ειρηκεν* P, *ἔκρινεν* temere in apographo Vossiano (et Lipsiensi) est mutatum ¦ *Ἄρατος*] *Ὅμηρος* MV ex interpolatione, quae ex Palladae epigr. A. P. X 50, 1 *τὴν Κίρκην οὐ φημι, καθὼς εἴρηκεν Ὅμηρος* originem traxit, nisi forte ex glossa *ὡς Ὅμηρος*, quae ad v. 2 pertineret, manavit ¦ **3** *παῖδας τε* M ‖ **4** *Ἑλικωνιάδας*] *ἑλικωνιτίδας* MV. —

V. ⟨Τοῦ αὐτοῦ⟩.

Μὴ ζήτει δέλτοισιν ἐμαῖς Πρίαμον παρὰ βωμοῖς,
  μηδὲ τὰ Μηδείης πένθεα καὶ Νιόβης,
μηδ' Ἴτυν ἐν θαλάμοις, καὶ ἀηδόνας ἐν πετάλοισιν·
  ταῦτα γὰρ οἱ πρότεροι πάντα χύδην ἔγραφον·
ἀλλ' ἱλαραῖς Χαρίτεσσι μεμιγμένον ἡδὺν Ἔρωτα
  καὶ Βρόμιον· τούτοις δ' ὀφρύες οὐκ ἔπρεπον.

Adnotatio critica:

A. P. XII 2, ubi B scripsit: στράτων. — Lemma τοῦ αὐτοῦ ego supplevi: in MV versus nostri sine distinctione epigrammati praegresso subiunguntur.

1 δέλτοισιν ἐμαῖς] δέλτοις ἐν ἐμαῖς edidit Brunckius cum schedis Thryllitzschianis, citra necessitatem ‖ παρα P ‖ **2** μηδὲ] μὴ δὲ P, μήτε MV; cf. Schneider ad Callimach. Hymn. III 17 ‖ τα P ‖ **3** μὴδ' PM ‖ Ἴτυν] ἴτην M ‖ ἀηδόνας] ἀηδόνα vel ἀηδοῦν vel (μηδ' Ἴτυν ἐν θαλάμοις, μηδ' ἐν πετάλοισιν) ἀηδὼ coni. Brunckius, perperam in plurali offendens ‖ **4** πρότεροι] πρότερον MV non male; in V autem pro ν librarius primitus ι exaraverat ‖ πανταχύδην M ‖ **5** ἀλλ P ‖ χαρίτεσι M ‖ ἡδύν M. —

VI. ⟨Τοῦ αὐτοῦ⟩.

Ἀκμῇ δωδεκέτους ἐπιτέρπομαι· ἔστι δὲ τούτου
  χὠ τρισκαιδεκέτης πουλὺ ποθεινότερος·
χὠ τὰ δὶς ἑπτὰ νέμων γλυκερώτερον ἄνθος Ἐρώτων·
  τερπνότερος δ' ὁ τρίτης πεντάδος ἀρξάμενος·
ἑξεπικαιδέκατον δὲ θεῶν ἔτος· ἑβδόματον δὲ
  καὶ δέκατον ζητεῖν οὐκ ἐμόν, ἀλλὰ Διός.
Εἰ δ' ἔτι πρεσβυτέρου τις ἔχει πόθον, οὐκέτι παίζει,
  ἀλλ' ἤδη ζητεῖ· 'τὸν δ' ἀπαμειβόμενος'.

Adnotatio critica:

A. P. XII 4, ubi B dedit: τ αὐτ h. e. Στράτωνος. — MV lemma omittunt, sed in V eadem manus, quae ad n. IV comparet, adscripsit: στράτωνος Cod. eod. pag.: eadem.

1 ἀκμη P, ἀκμῇ V ‖ δωδεκέτους] δωδεκαέτους MV, δωδεκέτευς edidit Brunckius cum schedis Thryllitzschianis ‖ ἐστι P ‖ **2** χῶ P, χ' ῷ MV ‖ τρις καὶ δεκέτης M ‖ **3** χῶ P, χ' ῷ MV ‖ τὰ] om. MV,

τα P ‖ δις PV ‖ ἑπτὰ νέμων] ἑπτὰν ἔμων M ‖ νέμων] ἔχων conicitur in margine apographi Vossiani ‖ ερώτω̄ P ‖ ἄνθος Ἐρώτων] Strato ab Aeschylo sumpsisse videtur, qui similiter Helenam adpellat δηξίθυμον Ἔρωτος ἄνθος (Agam. 742). Post Stratonem Nonnus saepius locutionem illam sensu translato usurpat cf. Dionys. XI 341 πόρδαλις εἰ πρήνιξε τεὸν δέμας, ἄνθος Ἐρώτων, 397 τοῖος ἔην ἐρόεις Καλάμῳ φίλος, ἄνθος Ἐρώτων, addaturque inscriptio libri XII: δωδεκάτῳ φρένα τέρψον, ὅπῃ νέον ἄνθος Ἐρώτων | Ἄμπελος εἶδος ἀνῆκεν ἐς ἀμπελόεσσαν ὀπώρην. Idem vero Nonnus etiam propriam verborum significationem admisit Dionys. XII 86 Μίλακος ἱμείρων Κρόκος ἔσσεται ἄνθος Ἐρώτων et XV 353 ἢ κρόκος ἱμερόεις ἢ Μίλακος· ἄνθος Ἐρώτων cf. praeterea odarium Anacreonteum LIII 15 (Bergk) de rosa: προςάγειν τ' Ἔρωτος ἄνθος ‖ 4 ἀρξάμενος] correxi ex MV: ἀρχόμενος P et volgo, ἁπτόμενος apographa quaedam interpolata exhibent ‖ 5 εξεπικαιδεκατον P, ἐξεπικαὶ δέκατον M ‖ δὲ om. MV ‖ ἐβδοματον M ‖ 6 ζητεῖν] τητεῖν M ‖ οὐκ ἐμὸν] οὐκεμοὶ M, οὐκ ἐμοὶ V cf. ad n. III 3 ‖ 7 notam initialem versui huic a B adpositam transfixit manus novicia, qua de ad n. IV egimus ‖ ἔτι πρεσβυτέρου] scripsi cum Schwenckio Mus. Rhen. vol. II (1843) p. 464: ἐπὶ πρεσβυτέρους P et volgo, ἔτι πρεσβυτέρους MV, ἐπὶ πρεσβυτέροις coni. F. W. Schmidtius, kritische Studien zu den griechischen Dramatikern nebst einem Anhang zur Kritik der Anthologie vol. III (1887) p. 177, quem constructio πόθον ἔχειν ἐπί τινα offendit; insolentius in Oracul. Sibyll. IV 33 οὐδ' ἄρ' ἐπ' ἀλλοτρίης κοίτης πόθον αἰσχρὸν ἔχοντες legitur, cui loco nonnisi Arati versus 975 δάκνωσιν μυῖαι καὶ ἐφ' αἵματος ἱμείρωνται adsimulari potest. Cum εἴς τινα vocem πόθος coniungunt Nonnus Dionys. I 407 ὅσσον ἐγὼ πόθον ἔσχον ἐς Εὐρώπης ὑμεναίους et Eudocia de S. Cypriano II 355 sq. ἐγὼ κούρης πόθον οἶδα | ἐς θεὸν ὑψιμέδοντα; cf. insuper Nonnus Dionys. XIII 193 ἵμερον Ὠρίωνος ἐς Ἠριγένειαν ἐνίψω ‖ τις ἔχει] τίς ἐχει P, ζητεῖ MV ‖ οὐκ ἔτι P | 8 ἀλλήδη P | τὸν δ' ἀπαμειβόμενος] τοὺς ἀπαμειβομένους coni. Reiskius, praeter necessitatem. —

VII. Ἀδέσποτον.

* * *

Αἶψα δ' ὅγ' ἀντιθέην κούρην βάλε· τῆς δὲ διαπρὸ
ἦλθε δόρυ στιβαρὸν κατὰ νηδύος, ἐκ δέ οἱ ὦκα
κήκιεν αἷμα μέλαν, φύροντο δὲ δέμνια καλά·
ἔγχεϊ δ' ὀξυόεντι μεσηγὺ κόρην βάλε μηρῶν,

εὔσφυρον, ἀδμήτην, διὰ δὲ φλέβας αἱματοέσσας ·
κέρσε· μέλαν δέ οἱ αἷμα δι' ἕλκεος οὐταμένοιο
ἔβλυσεν ἐσσυμένως, δάμνα δέ ἑ νεύρινον ἔγχος.

Adnotatio critica:

Centonem habes ex Quinti Smyrnaei Posthom. I 235 sqq. atque memoriis Homericis conflatum. Ad carminis sententiam maxime Leonis Philosophi Homerocento A. P. IX 361 (= n. XLVI infra) Ausoniique cento nuptialis III p. 145 sq. (Schenkl) ex Vergilii versibus contextus faciunt. — Nostri quidem centonis frusta Homerica singulis locis adponentur, Quinti vero locum hic transscribere placet:

αἶψα δ' ὅγ' ἀντιθέην Κλονίην βάλε, τῆς δὲ διαπρὸ
ἦλθε δόρυ στιβαρὸν κατὰ νηδύος, ἐκ δέ οἱ ὦκα
δουρὶ χύθη μέλαν αἷμα, συνέσπετο δ' ἔγκατα πάντα·
τῆς δ' ἄρα Πενθεσίλεια χολώσατο, καί ῥα Ποδάρκεα
οὔτασεν ἐς μυῶνα παχὺν περιμήκεϊ δουρὶ
χειρὸς δεξιτερῆς, διὰ δὲ φλέβας αἱματοέσσας
κέρσε, μέλαν δέ οἱ αἷμα δι' ἕλκεος οὐταμένοιο
ἔβλυσεν ἐσσυμένως· ὁ δ' ἄρα στενάχων ἀπόρουσεν
εἰςοπίσω· μάλα γάρ οἱ ἐδάμνατο θυμὸν ἀνίη. —

1 Ante hunc versum lacunam indicavi ‖ ὅγ'] ὁ γ' MV ‖ **2** κατανηδύος M ‖ δέ οἱ] δέοι V; cf. ad v. 6 ‖ **3** κήκιεν αἷμα μέλαν] cf. Homerus Il. 7, 262 μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα. — Simplici voce κηκίω de prorumpente sanguine Sophocles Philoct. 784 utitur: στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ | κηκῖον αἷμα ‖ αἷμα M ‖ φύρονто δὲ] scripsi: φορύνοντό τε M, φορύνοντότο (sic) V; cave de φορύοντο cogites, quae vocis forma tantummodo grammaticorum sit commentum cf. Crameri Anecd. Oxon. vol. I p. 313, 8, Etymol. Magn. p. 799, 10, Etymol. Gud. p. 434, 19, Eustathius ad Homeri Il. 10, 270 p. 804, 48, Od. 18, 336 p. 1849, 16 sqq.; 22, 21 p. 1917, 42 sqq. ‖ καλὰ] scripsi: φίλα MV, cui lectioni patrocinari videtur Homerus Od. 8, 277 βῆ ῥ' ἴμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνια κεῖτο, nec tamen insolentem verbi φίλα mensuram retinere ausus sum. Homerus quidem ter (Il. 4, 155; 5, 359; 21, 308) in versus initio φῖλε κασίγνητε exhibet, alia vero illic ratio intercedit (cf. Bekker, Homerische Blätter vol. I p. 140 sq., Hartelius, Homerische Studien I² p. 123), neque cum grammaticis antiquis (cf. Crameri Anecd. Oxon. vol. I p. 425, 40, Etymol. Magn. p. 794, 15, Etymol. Gud. p. 553, 44, Eustathius ad Homeri Il. 4, 155 p. 458, 2 sq.; 5, 359 p. 556, 33 sqq.) de ancipiti syllabae φι

mensura cogitari potest. Duo praeterea illius licentiae exempla repperi, alterum in rudi inscriptione primi fere saeculi p. Chr. nat. n. 289, 6 (Kaibel): τόνδε δὲ βωμὸν ἔθηκε, πανύστατα δῶρα, Μένανδρος, | φεῖλος ἀδελφειοῦ μηδενὶ λειπόμενος, ubi φεῖλος pro φιλία positum esse non recte editor existimat, alterum apud Theodorum Prodromum, pessimum versificatorem, in Notices et Extraits des Manuscrits de la Bibliothèque Nationale vol. VI (an IX) p. 531: δεξιτερῇ βαλέων φίλον κάρα, θαῦμα ἰδέσθαι. — Hesiodi locus fragm. XLIX 3 (Goettling): ἔκτανε Λητοΐδην, φίλον σὺν θυμὸν ὀρίνων procul dubio corruptela laborat, quamquam de medela adhibenda viri docti inter se dissentiunt: mihi quidem maxime Isleri adridet coniectura (Quaestionum Hesiodiarum Specim. p. 11): ἔκτανε· Λητοΐδῃ δὲ φίλον σὺν θυμὸν ὄρινεν. Apud Theocritum Id. XXX 31 καὔτας Κυπρογενήας· ἔμε μάν, φύλλον ἐπάμερον rectissime Th. Fritzschius φύλλον pro φίλον correxit; in epigrammate Cyziceno A. P. III 2, 3 Τήλεφος, Ἡρακλέους φίλος γόνος αὐτὸς ὑπάρχων scribendum φίλος ἔκγονος (pro φίλος γόνος) cum Ludwichio Mus. Rhen. vol. XLI (1886) p. 592; apud Oppianum Cyneg. II 368 λύσεο μητέρα μοι φιλίην, τὰ δ' ἄποινα δέδεξο scriptura φίλην, quae olim circumferebatur, codicum ope est extrusa; denique apud Nonnum Paraphr. Evang. XV 42 ὑμῖν δ' ἔμπεδα ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύω codicis V(aticani) auctoritatem, qui φίλα τάδε pro ταῦτα φίλα offert, vel Homeri versus Od. 1, 307 ξεῖν', ἦ τοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις evertit ‖ 4 cf. Homerus Il. 13, 567 sq. Μηριόνης δ' ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ | αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, 16, 308 sq. αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντες Ἀρηΐλυκον βάλε μηρὸν | ἔγχεϊ ὀξυόεντι. De ἔγχεϊ ὀξυόεντι adde praeterea Il. 5, 50; 7, 11; 8, 514; 13, 584; 15, 536. 742 ‖ ἔγχεϊ] scripsi: ἔγχει MV; cf. Homerus Il. 20, 368 ἔγχεϊ δ' ἀργαλέον, ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτεροί εἰσιν, et sic ἔγχεϊ ante consonantes in eadem versus sede scriptum invenies apud Homerum Il. 3, 380; 5, 852. 856; 6, 31; 11, 265. 503. 541; 16, 195. 468. 809; 18, 195; 19, 152; 20, 96. 446; quamquam formam ἔγχει omnibus illis locis praeferendam esse Bekker censuit cf. Homer. Blätter vol. I p. 139 ‖ μεσηγύ] μεσσηγὺ V; in M post ὑ littera ς est erasa ‖ 5 εὔσφυρον] εὔφυρον V; epitheton a Quinto (I 115 XIII 268) poeta adsumpsit: apud Homerum eiusdem vice adiectivum καλλίσφυρος fungitur cf. Il. 9, 557. 560; 14, 319; Od. 5, 333; 11, 603 ‖ ἀδμήτην] scripsi: ἀδμῆτιν MV, cuius formae unum certum suppetit exemplum in inscriptione, quae legitur in opere: Reisen in Lykien und Karien — beschrieben von O. Benndorf und G. Niemann (1884) p. 77 n. 53, col E, v. 11: ἀ]λλὰ

νέαν ἀδμῆτιν ὁμο[ῦ] δηλωτὸν ἄθικτον. Lobeckii enim sententiae (ad Sophoclis Aiac. 175 [1]p. 242) eandem vocem pro *ἀδμήταν* reponentis in Sophoclis Electr. 1239 nemo, puto, accedet. — Apud Homerum habes: (*βοῦν*) *ἀδμήτην* Il. 10, 293 et Od. 3, 383; (*ἵππον*) *ἀδμήτην* Il. 23, 266; (*ἡμίονον*) *ἀδμήτην* Il. 23, 655, denique Hymn. 4, 133 *ἀδμήτην μ' ἀγαγὼν καὶ ἀπειρήτην φιλότητος*, sed ubique fere *ἀδμῆτιν* tamquam varia lectio in codicibus comparet, neque aliter in textu olim legebatur Il. 23, 655, unde etiam nostri centonis auctorem in Homero suo *ἀδμῆτιν* repperisse atque eadem forma usum esse concluseris cf. insuper Suidas vol. I 1 p. 105, 13 sq. (Bernhardy): *ἀδμήτης· ὁ ἀδάμαστος· ἀδμῆτις δὲ γυνή, διὰ τοῦ ἰῶτα*, Etymol. Magn. p. 17, 52 *ἀδμῆτιν· ἀδάμαστον, νέαν, ἄζευκτον*, Zonaras vol. I p. 43 (Tittmann): *ἀδμῆτιν· ἀδάμαστον* ‖ *διὰ δὲ*] *διαδὲ* M ‖ 6 *μέλαν*] apud Quintum Smyrnaeum bis vidimus cum voce *αἷμα* coniungi. unde alium Quinti locum obiter corrigere iuvat: II 410 *τύψε δ' ἄρ' Αἰακίδαο βραχίονα δουρὶ κραταιῷ· | τοῦ δ' ἐχύθη φίλον αἷμα.* Locutionem *φίλον αἷμα* ita explicari posse, ut *φίλος* pronominis possessivi significationem induat, equidem non nego; verum enim vero apud poetas epicos non ea, quae explicari possint, si necessitas tulerit, sed ea, quae usitata ac sollemnia sint, servanda et probanda esse teneto. Quodsi *φίλον αἷμα* illo sensu neque a Quinto, neque ab Homero, neque ab alio poeta epico, neque omnino a quoquam scriptore Graeco usurpatum esse reputaveris, locum supra adpositum in mendo cubare facile mihi concedes. Ex Quinti autem usu *μέλαν* pro *φίλον* reponendum esse praeter versus supra exhibitos haec docent exempla: I 595 *μέλαν δέ οἱ ἔρρεεν αἷμα | ἐσσυμένως*, II 543 *τὸ δ' ἀντικρὺ μέλαν αἷμα | ἐξέθορεν*, 545 *κάππεσε δ' ἐς μέλαν αἷμα*, III 70 *ὄφρα κέ οἱ μέλαν αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα χυθείη*, VI 461 *μέλαν δέ οἱ ἔζεεν αἷμα*, XIII 139 *αἷμα μέλαν πίνουσιν*, 173 *κάππεσε δ' ἐς μέλαν αἷμα*, 246 *κεῖτο δ' ἄρ' ἐς μέλαν αἷμα*, 380 *σχέτλιοι, ὁππότε κεῖνο διὲκ μέλαν αἷμα καὶ ἱρὰ | ἀθανάτων ἐλάθοντο.* Adde III 311 *ἔβλυσεν αἷμα κελαινόν*, VIII 234 *ὧν ἄπλετον μετὰ χερσὶν ὑπέρρεεν αἷμα κελαινόν*, XIII 86 *πάντῃ δ' αἷμα κελαινὸν ὑπέρρεε.* Ceterum poeta noster utramque phrasin ab Homero est mutuatus cf. de *μέλαν αἷμα* Il. 4, 149; 7, 262; 10, 298. 469; 11, 813; 13, 655; 16, 529; 18, 583; 20, 470; 21, 119; 23, 806; Od. 3, 455, de *αἷμα κελαινὸν* Il. 1, 303; 7, 329; 11, 829. 845; Od. 11, 98. 228. 232. 390; 16, 441; 19, 457. — Ipsum vero hemistichium *τοῦ δ' ἐχύθη μέλαν αἷμα* equidem non dubito, quin Theocrito Quintus debeat Id. XXII 125. *ἐκ δ' ἐχύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο*

χανόντος, praesertim cum etiam alio loco (scil. IV 363 sqq.) ad versus 123—126 idyllii XXII adluserit; itaque nescio, an praeterea ἐκ pro τοῦ ei sit reddendum ‖ δέ οἱ] δέοι V; cf. ad v. 2 ‖ 7 ἐσσυμένως] ἐσσομένως M | δάμνα] scripsi: ἐδάμνα MV; cf. Homerus Il. 16, 103 *δάμνα* μιν Ζηνός τε νόος καὶ Τρῶες ἀγαυοί, ubi Naber, Quaestt. Homer. p. 84 δάμνη coniecit ‖ δέ ἑ νεύρινον] scripsi: δὲ ἐνεύρινον M, δέ ἑ νεύριον V; cf. Homerus Il. 5, 391 χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς *ἐδάμνα*. — Νεύρινον ἔγχος nostro loco idem valet atque νεῦρον, quae vox nonnumquam de membro virili usurpatur cf. Casaubonus ad Athen. I p. 5 D et interpretes ad Aristoph. Lysistr. 1078. **Nervum** gemella significatione apud scriptores Latinos occurrere docent Gonsalius ad Petron. Sat. 129, Burmannus ad Anthol. Lat. vol. II p. 540. 565, Hildebrand ad Apulei Metamorph. II 16 vol. I p. 112, Mayor ad Iuvenal. Sat. X 205. —

VIII. *Νουμηνίου.*

⟨Χαῖρε σύ, μισοπόνηρε πεπλασμένε, χαῖρε, βάναυσε,
ὁ πρώην ὀμόσας μηκέτι δὴ διδόναι.⟩
Μηκέτι νῦν ὀμόσῃς· ἔγνωκα γάρ, οὐδέ με λήθεις·
οἶδα τὸ ποῦ, καὶ πῶς, καὶ τίνι, καὶ τὸ πόσου.

Adnotatio critica:

A. P. XII 237, ubi B lemma ἴ αὐἴ h. e. Στράτωνος adposuit. — Numenii, cui epigramma nostrum in MV vindicatur, unum omnino in Anthologia distichon (scil. A. P. XII 28) superest, quod poetam Stratone antiquiorem fuisse demonstrat*); alterum, quo eundem Meleagri vestigia persecutum esse edocemur (cf. praeterea quae ad v. 2. epigrammatis nostri adnotavi), ex appendice Barberino-Vaticana accedit: n. XLV infra.

1 sq. om. MV; idem de codice Pal. Gr. 128 f. 88^{v} valet, nisi quod hic alterum carminis nostri distichon Stratonis epigrammati A. P. XII 235 adnectit:

Εἰ μὲν γηράσκει τὸ καλόν, μετάδος, πρὶν ἀπέλθῃ·
εἰ δὲ μένει, τί φοβῇ τοῦθ' ὃ μένει διδόναι;

Quae confusio equidem non dubito quin orta sit ex clausula διδόναι, quae in utriusque carminis versu secundo recurrat. Opti-

---

*) Auctoris nomen in recensione Planudea (VII n. 185 f. 75^{r}) omittitur, sed νουμηνίου ex Musuri libro adiectum est in codice Vatic. Gr. 1416 f. 270^{r} (et 1169 f. 90^{v}).

mum vero sententiae nostrae adminiculum codex S praebet, ex quo haec edidit Cramer Anecd. Paris. vol. IV p. 385, 15 sqq.:

Εἰ μὲν γηράσκει τὸ καλόν, μετάδος, πρὶν ἀπέλθῃ·
εἰ δὲ μένει, τί φοβῇ τοῦθ' ὃ μένει διδόναι;
μηκέτι νῦν ὀμόσῃς· ἔγνωκα γάρ, οὐδέ με λήθεις
. . . .
καὶ πρώην ὀμόσας μηκέτι διδόναι
. . . .
οἶδα τὸ ποῦ καὶ πῶς καὶ τίνι καὶ τὸ πόσον.

Scilicet librarius Stratonis disticho adscripto ad Numenii versum 3. aberravit, ipse tamen errore conspecto statim totum epigramma recto ordine transscripsit; casu igitur et fortuito in codice nunc quidem versus 3. (*μηκέτι νῦν ὀμόσῃς· ἔγνωκα γάρ, οὐδέ με λήθεις*) falso loco exarati manifesta vestigia restant, cum in versibus 1. et 3. iusto loco exhibitis scriptura penitus evanuerit ‖ 1 *βάναυσε*] *βάναυσι* (sic) P ‖ 2 *ὁ*] *καὶ* S ‖ *πρώην* P offert, non *πρῴην*, quod Duebner edidit ‖ *ομόσας* P ‖ *δή*] scripsi: *μή* volgo ex P editur, ubi *μη* extat; in S vox omittitur. — Volgaris sententia iustum sensum non praestat, siquidem particula *μή* particulae *μηκέτι* postposita omnino negationem tollit; neque auctoris mentem Duebner adsecutus est, cum vertit: qui nuper iurasti te non amplius mihi daturum. Immo poeta amasio, qui non amplius se meritorium esse adseveravit, neque amplius se cuiquam corpus volgare iuravit, perfidiam acerbe exprobrat cf. Meleager A. P. V 184, 1 sqq.:

Ἔγνων· οὔ μ' ἔλαθες· τί θεούς· οὐ γάρ με λέληθας·
ἔγνων· μηκέτι νῦν ὄμνυε· πάντ' ἔμαθον·
ταῦτ' ἦν, ταῦτ', ἐπίορκε· μόνη σύ, πάλιν μόνη ὑπνοῖς;
ὢ τόλμης! καὶ νῦν, νῦν ἔτι φησί· μόνη.

Quae cum ita sint, etiam v. 1 falso fastidiosi notionem voci *βάναυσε* a Duebnero subiectam esse patet, cum Numenius manifesto puerum nimis facilem quaestumque corpore facientem denotaret, sicuti etiam Automedon A. P. XI 326, 3 dixit: *οὐκ ἔλεγον· μὴ πάντα βαρὺς θέλε, μηδὲ βάναυσος* | *εἶναι* itidem a Duebnero prave intellectus, qui inhumanum innui ratus verbum *βάναυσος* voci *βαρὺς* opponi non perspexisset cf. Stratonis praeceptum A. P. XII 209, 1 sq.:

Μήτε λίην στυγνὸς παρακέκλισο, μήτε κατηφής,
Δίφιλε, μηδ' εἴης παιδίον ἐξ ἀγέλης. ‖

3 ομοσης P, ὁμόσης S, ὁμόσσης V, ὁ μοῦσαις (sic) M ‖ οὐδέ με] οὐδε με M, οὐδ' ἐμὲ perperam Brunckius edidit ‖ 4 οἶδα το P ‖ τινι V ‖ καὶ] ter per compendium in P exprimitur, ultimo loco sine accentu | πόσον] πόσσου V, πόσον M et Pal. —

IX. Ἄδηλον.

Ὄρθρε, τί μοι, δυςέραστε, ταχὺς περὶ κοῖτον ἐπέστης
ἄρτι φίλας Δημοῦς χρωτὶ χλιαινομένῳ;
εἴθε πάλιν στρέψας ταχινὸν δρόμον Ἕσπερος εἴης,
ὦ γλυκὺ φῶς βάλλων εἰς ἐμὲ πικρότατον.
Ἤδη γὰρ καὶ πρόσθεν ἐπ' Ἀλκμήνην Διὸς ἦλθες
ἀντίος· οὐκ ἀδαὴς ἐσσὶ παλινδρομίης.

Adnotatio critica:

A. P. V 172, ubi A recte Meleagro epigramma vindicavit lemmate τοῦ αὐτοῦ (scil. Μελεάγρου) adscripto, deinde L εἰς δημὼ την αὐτοῦ ἐρωμέν^ subiunxit; in margine vero C signum ο' adposuit, quo de Melet. Gr. I p. 15 egimus.

1 ὀρθρε M ‖ δυςέραστε in P ex δυςέραστον corr. C ‖ περὶ acc. C ‖ περὶ κοῖτον] παρὰ κοῖτος V, παρὰ κόιτος M ‖ ἐπέστης] ὑπέστης apographa nonnulla exhibent, eademque fuerat codicis P scriptura in Meleagri loco simillimo A. P. V 173, 3 ἀλλ' ὅτε τὰν ῥαδινὰν κόλποις ἔχον, ὠκὺς ἐπέστης, ubi ἐπέστης C restituit ‖ 2 φίλας] φίλης MV, quam lectionem etiam in P extare falso Graefius ad Meleagr. p. 27 tradit, φίλας a Brunckio profectum esse ratus χρωτὶ acc. C eraso acuto ‖ χλιαινομένῳ] χλιαινομένω M, χλιηναμένῳ coni. Graefius p. 110 ‖ 3 εἴθε M ‖ ταχῖνον M ‖ ἕσπερος M ‖ 4 ὦ γλυκὺ φῶς] correctum est in apographis: ὡς γλυκὺ φῶς P ex interpolatione, cui Meleagri versus A. P. V 173, 4 ὡς βάλλων ἐπ' ἐμοὶ φῶς ἐπιχειρέκακον locum dedit; γλυκυφάες M, γλυκὺ φάος V ‖ βαλλῶν M ‖ 5 ἐπ' Ἀλκμήνην] ἐπαλκμήνην P, ἐπ' Ἀλκμήνῃ ex apographo Lipsiensi cum Reiskio (Miscellan. Lips. Nov. vol. IX p. 313 n. 341) Duebner edidit, quam (Salmasii?) coniecturam codicum memoria commodiorem esse concedo, necessariam esse nego cf. Antipater Thessalonicensis A. P. IX 241, 3: Βουκόλος ἔπλεο, Φοῖβε, Ποσειδάων δὲ καβάλλης, | κύκνος Ζεύς, Ἄμμων δ' ὠμφιβόητος ὄφις, | χοἰ μὲν ἐπ' ἠιθέας, Lucianus Alex. 11 οὕτως ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας στύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα, Scholiastes ad Clement. Alexandr. Protrept. II 37 (δράκων ὁ Ζεὺς οὐκέτι, οὐ κύ-

κνος ἐστίν, οὐκ ἀετός, οὐκ ἄνθρωπος ἐρωτικὸς) vol. I p. 426 (Dindorf): ἐπὶ Νέμεσιν δράκων, ἐπὶ Λήδαν κύκνος, ἐπὶ Γανυμήδην ἀετός, Ἀμφιτρύων ἐπ' Ἀλκμήνην. Quibus locis ἐπὶ cum dativo coniunctum expectaveris cf. e. gr. Meleager A. P. XII 70, 6 ταρβῶ μὴ ψεύστης Ζεὺς ἐπ' ἐμοὶ γέγονεν, Justinus Martyr ad Graecos Orat. 2 p. 3 A (ed. Paris. 1742): ὁ μὲν οὖν Ζεὺς μοιχὸς πολλαχῇ ἐπ' Ἀντιόπῃ μὲν ὡς σάτυρος, καὶ ⟨ἐπὶ⟩ Δανάῃ χρυσός, καὶ ἐπ' Εὐρώπῃ ταῦρος ἦν, Athenaeus XIII p. 566 D διὰ κάλλος δὲ καὶ ὁ μέγιστος τῶν θεῶν διὰ κεράμων χρυσὸς ἔρχεται, ταῦρος γίνεται, ἀετὸς πτεροῦται, ὥςπερ καὶ ἐπ' Αἰγίνῃ. Hinc igitur etiam apud Aelianum V. H. IV 5 διὰ γὰρ αὐτοὺς ἀπολομένου τοῦ Πρώνακτος τὸν ἀγῶνα ἔθεσαν ἐπ' αὐτῷ librorum memoriam ἐπ' αὐτὸν anonymi cuiusdam emendatione in Miscell. Observ. vol. III p. 90 oblitteratam equidem redintegrandam esse censeo, licet Aelianus statim verba ὃν αἱ πολλοὶ οἴονται ἐπ' Ἀρχεμόρῳ τεθῆναι ἐξ ἀρχῆς subiungat. Certe eodem modo utraque constructio in argumento ad Nonni Dionys. l. XXXI recurrit: ἐν δὲ τριηκοστῷ πρώτῳ μειλίσσεται Ἥρη | Ὕπνον ἐπὶ Κρονίδην καὶ Περσεφόνην ἐπὶ Βάκχῳ || Διὸς ad ἐπ' Ἀλκμήνην, ita ut ἐρωμένην suppleret, prave Manso ad Meleagr. (1789) p. 125 traxit || ἦλθες] ἤλθες P (·A, ⌣C) || 6 οὐκαδαῆς M, neque aliter A in P exaraverat, ubi alterum spiritum C addidit post ἀδαῆς perperam ex apographis δ'] interposuit Brunckius || ἔσσι M || παλινδρομίης P (⌣C), πάλιν δρομίης M. —

X. Κιλλάκτορος.

Χρύσεος ἦν γενεὴ καὶ χάλκεος ἀργυρέη τε
πρόσθεν· παντοίη δ' ἡ Κυθέρεια τὰ νῦν
καὶ χρυσοῦν τίει, καὶ χάλκεον ἄνδρ' ἐφίλησεν,
καὶ τοὺς ἀργυρέους οὔποτ' ἀποστρέφεται.
Νέστωρ τῇ Παφίῃ — δοκέω δ' ὅτι καὶ Δανάῃ Ζεὺς
οὐ χρυσός, χρυσοῦς δ' ἦλθε φέρων ἑκατόν.

Adnotatio critica:

A. P. V 31, ubi A scripsit: τοῦ αὐτ h. e. Ἀντιπάτρου Θεσσαλονικέως, tum L: ὅτι πάσας τ' ὕλας ἡ ηδονὴ ἀσπάζετῃ ϛ χωρ' χρυσου ἐῤῥα ουχαλίσκετῃ adiunxit; in margine autem C adiecit λ', quo de signo cf. Melet. Gr. I p. 14. — Ex compendio κιλλατο/, quod in MV legitur, lemma Κιλλάκτορος elicui, quam nominis formam codex Palatinus in parte ab A exarata offert, scilicet κιλλακτορ A. P. V 29

et κιλλάκτορος A. P. V 45. In altera codicis parte, quae librario B debetur, bis lemma καλλικτῆρ° extat: A. P. XI 5 et 119, eandemque formam Planudes in epigrammate A. P. XI 333 adgnoscit. Editiones quidem inde ab editione Florentina lemma Καλλικήρου exhibent, sed καλλικτῆρος in autographo (Π_a n. 114 f. 24ᵛ) distincte scriptum repperi. — Ceterum in appendicem nostram auctoris nomen propter Cillactoris epigramma A. P. V 29 in vicinia positum inrepsisse videtur; Antipatro enim Thessalonicensi versus tribuendos esse vel geminus sententiae color prodit, qui in eiusdem poetae epigrammate A. P. V 30 recurrit; cf. praeterea A. P. V 109; IX 241, 5 sq.; 420, 3, ubi similiter Antipater in amore aurum summi momenti esse declarat.

1 χρύσεος] χρύσεως M et a m. pr. P ‖ ἦν] ἦν P (spir. acc. C) ‖ χάλκεος acc. C ‖ **2** παντόιη (sic etiam P) δ' η κεθέρεια M ‖ τὰ νῦν] ex P restitui, qui etiam apud Leonidam Alexandrinum A. P. IX 344, 3 eandem scripturam (non τανῦν) offert: τανῦν MV et volgo ‖ **3** sq. καὶ — καὶ — καὶ] ἢ — ἢ — καὶ M, ἡ — ἡ — ἢ V ‖ ἄνδρ' acc. C ‖ ἐφίλησεν] ἐφίλησε edidit Brunckius, fortasse recte cf. Lobeckius Pathol. — Elem. vol. II p. 174 sqq. ‖ **5** Νέστωρ τῇ Παφίῃ] scripsi cum M et V, in quibus νέστωρ τῆ παφίῃ et νέστωρ τῇ παφίη habes: νέστωρ ἡ παφίη P, unde Reiskius (cum apographo Lipsiensi) Miscellan. Lips. Nov. vol. IX p. 106 n. 283 et Brunckius καὶ χρυσοῦν — ἀποστρέφεται, Νέστωρ, ἡ Παφίη edolarunt, contra Iacobsius (adstipulante Duebnero) vol. III p. 58 καὶ χρυσοῦν — ἀποστρέφεται. Νέστωρ ἡ Παφίη corrigebat, argutam interpretationem adiungens (Nestori similis hodierna Venus, quae tres aetates, auream, ferream argenteamque simul complectitur), cui frustra patrocinatur E. Grafius 'ad aureae aetatis fabulam symb.' Leipz. Stud. vol. VIII (1885) p. 17; καὶ τοὺς ἀργυρέους οὔποτ' ἀποστρέφεται | Νέστορας ἡ Παφίη coni. Toupius Emend. in Suid. et Hesych. vol. III (Oxon. 1790) p. 180. — Nostram lectionem amplectenti vox ἐλεύσεται (sive ἔλθοι ἂν) ex enuntiato quod sequitur: δοκέω δ' ὅτι καὶ Δανάῃ Ζεὺς — ἦλθε supplenda erit, ut sententia evadat, etiam senem, modo bene nummatus sit, Venere commode frui posse; verbum enim ἐλθεῖν de consuetudine venerea intellegendum cf. a) Herodotus II 115 παρὰ τοῦ σεωυτοῦ τοῦ ξείνου τὴν γυναῖκα ἦλθες, Isocrates Or. X 59 Ἀμφιτρύωνι γὰρ εἰκασθεὶς ὡς Ἀλκμήνην ἦλθε, Nonnus Dionys. VII 301 εἰς Σεμέλην ταχὺς ἔλθω cll. Justino Martyre pro Christianis Apol. I 21 p. 56 D (ed. Paris. 1742) ὡς καὶ αὐτὸν τὸν ἡγεμόνα καὶ γεννήτορα πάντων κατ' αὐτοὺς Δία — ἐπὶ Γανυμήδην καὶ τὰς πολλὰς μοιχευθείσας γυναῖκας ἐλθεῖν,

25 p. 58D ὃν οὔτε ἐπ' Ἀντιόπην καὶ τὰς ἄλλας ὁμοίως, οὐδὲ ἐπὶ Γανυμήδην δι' οἶστρον ἐληλυθέναι πειθόμεθα, incerto A. P. V 65, 1 sq. Αἰετὸς ὁ Ζεὺς ἦλθεν ἐπ' ἀντίθεον Γανυμήδην, | κύκνος ἐπὶ ξανθὴν μητέρα τὴν Ἑλένης. — b) Herodotus VI 68 λέγων κυέουσάν σε ἐκ τοῦ προτέρου ἀνδρὸς οὕτω ἐλθεῖν παρὰ Ἀρίστωνα, ibid. φασί σε ἐλθεῖν παρὰ τῶν οἰκετέων τὸν ὀνοφορβόν, Xenopho Rep. Laced. I 5 ἐπεί γε μὴν γυνὴ πρὸς ἄνδρα ἔλθοι, Oeconom. VII 5 ἣ ἔτη μὲν οὔπω πεντεκαίδεκα γεγονυῖα ἦλθε πρὸς ἐμέ, Marcus Argentarius A. P. IX 229, 8 ἄφθορος ὡς κούρη πρὸς πόσιν ἐρχομένη, incertus n. 325, 12 (Kaibel) (ἐσήγαγε) κουρίδιον γενέτης πρὸς πόσιν ἐρ[χ]ομένην cl. Manethone III 199 αὖθις ἐπ' ἄλλα μέλαθρα καὶ ἄλλους ἦλθον ὁμεύνους. — De voce ἐλθεῖν cum dativo coniuncta cf. Euripides fr. 591, 3 (Nauck; ed. 2) ἐμῇ γὰρ ἦλθε μητρὶ κεδνὸν εἰς λέχος | Ζεύς, Ps.-Phocylides 182 μηδὲ κασιγνήταις ἐς ἀπότροπον ἐλθέμεν εὐνήν, 188 μηδ' ἀλόγοις ζῴοισι βατήριον ἐς λέχος ἐλθεῖν, Manetho VI 118 πολέσιν δ' ὁμογάστριοι ἐς λέχος ἦλθον | νύμφαι, 169 μητράσι γὰρ σφετέραις φιλοτήσιον ἐς λέχος ἦλθον, — Euripides fr. 210, 3 (δοκῶ) σοὶ Ζῆν' ἐς εὐνὴν ὥςπερ ἄνθρωπον μολεῖν, Matro Pitanaeus Attic. Conviv. 75 (apud Athenaeum IV p. 136 C) εἰς λέχος ἡνίκ' ἔβαινε Δρακοντιάδῃ μεγαθύμῳ, tum Nonni locus Dionys. V 322 Σεμέλῃ δὲ δράκων ἢ ταῦρος ἱκάνεις et gemella verbi φοιτᾶν constructio apud Herodotum III 69 ἐν περιτροπῇ γὰρ δὴ αἱ γυναῖκες φοιτέουσι τοῖσι Πέρσῃσι, pro qua eodem sensu alibi φοιτᾶν παρὰ (Herodotus V 70, Lysias I 15, Antoninus Liberalis 5, Plutarchus Mor. p. 860 E, Lucianus Dial. Meretr. 10, 1) et πρὸς (Lysias I 19, Plutarchus Mor. p. 54 A, 972 E) τὴν γυναῖκα sive φοιτᾶν παρὰ (Herodotus II 66. 111, IV 1, Plutarchus Vit. Alex. M. 2, Pausanias Perieg. II 10, 4; 34, 11, Lucianus Dial. Mar. 13, 1, Heliodorus Aethiop. I 15) et πρὸς (Gorgias Atheniensis apud Athenaeum XIII p. 596 F, Parthenius Erot. 17, Plutarchus Cat. Mai. 24, Anton. 25) τὸν ἄνδρα reperies. Addo ad translationis genus inlustrandum Pindarum Nem. X, 11 Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήναν Δανάαν τε μολὼν ἐτὸν κατέφανε λόγον et Alciphronem Epist. III 28, 3 p. 76 (Hercher): βάδιζε παρά τινα λημῶσαν ἄγροικον γραῦν. — Ceterum nostro loco dativus, nisi ἐλεύσεται (sive ἔλθοι ἂν) ex sequentibus subintellegas, commode explicari nequit; aposiopesis enim suis finibus, exiguis sane, continetur, nec sine sinceri sermonis detrimento verba μίγνυσθαι, πλησιάζειν, συγγίνεσθαι supplere possis: apud Euripidem quidem Iphig. Aul. 795 sq. ὡς ἔτυχεν Λήδα | ὄρνιθι πταμένῳ (scil. μιγεῖσα) codicum est memoria, sed ἔτυχεν ex ἔτεκεν corruptum esse iam pridem Musgravius perspexit.

Reticentiam si statuis, *Νέστωρ τὴν Παφίην* ponendum est, eodem modo quo Antipater noster A. P. IX 241, 5 sq. dixit: *Εὐαγόρας δ' ὢν χαλκὸς ἄτερ δόλου αὐτὸς ἐναργὴς | πάντας καὶ πάσας, οὐ μεταβαλλόμενος.* Adde eiusdem Antipatri, non Sidonii (cf. Weigand, de Antipatris Sidonio et Thessalonicensi, poetis epigrammaticis p. 72) epigramma A. P. XI 327:

Τὴν ξηρὴν ἐπὶ νῶτα Λυκαινίδα, τὴν Ἀφροδίτης
λώβην, τὴν ἐλάφου παντὸς ἀπυγοτέρην,
αἰπόλος ᾗ μεθύων οὐκ ἄν ποτε, φασί, συνῴκει —
Γοῖ, γοῖ! τοιαῦται Σιδονίων ἄλοχοι;

Sic enim scribendum, non *Τὴν — συνῴκει, | γοῖ, γοῖ. Τοιαῦται Σιδονίων ἄλοχοι,* ubi accusativos ex abominandi particulis *γοῖ, γοῖ* pendere falso viri docti ad unum omnes statuunt. Scilicet post versum 3. sententiam obscenam: 'hic subagitat' poeta verecunde supprimit, ultimo autem versu Lycaenidem, mulierem deformissimam, Sidone oriundam esse, quod oppidum pulcherrimas feminas, nimirum Europen Didoque, ediderit, admirari satis non potest. — De ellipsi cf. praeterea Euripides Electr. 43 *ἣν οὔποθ' ἀνὴρ ὅδε — σύνοιδέ μοι Κύπρις* (ubi versum qui volgo sequitur *ᾔσχυνεν εὐνῇ· παρθένος δ' ἔτ' ἐστὶ δὴ* Nauckius rectissime obelo transfixit), Aristophanes Vesp. 1178 *ἔπειτα δ' ὡς ὁ Καρδοπίων τὴν μητέρα,* Xenarchus fr. 4, 16 sq. (Kock) *καὶ τῶνδ' ἑκάστην ἔστιν ἀδεῶς, εὐτελῶς, | μεθ' ἡμέραν, πρὸς ἑσπέραν, πάντας τρόπους,* Philemo fr. 126, 1 (Kock) *μῦς λευκός, ὅταν αὐτήν τις, — ἀλλ' αἰσχύνομαι | λέγειν — κέκραγε τηλικοῦτον εὐθὺς ἢ | κατάρατος, ὥςτ' οὐκ ἔστι πολλάκις λαθεῖν,* Theocritus id. I 105 *οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βουκόλος;* Meleager A. P. V 184, 5 *οὐχ ὁ περίβλεπτός σε Κλέων;* et (de paedicatore) XII 94, 4 *ἀλλὰ σὺ μὲν ψαύοις ἁπαλόχροος, ᾧ δέ, Φιλόκλεις, | ἔμβλεπε, τῷ δὲ λάλει, τὸν δὲ . . . τὸ λειπόμενον,* Parmenio A. P. V 34, 1 *Ὁ Ζεὺς τὴν Δανάην χρυσοῦ, κἀγὼ δὲ σὲ χρυσοῦ,* Lucianus Dial. Deor. 15, 2 *ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην,* Georgius Pachymeres Progymn. 6 (Rhet. Gr.) vol. I p. 562, 24 (Walz) *ὕβριν καὶ λοιδορίαν τῶν πολιτῶν, ὡς ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τὴν γαμετήν.* — Neque aliter scriptores Latini locuntur cf. Terentius Eunuch. 479 Ego íllum eunuchum, si ópus siet, vel sóbrius. Heautontim. 912 sq. Quemquámne animo tam cómi esse aut lení putas, | qui sé vidente amícam patiatúr suam? Catullus CXIII 1 sq. Consule Pompeio primum duo, Cinna, solebant | Mucillam. Vergilius Bucol. III 8 sq. Novimus et qui te, transversa tuentibus hircis, | et quo — sed faciles Nymphae risere — sacello. Horatius Epod. XII 15 Inachiam

ter nocte potes. Martialis III 32, 1 sqq. An possim vetulam, quaeris, Matronia? possum | et vetulam; sed tu mortua, non vetula es. | Possum Hecaben, possum Nioben, Matronia. 76, 4 Cum possis Hecaben, non potes Andromachen. XI 97, 2 Una nocte quater possum: sed quattuor annis | si possum, peream, te, Telesilla, semel! || δοκέω acc. C || ὅτι] ὅ τι P ex more || Δανάῃ Ζεὺς] δανάῃ ζεὺς PV, δαναήζης M || 6 χρυσοῦς] χρυσοῦ P (superscr. C). —

XI. Φιλοδήμου.

Δημώ με κτείνει καὶ Θέρμιον· ἡ μὲν ἑταίρη,
ἡ Δημὼ δ' οὔπω Κύπριν ἐπισταμένη.
Καὶ τῆς μὲν ψαύω· τῆς δ' οὐ θέμις. Οὐ μὰ σέ, Κύπρι,
⟨οὐκ οἶδ', ἣν εἰπεῖν δεῖ με ποθεινοτέρην.
Δημάριον λέξω τὴν παρθένον· οὐ γὰρ ἑτοῖμα
βούλομαι, ἀλλὰ ποθῶ πᾶν τὸ φυλασσόμενον⟩.

Adnotatio critica:

A. P. XII 173, ubi B scripsit: φιλοδήμȣ.

1 δημῶ M || με κτείνει] μ' ἐκκαίει vel μ' ἐκμαίνει coni. F. W. Schmidtius krit. Stud. vol. III p. 181; cf. tamen Euripides Hippol. 1064 οἴμοι· τὸ σεμνὸν ὥς μ' ἀποκτείνει τὸ σόν, ubi Valckenaer p. 278 Achillis Tatii locum I 7, 4 ab Hirschigio frustra temptatum adscripsit: ἀποκτενεῖς, εἶπε, σιωπῶν. De translatione ipsa videantur praeterea Asclepiades A. P. V 162, 3 (ubi poeta Philaenii amore captus exclamat) οἴχομ', Ἔρωτες, ὄλωλα, διόλωλα, Incertus (sub quo Asclepiadem latere puto) A. P. V 11, 2 εἰ τοὺς ἐν πελάγει σώζεις, Κύπρι, κἀμὲ τὸν ἐν γᾷ | ναυαγόν, φιλίη, σῶσον ἀπολλύμενον, Meleager A. P. XII 85, 9 sq. Ξενίου πρὸς Ἔρωτος | δέξασθ' ὀλλύμενον τὸν φιλίας ἱκέτην (cl. v. 2), Philodemus A. P. V 132, 1 sq. ὢ τῶν ἀπόλωλα δικαίως | μηρῶν, Strato A. P. XII 244, 1 ἣν ἐςίδω τινὰ λευκόν, ἀπόλλυμαι, Claudianus Gigantom. 54 ὡς Ἄρεως αἰχμῇ τῇ Κύπριδος ὤλλυτο μορφῇ, Charito I 14, 9 ἀληθῶς ἀπόλωλας, ὦ Χαιρέα, φησί, τοσούτῳ διαζευχθεὶς πάθει cl. II 4, 7 ἀπολώλεκας, ὦ Λεωνᾶ, — πῦρ ἐκόμισας εἰς τὴν οἰκίαν, μᾶλλον δ' εἰς τὴν ἐμὴν ψυχήν, Achilles Tatius I 4, 4 ὡς δὲ εἶδον, εὐθὺς ἀπολώλειν. — Similiter etiam poetae Latini verbo perdere utuntur (cf. Vergilius Catal. 9, 2,

Horatius C. I 8, 3), adverbia perdite (Terentius Heautontim. 97, Phorm. 82, Catullus XLV 3) et perditim (Afranius 353 Ribb.) cum voce amare coniuncta inpotentem amoris aestum significant, amantesque ipsi perditi (cf. Burmannus ad Propert, I 13, 7, Forbiger ad Vergil. Bucol. II 59) sive deperditi (Propertius II 30, 29, Suetonius Domit. 3) adpellantur cf. denique verba perire, deperire, mori, demori sollemni usu de hominibus amore captis posita || η P || ἑταίρῃ] ἑτέρη M V || **1 sq.** ἡ μὲν ἑταίρη, | ἡ Δημὼ δ'] scripsi Melet. Gr. I p. 121, ubi etiam Δημὼ δ' αὖτ' versu 2 emendabam; ἡ μὲν ἑταίρη | Δημώ· ἡ δ' PMV (δημώ· ηδ' P, δημῷ ἡ δ' M, δημῶ· ἥδ' V) et volgo; ἡ μὲν ἑταίρη, | Δημονόη δ' coni. Kaibelius Herm. vol. XV (1880) p. 459 || ούπω P || **3** ψαύω·] ψαύειν, coni. Wilamowitzius apud Kaibelium in Philodemi editione (Ind. schol. Gryphiswald. aestiv. MDCCCLXXXV) p. VIII || τῆς δ'] τῆςδ' P || μα P || οὐ μά σε M, sicuti etiam Moneta (de la Monnoye) in Menagianis vol. III (Amstel. 1716) p. 371 et Brunckius ediderunt || Κύπρι] κύπρις MV || **4—6** om. MV, ubi versum tertium ineditus, ut puto, versus excipit: οὐπολλοὺς Αἴγυπτος· ἐπὴν δὲ τέκῃ (τέκη MV), μέγα τίκτει, quem de Pallada (cf. A. P. IX 380) sive alio quodam poeta Aegyptio usurpatum esse censeo; V insuper notam † in margine exhibet || **4** ἦν] correxit Brunckius (cum schedis Thryllitzschianis): ἦν P || **5** Δημάριον] cum sequentibus arcte cohaerere Kaibelius monuit, qui mendum in corrupta versus 2. scriptura (ἡ μὲν ἑταίρη | Δημώ· ἡ δ' οὔπω Κύπριν ἐπισταμένη) latere perspexit: Δημάριον, λέξω τὴν παρθένον in suo apographo Moneta l. c. repperit, de qua lectione haec observat: 'Il semble que dans le cinquième vers au lieu de Δημάριον au vocatif il faille dire Θερμάριον à l'accusatif. Cependant Δημάριον, au cas où il est faisant un bon sens, peut fort bien subsister'. Δημαρίου (λέξω τὴν παρθένον scil. ποθεινοτέρην) corrigebat Sam. Petitus Observatt. (Paris. 1642) p. 94 Brunckio, Iacobsio, Duebnero probantibus, cuius coniecturae sensum non adsecutus C. Keilius Mus. Rhen. vol. XIX (1864) p. 263 haec adnotavit: 'die παρθένος aber, nämlich die Θέρμιον, hat dann zur Mutter (?!) eine Δημάριον, mit Verschweigung des vielleicht nicht einmal bekannten Vaters'; quibus nugis suum ipsius commentum subiungit: 'Δημάριον; λέξω τὴν παρθένον. Bei der Kypris, ich weiss nicht, welche von beiden ich die erwünschtere nennen soll. Die Demarion (d. i. Demo, die Hetaire)? [Nein], ich will die Jungfrau (Θέρμιον) nennen' || οὐ] ἦ male coniecit Moneta o. l. p. 372 || ἑτοῖμα] scripsi: ετοιμα P, ἕτοιμα volgo. Eodem modo apud Automedontem A. P. XI 29, 1 ἕτοιμά σοι

ter nocte potes. Martialis III 32, 1 sqq. An possim vetulam, quaeris, Matronia? possum | et vetulam; sed tu mortua, non vetula es. | Possum Hecaben, possum Nioben, Matronia. 76, 4 Cum possis Hecaben, non potes Andromachen. XI 97, 2 Una nocte quater possum: sed quattuor annis | si possum, peream, te, Telesilla, semel! ‖ δοκέω acc. C ‖ ὅτι] ὅ τι P ex more ‖ Δανάῃ Ζεὺς] δανάη ζεὺς PV, δαναήζης M ‖ 6 χρυσοῦς] χρυσοῦ P (superscr. C). —

XI. *Φιλοδήμου.*

Δημώ με κτείνει καὶ Θέρμιον· ἡ μὲν ἑταίρη,
ἡ Δημὼ δ' οὔπω Κύπριν ἐπισταμένη.
Καὶ τῆς μὲν ψαύω· τῆς δ' οὐ θέμις. Οὐ μὰ σέ, Κύπρι,
⟨οὐκ οἶδ', ἣν εἰπεῖν δεῖ με ποθεινοτέρην.
Δημάριον λέξω τὴν παρθένον· οὐ γὰρ ἑτοῖμα
βούλομαι, ἀλλὰ ποθῶ πᾶν τὸ φυλασσόμενον⟩.

Adnotatio critica:

A. P. XII 173, ubi B scripsit: φιλοδήμȣ.

1 δημῶ M ‖ με κτείνει] μ' ἐκκαίει vel μ' ἐκμαίνει coni. F. W. Schmidtius krit. Stud. vol. III p. 181; cf. tamen Euripides Hippol. 1064 οἴμοι· τὸ σεμνὸν ὥς μ' ἀποκτείνει τὸ σόν, ubi Valckenaer p. 278 Achillis Tatii locum I 7, 4 ab Hirschigio frustra temptatum adscripsit: ἀποκτενεῖς, εἶπε, σιωπῶν. De translatione ipsa videantur praeterea Asclepiades A. P. V 162, 3 (ubi poeta Philaenii amore captus exclamat) οἴχομ', Ἔρωτες, ὄλωλα, διόλωλα, Incertus (sub quo Asclepiadem latere puto) A. P. V 11, 2 εἰ τοὺς ἐν πελάγει σώζεις, Κύπρι, κἀμὲ τὸν ἐν γᾷ | ναυαγόν, φιλίη, σῶσον ἀπολλύμενον, Meleager A. P. XII 85, 9 sq. Ξενίου πρὸς Ἔρωτος | δέξασθ' ὀλλύμενον τὸν φιλίας ἱκέτην (cl. v. 2), Philodemus A. P. V 132, 1 sq. ὢ τῶν ἀπόλωλα δικαίως | μηρῶν, Strato A. P. XII 244, 1 ἣν ἐσίδω τινὰ λευκόν, ἀπόλλυμαι, Claudianus Gigantom. 54 ὡς Ἄρεως αἰχμῇ τῇ Κύπριδος ὤλλυτο μορφῇ, Charito I 14, 9 ἀληθῶς ἀπόλωλας, ὦ Χαιρέα, φησί, τοσούτῳ διαζευχθεὶς πάθει cl. II 4, 7 ἀπολώλεκας, ὦ Λεωνᾶ, — πῦρ ἐκόμισας εἰς τὴν οἰκίαν, μᾶλλον δ' εἰς τὴν ἐμὴν ψυχήν, Achilles Tatius I 4, 4 ὡς δὲ εἶδον, εὐθὺς ἀπολώλειν. — Similiter etiam poetae Latini verbo perdere utuntur (cf. Vergilius Catal. 9, 2,

Horatius C. I 8, 3), adverbia perdite (Terentius Heautontim. 97, Phorm. 82, Catullus XLV 3) et perditim (Afranius 353 Ribb.) cum voce amare coniuncta inpotentem amoris aestum significant, amantesque ipsi perditi (cf. Burmannus ad Propert, I 13, 7, Forbiger ad Vergil. Bucol. II 59) sive deperditi (Propertius II 30, 29, Suetonius Domit. 3) adpellantur cf. denique verba perire, deperire, mori, demori sollemni usu de hominibus amore captis posita || η P || ἑταίρῃ] ἑτέρῃ M V || **1 sq.** ἡ μὲν ἑταίρῃ, | ἡ Δημὼ δ'] scripsi Melet. Gr. I p. 121, ubi etiam Δημὼ δ' αὖτ' versu 2 emendabam; ἡ μὲν ἑταίρῃ | Δημώ· ἡ δ' PMV (δημώ· ηδ' P, δημῷ ἡ δ' M, δημῶ· ἥδ' V) et volgo; ἡ μὲν ἑταίρῃ, | Δημονόῃ δ' coni. Kaibelius Herm. vol. XV (1880) p. 459 || οὔπω P || **3** ψαύω·] ψαύειν, coni. Wilamowitzius apud Kaibelium in Philodemi editione (Ind. schol. Gryphiswald. aestiv. MDCCCLXXXV) p. VIII || τῆς δ'] τῆςδ' P || μα P || οὐ μά σε M, sicuti etiam Moneta (de la Monnoye) in Menagianis vol. III (Amstel. 1716) p. 371 et Brunckius ediderunt || Κύπρι] κύπρις MV || **4—6** om. MV, ubi versum tertium ineditus, ut puto, versus excipit: οὐπολλοὺς Αἴγυπτος· ἐπὴν δὲ τέκῃ (τέκη MV), μέγα τίκτει, quem de Pallada (cf. A. P. IX 380) sive alio quodam poeta Aegyptio usurpatum esse censeo; V insuper notam † in margine exhibet || **4** ἦν] correxit Brunckius (cum schedis Thryllitzschianis): ἦν P || **5** Δημάριον] cum sequentibus arcte cohaerere Kaibelius monuit, qui mendum in corrupta versus 2. scriptura (ἡ μὲν ἑταίρῃ | Δημώ· ἡ δ' οὔπω Κύπριν ἐπισταμένη) latere perspexit: Δημάριον, λέξω τὴν παρθένον in suo apographo Moneta l. c. repperit, de qua lectione haec observat: 'Il semble que dans le cinquième vers au lieu de Δημάριον au vocatif il faille dire Θερμάριον à l'accusatif. Cependant Δημάριον, au cas où il est faisant un bon sens, peut fort bien subsister'. Δημαρίου (λέξω τὴν παρθένον scil. ποθεινοτέρην) corrigebat Sam. Petitus Observatt. (Paris. 1642) p. 94 Brunckio, Iacobsio, Duebnero probantibus, cuius coniecturae sensum non adsecutus C. Keilius Mus. Rhen. vol. XIX (1864) p. 263 haec adnotavit: 'die παρθένος aber, nämlich die Θέρμιον, hat dann zur Mutter (?!) eine Δημάριον, mit Verschweigung des vielleicht nicht einmal bekannten Vaters'; quibus nugis suum ipsius commentum subiungit: 'Δημάριον; λέξω τὴν παρθένον. Bei der Kypris, ich weiss nicht, welche von beiden ich die erwünschtere nennen soll. Die Demarion (d. i. Demo, die Hetaire)? [Nein], ich will die Jungfrau (Θέρμιον) nennen' || οὐ] ἦ male coniecit Moneta o. l. p. 372 || ἑτοῖμα] scripsi: ετοιμα P, ἕτοιμα volgo. Eodem modo apud Automedontem A. P. XI 29, 1 ἕτοιμά σοι

pro ἑτοῖμά σοι editur, ubi P ἑτοιμά σοι exhibet. Qui codex omnino formam ἑτοῖμος adgnoscit cf. I 18, 5 (ἑτοῖμον), V 18, 5 (ἑτοῖμον), IX 584, 5 (ἑτοῖμον); 787, 4 (ἑτοῖμον, — hanc enim scripturam, non volgatam ἕτοιμον habes); neque unum, quod restat, exemplum VII 634, 3 sententiae nostrae obstat. Nunc quidem ἕτοιμος comparet, sed A ἑτοίμων exaraverat, quam lectionem postea C inmutavit. — In recensione Planudea ter (A. P. VII 634, 3; IX 787, 4; App. Pl. XVI 387, 4) scriptura ἕτοιμος, semel (A. P. IX 584, 5) ἑτοῖμος reperitur. —

XII. *Διονυσίου.*

Ὦ σοβαρὴ βαλάνισσα, τί μ' οὕτως ἔμπυρα λούεις;
πρίν γ' ἀποδύσασθαι, τοῦ πυρὸς αἰσθάνομαι.

Adnotatio critica:

A. P. V. 82, ubi A ἀδέσποτõ scripsit, C εἰς βαλάνισσαν subiunxit. — In V epigramma deest, quod casu et fortuito factum esse ad n. XIII docui; in M lemma διονύσου extat, quod certa emendatione correxi: idem est Dionysius Sophista, cuius epigramma nostro in Anthologia Palatina (V 81) est praemissum. Ceterum versus nostros etiam recensio Planudea (VII n. 110 f. 73[r]) offert, quae quidem lemmate τοῦ αὐτοῦ distichon Meleagro vindicat: huius enim poetae fetus (A. P. XII 113) ibidem praecedit.

1 βαλάνισσα] βαλάνισε M ‖ τί μ' οὕτως] cum M scripsi eandemque lectionem in Musuri codice extitisse ex cod. Vatic. Gr. 1416 f. 267[r] (et 1169 f. 89[r]) didici: τί μ' P, τί δήποτε μ' Pl. (ex manifesta interpolatione) et volgo ‖ ἔμπυρα] ex M et codice Musuri restitui: ἔκπυρα P, Pl. et volgo, sed genuinam scripturam iam Bothius apud Duebnerum coniectura est adsecutus; ἔμπυρα eodem modo adverbialiter Nonnus Dionys. VI 216 usurpavit: Ἐρυθραίοιο δὲ κόλπου | ἔμπυρα κυμαίνοντος Ἄραψ θερμαίνετο νηρεύς. Sic enim pro ἔμπυρος cum Falkenburgio legendum, non ἐν πυρί, quod ex sua coniectura Koechlyus edidit. Ceterum de phrasi ἔμπυρα λούεις translato sensu adhibita cf. Nonnus Dionys. VIII 406 οὐρανίῳ πυρὶ γυῖα λελουμένον ὤπασεν Ἑρμῆς, 413 καὶ καθαρῷ λούσασα νέον δέμας αἴθοπι πυρσῷ cl. Paraphr. Evang. XVII 62 πνευματικῷ πυρὶ γυῖα λελουμένοι. Addatur denique Eustathius Macrembolita Hysm. V 1, 4. ‖ **2** πρίν γ'] scripsi (nec male πρὶν nudum scribas cf. Hermannus Orphic. p. 700, Fritzschius ad Theo-

crit. Id XXV 222, La Roche Homerische Untersuchungen p. 256): *πρίν μ'* P, M, codex Musuri et volgo, *πρὶν δ'* Pl. ‖ *ἀποδύσασθαι*] in P accentu instruxit C, *ἀπολούσασθαι* M et codex Musuri ‖ *αἰσθάνομαι*] *αἰθάνομαι* M; equidem *ᾐσθανόμην* malim. —

XIII. *Ῥουφίνου.*

Πυγὰς αὐτὸς ἔκρινα τριῶν· εἵλοντο γὰρ αὐταί,
δείξασαι γυμνὴν ἀστεροπὴν μελέων.
Καί ῥ' ἡ μὲν τροχαλοῖς σφραγιζομένη γελασίνοις
λευκῇ ἀπὸ γλουτῶν ἤνθεεν εὐαφίῃ·
τῆς δὲ διαιρομένης φοινίσσετο χιονέη σάρξ,
πορφυρέοιο ῥόδου μᾶλλον ἐρυθροτέρη·
ἡ δὲ γαληνιόωσα χαράσσετο κύματι κωφῷ,
αὐτομάτῃ τρυφερῷ χρωτὶ σαλευομένη.
Εἰ ταύτας ὁ κριτὴς ὁ θεῶν ἐθεήσατο πυγάς,
οὐκέτ' ἂν οὐδ' ἐςιδεῖν ἤθελε τὰς προτέρας.

Adnotatio critica:

A. P. V 35, ubi A *ρουφίνȣ* dedit, tum L *εἰς πόρνας ἀνάισχυντον ϛ σαπρὸν ϛ ὀλ̀ γέμ̀ ἀναίδειαν.* — M recte *ρουφίνου* exhibet, in V *διονύσου* extat, cuius lemmatis ansam epigramma praecedens demonstrat: nimirum auctoris nomen librarius illic adscripsit, distichon ipsum adponere neglexit, unde factum est, ut nostri epigrammatis lemma supprimere cogeretur; varam enim vibia sequitur. — De Planude ad v. 9 sq. egimus.

1 *τριῶν* M ‖ *εἵλοντο* PM ‖ *αὐταὶ*] in apographis nonnullis est correctum: *αὗται* P (ubi spiritum et accentum C posuit; A *αὐται* exaraverat) MV ‖ **2** *δείξασαι*] *δείξασθαι* falso in margine apographi Lipsiensis conicitur ‖ *γυμνὴν*] *γυμνῶν* probabiliter coni. Toupius Opusc. Crit. vol. II (Lips. 1781) p. 70 ‖ *αστεροπὴν* M, *ἀστερόπην* V ‖ **3 sq.** laudat Suidas s. v. *γελασίνοις* vol. I 1 p. 1079, 5 sqq. ‖ **3** *καὶ ρὴ* M ‖ *τροχαλοῖς σφραγιζομένη*] *τροχαλοῖσι φθεγγομένη* M, *τροχαλοῖσι σφιγγομένη* V, in qua scriptura vide an *τροχαλοῖς συσφιγγομένη* lateat ‖ *σφραγιζομένη*] *σφαραγιζομένη* coni. Reiskius Miscellan. Lips. Nov. vol. IX p. 107 n. 285 de metro prave sollicitus, quo de errore a Bernardo admonitus p. 442 temptabat: *καί ῥ' ἣ μὲν τροχαλοῖς σφραγιζομένῃ γελασίνοις | λευκὴ ἀπὸ γλουτῶν ἤνθεεν εὐβαφίῃ* ‖ *γελασινοις* M ‖ **4** *λευκῇ — εὐαφίῃ*] recte V exhibet eandemque lectionem ex coniectura Salmasius in margine apographi Guie-

tiani reposuit: *λευκῇ — εὐαφίη* M, *λευκὴ — ἐναφλην̇* (sic) P, ubi C *ν* post *κὴ* erasit et in *εὐαφίην* litteram finalem superposito puncto tollendam esse significavit; *λευκὴ — εὐαφίην* Suidas, apud quem olim e deterioribus quibusdam codicibus *λευκὴ — εὐβαφίην* edebatur; *λευκὴ — εὐαφέων* temptabat Toupius l. c. ‖ *ἀπὸ γλουτῶν*] *ἀπό γλουτῶν* M, *ἀπογλουτῶν* P, *ἐπὶ γλουτῶν* coni. Bergler ad Alciphr. I 39, 6 ‖ *ἤνθεεν*] *ἤνθε ἐν* V, *ἤθεν* M ‖ **5** *διαιρομένης*] *διαιρο μένης* P, ubi inter *ο* et *μ* C litteram *υ* rasura sustulit. Perperam *διαινομένης* coni. Toupius ‖ *σα̌ρξ* P (, A, ˎC) ‖ **7** *χαράσσετο*] in P accentum primitus supra prius *α* A exaravit, rectum vero tenorem ipse rescripsit; *χαράσσατο* MV, *ταράσσετο* coni. Salmasius ‖ *κωφῷ*] *κωφῶ* M, *κούφῳ* non recte J. G. Schneider Peric. Crit. p. 5 scripturus erat ‖ **8** *αὐτομάτη*] *αὐτομάτι* M ‖ **9 sq.** tamquam peculiare epigramma Planudes (VII n. 139 f. 74[r]) cum lemmate *τοῦ αὐτοῦ* h. e. *Ῥουφίνου* adponit ‖ **9** *ταύτας*] *ταύταις* V ‖ *ὁ κριτὴς ὁ θεῶν*] *ὁ κριτὴς* (*κριτῆς* M) *θεῶν* MV, *δὲ θεῶν ὁ κριτὴς* margo apographi Lipsiensis offert (Toupio et Brunckio plaudentibus) ex coniectura, quae originem e falsa nonnullorum apographorum lectione *ὁ θεῶν ὁ κριτὴς* traxit ‖ *ἐθεήσατο*] *ἐθεάσατω* Pl., cui lectioni in codice Vatic. Gr. 1416 f. 267[v] (et 1169 f. 89[v]) ex Musuri libro adscriptum est: *ἐθεά^σ‸σατο* (h. e. *ἐθεάσσατο*) ‖ *πυγάς*] *πυγα̌ς* P, ubi A primitus acutum dederat, postea gravem adiecit, *πιγαὶ* M, *κούρας* (sic) ex sua ipsius interpolatione Pl.

XIV. *Τοῦ αὐτοῦ.*

Παρθένος ἀργυρόπεζος ἐλούετο, χρύσεα μαζῶν
χρωτὶ γαλακτοπαγεῖ μῆλα διαινομένη·
Πυγαὶ δ' ἀλλήλαις περιηγέες εἱλίσσοντο,
ὕδατος ὑγροτέρῳ χρωτὶ σαλευόμεναι.
⟨Τὸν δ' ὑπεροιδαίνοντα κατέσκεπε πεπταμένη χεὶρ
οὐχ ὅλον Εὐρώταν, ἀλλ' ὅσον ἠδύνατο.⟩

Adnotatio critica:

A. P. V 60, ubi A *ῥουφινȣ* scripsit, tum L *εἰς παρθένον λουομένην* subiunxit. — MV iterum epigramma post n. XLIX exhibent lemmate *τοῦ αὐτοῦ* (= *Ῥουφίνου*) instructum.

1 *παρθένος* acc. C ‖ *ἀργυρόπεζος*] in P spiritum C exaravit; *ἀργυρόπεζα* MV utroque loco offerunt, quae usitata est forma,

sicuti etiam ἀχλυόπεζα, πορφυρόπεζα, φοινικόπεζα, χιονόπεζα. Unus praeterea Lycophro Cass. 23 sq. de navibus dixit: *ἰουλόπεζοι* θεῖνον εὐῶπες σπάθαις | πελαργόχρωτες αἱ Φαλακραῖαι *κόραι*, tum Pollux Onom. II 192 adiectivum εὔπεζος eadem, ut videtur, ratione usurpatum servavit: τὸ δὲ ὑπὸ τῇ κνήμῃ μέρος καλεῖται σφυρὸν καὶ πέζα, ἀφ' ὧν ὀνόματα εὔσφυρος, καλλίσφυρος, εὔπεζος, ἀργυρόπεζος, ubi Homeri exemplo supposito 'ἀργυρόπεζα Θέτις' equidem adducor, ut vocem ἀργυρόπεζος (post εὔπεζος) falso pro ἀργυρόπεζα se insinuasse credam. Apud Claudianum vero A. P. IX 140, 1 equidem nullam causam video, cur pro ἕδρην χαλκεόπεζαν, quae codicis Palatini est scriptura, et Claudiani et Anthologiae editores ἕδρην χαλκεόπεζον cum du Cangio (Glossar. ad scriptores mediae et infimae Graecitatis s. v. σελλίον) scribant, praesertim cum τράπεζαν Homerus Il. 11, 629 κυανόπεζαν vocet, cui adiectivo peculiarem quandam notionem apud Nonnum Dionys. XL 212 (ἄλλη *κυανόπεζα* φανήσομαι ὑδριὰς Ἰνώ) subiectam esse obiter notare placet || μαζῶν] μαζὸν MV utrobique || **2** χρωτὶ] ~~χρείαις~~ χρωτὶ V_2 || γαλακτοπαγεῖ] γαλακτοπαγῆ M_1 V_1 || μῆλα P (· A, - C) || διαινομένη] διενομένη M_2 || **3** πυγαὶ] πηγαὶ M_1, idemque in P dederat A; scilicet C υ in rasura ex η fecit || ἀλλήλαις] in mendo cubat, nec tamen certa medela in promptu est; litterarum apices ad ἀλλήλως, ἀλλάγδην, ἀλλήκτως, ἀμμίγδην, ἀμφαλλὰξ ducunt, αὐτόμαται similis Rufini locus A. P. V 35, 7 sq. ἡ δὲ γαληνιόωσα χαράσσετο κύματι κωφῷ | *αὐτομάτη* τρυφερῷ *χρωτὶ σαλευομένη* commendat; ἁρπαλέαι coni. Herwerdenus Mnemos. N. S. vol. II (1874) p. 306 || εἱλίσσοντο] εἰλισσοντο PM_1, εἰλισ͞οντο M_2 || περιηγέες εἱλίσσοντο] Rufinus dixit manifesto ad Apollonii Rhodii locum Argon. III 137 sq. respiciens: χρύσεα μέν οἱ κύκλα τετεύχαται· ἀμφὶ δ' ἑκάστῳ | διπλόαι ἀψῖδες *περιηγέες εἱλίσσονται* || **4** ὑγροτέρῳ M utroque loco || σαλευόμεναι acc. C || **5 sq.** om. MV utrobique, fortasse non sine ratione; ceterum versus excitat Suidas s. v. Εὐρώτας vol. I 2 p. 642, 19 sqq., P vero eosdem epigrammati A. P. V 36, cuius auctor idem Rufinus est, inter quartum et quintum distichon intexit Musuri codice consentiente, siquidem in codice Vatic. Gr. 1416 f. 268^r (et 1169 f. 89^v) ad A. P. V 36, ex quo carmine Planudes tantummodo v. 1—4 et 9—10 in suam syllogen recepit, supplementum adicitur, quod epigrammatis illius v. 5—8 una cum nostro disticho (V 60, 5 sq.) comprehendit. Nunc vero A. P. V 36 contemplemur:

Ἤρισαν ἀλλήλαις Ῥοδόπη, Μελίτη, Ῥοδόκλεια,
τῶν τρισσῶν τίς ἔχει κρείσσονα μηριόνην,

καί με κριτὴν εἵλοντο· καὶ ὡς θεαὶ αἵ περίβλεπτοι
ἔστησαν γυμναί, νέκταρι λειβόμεναι.
Καὶ Ῥοδόπης μὲν ἔλαμπε μέσος μηρῶν πολύτιμος,
οἷα ῥοδὼν πολιῷ σχιζόμενος Ζεφύρῳ·
τῆς δὲ Ῥοδοκλείης ὑάλῳ ἴσος, ὑγρομέτωπος,
οἷα καὶ ἐν νηῷ πρωτογλυφὲς ξόανον.
Ἀλλὰ σαφῶς ἃ πέπονθε Πάρις διὰ τὴν κρίσιν εἰδὼς
τὰς τρεῖς ἀθανάτας εὐθὺ συνεστεφάνουν.

Rufinus postquam tres puellas, Rhodopen, Meliten, Rhodocleam, ipso poeta iudice usas, in certamen de anticae partis praestantia descendisse rettulit (v. 1—4), non sine pigmentis fucoque puerili Rhodopes (5 sq.) et Rhodocleae (7 sq.) lumbos describit, deinde (9 sq.) se, Paridis memorem, ita de controversia decidisse narrat, ut simul et Rhodopen, et Meliten, et Rhodocleam coronaret. Quod iudicium rationis expers esse, nisi praeterea Melites lumbus depingatur, in oculos incurrit, neque J. G. Schneiderum Peric. Crit. p. 104 res latuit. Post versum sextum distichon de Melite excidisse Iacobsius vol. III p. 59 adsentiente Duebnero statuit, quae coniectura sane magnae probabilitatis speciem habet, si ordinem, quo puellae v. 1. enumerantur, spectas, nec tamen adeo est certa atque explorata, ut alia in aleam dari non possit. Equidem codicis Palatini habitu adducor, ut post versum 8. distichon de Melite intercidisse distichoque illi verba *τὸν δ' ὑπεροιδαίνοντα κατέσκεπε πεπταμένη χεὶρ | οὐχ ὅλον Εὐρώταν, ἀλλ' ὅσον ἠδύνατο* primitus adhaesisse credam. Cui opinionem probabilitatem quandam Suidas conciliat, quiquidem l. c. interpretationem: *περὶ αἰδοίου ἀνδρὸς ὁ λόγος* subiungat, inde scilicet natam, quod pro sua socordia iudicis membrum prurigine tentum significari putaverit cf. Erycius App. Pl. XVI 242, 5. Quodsi ex epigrammate A. P. V 60 versus deprompsisset, profecto non inretitus esset tanti erroris laqueis || 5 *τὸν δ'‿ὑπὲρ οἰδαίνοντα* P (nostro loco), ubi praeter primum et tertium accentum C omnia signa adposuit || *κατέσκεπε πεπταμένη*] in P accentibus instruxit C; *κατέσκε πεπταμένη* cod. A apud Suidam, *κάτεσκε πταμένη* cod. V ibidem, *κατέσ$\overset{\chi}{\kappa}$ε πεπταμένη* E, unde olim *κατέσχεν πεπταμένη* edebatur || 6 profert Eustathius ad Homeri Odyss. 4, 1 p. 1478, 39: *εἰ* (malim *ὅτι*) *δὲ καί τι μόριον σώματος Εὐρώτας λέγεται, δηλοῖ ὁ γράψας ἐλεγεῖον τό· οὐχ ὅλον κτλ.* || *Εὐρώταν*] *εὐρώτην* cod. Musuri || *ἀλλόσον* P altero loco || *ἠδύνατο* P nostro loco, *η* in rasura (pro *ε*, ut videtur) reposuit C, cui etiam accentus debetur. —

XV. Τοῦ αὐτοῦ.

Τίς γυμνὴν οὕτω σε καὶ ἐξέβαλεν καὶ ἔδειρεν;
τίς ψυχὴν λιθίνην εἶχε, καὶ οὐκ ἔβλεπεν;
⟨Μοιχὸν ἴσως ηὕρηκεν ἀκαίρως κεῖνος ἐσελθών.
Γινόμενον· πᾶσαι τοῦτο ποοῦσι, τέκνον.
Πλὴν ἀπὸ νῦν, ὅταν ᾖ τις ἔσω, κεῖνος δ' ὅταν ἔξω,
τὸ πρόθυρον σφήνου, μὴ πάλι ταὐτὸ πάθῃς.⟩

Adnotatio critica:

A. P. V 41, ubi A ϱ· ουφίνου (sic) scripsit, deinde L adiunxit: πρ̄ (h. e. προς) τιν̄ πόρνην χλευαστι ς. In margine C signum μ' exaravit, unde corrigenda sunt, quae Melet. Gr. I p. 14 notavi. — Epigramma omittit M, fortasse recte, siquidem etiam in recensione Planudea (VII n. 146 f. 74ᵛ) cum lemmate τοῦ αὐτοῦ (= Ῥουφίνου) extat.

1 οὕτω] spir. acc. C iisdem signis erasis ‖ **2** ἔβλεπεν] ἐβλεπε P ‖ καὶ οὐκ ἔβλεπεν, quibus verbis V in margine corruptelae notam: † adponit, iure meritoque in dubium vocavit Boscha Anthol. Gr. vol. V p. 162, qui καὶ οὐκ ἔλεον (scil. εἶχε) scribendum esse coniecit; mihi sententiarum conexus flagitare videtur: τίς ψυχὴν λιθίνην εἶχε; καὶ οἶ' ἔβλεπε; qua lectione recepta verbum βλέπειν eundem fere sensum induit, quo apud Rufinum A. P. V 43, 6 (τὸν μὴ καὶ τὸ βλέπειν εἰδότα καὶ τὸ δέρειν) usurpatur ‖ **3—6** om. V. | **3** ηὕρηκεν] εὕρηκεν Pl. — Augmentum P praeterea in ηὗρε apud Incertum I 104, 2 et in ηὕραο apud Antiphilum Byzantium IX 29, 1 adgnoscit, cum praeteriti forma non augmentata plus septuagies occurrat. Apud Incertum IX 504, 4 voci εὗρε A in margine ἥυρε (sic) opposuit, quod permirum foret, nisi manifestum scripturae mendum pro ἦρε oculis ac manibus teneretur ‖ ἐς· ἐλθών P ‖ **4** γινόμενον] γιγνόμενον Pl.; interpunctione post ἐσελθὼν sublata κρυπτόμενον Iacobsius vol. III p. 61 temptat, κλινόμενον Hecker Commentat. Crit. de Anth. Gr. p. 36, sed omnino nihil mutandum: de sententia cf. Bentley ad Terent. Adelph. I 1, 30 conlato Aristaeneti loco Epist. II 22 p. 171 (Hercher) γυναικὸς ἔτι προσεμβατευόντα τὸν μοιχὸν ἔνδον ἐχούσης, οὕτω συμβάν, ὁ ταύτης ἀνὴρ ἐξ ἀλλοδαπῆς ἀφιγμένος ἔκοπτε τὴν θύραν ἅμα βοῶν. Similiter γενόμενον οὕτως Eunapius Maxim. p. 51 (Boissonade) interponit; ceterum cf. quae ad vocem γινόμενον inlustrandam Wyttenbachius ad Eunap. (Prohaeres. p. 91) vol. II

p. 325 sq. (Boiss.) congessit. — Iam restat, ut de scripturae varietate *γινόμενον* — *γιγνόμενον* quaedam exponantur. Formam sine *γ*, quae in inscriptionibus Atticis inde ab a. 290. a. Chr. tamquam volgata lectio comparet (cf. Meisterhans Grammatik der attischen Inschriften ^{2}p. 141 sq.), quaeque in omnibus litterarum monumentis inde ab Alexandrinorum aetate reponenda esse videtur (cf. Koechlyus Proleg. ad Quint. Smyrn. p. LIV, Kayser Philol. vol. XVIII — 1862 — p. 657 sqq.) iis auctoribus exceptis, qui vetustioris Atthidis sermonem dedita opera imitentur atque exprimant, P recte hisce locis exhibet: V 29, 2*; 40, 8; 41, 4; 46, 7*; 114, 5; 117, 2; 183, 2*; 225, 5; 226, 6; 233, 1*; 240, 2; 271, 6*; 280, 4; 291, 6*; 302, 16; 308, 3; VI 244, 2*; 323, 2 (ubi *γείνετο* legitur); VII 357, 2; 460, 4; IX 127, 4; 204, 8; 246, 6; 377, 6; 384, 18; 412, 6; 508, 2..4; 642, 5; X 69, 3; 103, 3; 124, 2; XI 38, 6; 69, 2; 73, 6*; 82, 5; 128, 5; 166, 3. 4; 403, 6; 416, 1; XII 153, 4*; 174, 3*; XIV 10, 8*; 26, 2*; 105, 2*; 145, 1*; 146, 1*; alteram recte apud Platonem V 79, 3 offert, minus recte apud Callimachum IX 566, 4 et Palladam XI 377, 2. — Epigrammata stellulis notata in recensione Planudea desunt, de cuius habitu haec teneto: sexies decies autographum formam *γίνομαι* praebet, ubi editiones in scriptura *γίγνομαι* consentiunt: A. P. V 40, 8 (VII n. 167 f. 75^{r}); 114, 5 (VII n. 94 f. 72^{v}); 240, 2 (VII n. 60 f. 71^{r}); 280, 4 (VII n. 71 f. 71^{v}); VI 323, 2 (VI n. 81 f. 65^{r}); IX 127, 4 (I_a n. 81 f. 4^{v}); 377, 6 (II_b n. 70 f. 89^{r}); 384, 18 (I_a n. 484 f. 21^{r}); 508, 2. 4 (I_b n. 44 f. 83^{r}); X 124, 2 (I_b n. 26 f. 82^{v}); XI 38, 6 (II_b n. 79 f. 89^{r}); 69, 2 (II_a n. 37 f. 22^{v}); 377, 2 (II_b n. 42 f. 88^{r}); 403, 6 (II_b n. 91 f. 89^{v}); 416, 1 (I_b n. 117 f. 86^{r}); — sine discrepantia vero et in autographo et in editionibus duodevicies *γίγνομαι* (A. P. V 41, 4; 79, 3; 117, 2; 302, 16; VII 357, 2; 460, 4; IX 204, 8; 246, 6; 412, 6; 566, 4; 642, 5; X 69, 3; 103, 3; XI 82, 5; 128, 5; 166, 3. 4; App. Pl. XVI 341, 5), *γίνομαι* quater (A. P. V 225, 5; 226, 6; 308, 3; App. Pl. XVI 324, 2) legitur. — Addam quae de *γινώσκω* et *γιγνώσκω* adnotavi: priorem scripturam P duodecies (V 107, 1. 2; IX 642, 7; X 66, 2; 76, 7; XI 56, 2; 119, 2 p. 524; 260, 2; 347, 5; 394, 3; 425, 1; XII 187, 5*) offert, posteriorem recte apud Iulianum imperatorem IX 368, 2, falso apud Callimachum VI 147, 3*; 149, 2*, Numenium XII 28, 2, Nicarchum (sive Cillactorem) XI 119, 2 p. 552, Stratonem XII 234, 1, Palladam V 257, 1. Hanc formam in Anthologia Planudea uno loco excepto (A. P. XI 347, 5)

editiones semper adgnoscunt; attamen in autographo longe alia ratio intercedit, siquidem γιγνώσκω decies (A. P. V 107, 1. 2; 257, 1; IX 368, 1; 642, 7; X 66, 2; 76, 7; XI 56, 2; 119, 2; App. Pl. XVI 290, 5) extat, alteram vero scripturam sexies habes: A. P. XI 260, 2 (II_a n. 81 f. 23^{v}); 347, 5; 394, 3 (II_a n. 185 f. 26^{v}); 425, 1 (II_b n. 16 f. 87^{r}); XII 28, 2 (VII n. 185 f. 75^{v}); 234, 1 (VII n. 111 f. 73^{v}). — Iuliano veterum Atticorum orthographiam eodem modo vindicavi, quo A. P. XI 108 (= n. I supra), 1 formam τεττάρων retinendam esse statui; neque aliam scribendi formulam Iulianus in soluta oratione secutus est, quamquam editores varietas tantopere delectat, ut vel una atque eadem pagina utramque scripturam sine scrupulo exhibeant cf. e. gr. Epist. 41 p. 542 l. 6 (Hertlein) γιγνώσκειν, l. 14 γινώσκειν, Or. IV p. 178 l. 9 ἐγίνετο, l. 10 γιγνομένων, l. 16 γίνεται, Or. V p. 211 l. 8 γιγνόμενα, l. 17 γινομένων. — ‖ ποοῦσι] ποιοῦσι Pl. — De codicis Palatini lectione ad Rufini ep. A. P. V 61, 2 ἐξ αὐτῆς κραδίης ἡδὺ γελᾶν ἐπόουν provocarem, nisi γελῶν ἐθρόουν pro γελᾶν ἐπόουν illic reponendum esse mihi persuasissem cf. Rufinus A. P. V 69, 2 ἐκ κραδίης ἴαχον ἀμφότεροι et quae Melet. Gr. I p. 66 disserui; de reliquo idem habes scripturae discrimen (ποεῖν P — ποιεῖν Pl.) A. P. IX 380, 4; 773, 2; XI 160, 4. Formam ποεῖν Planudes omnino ignorat, in P eandem extare vidi praeterea A. P. V 40, 4 (ubi C ποεῖν pro ποιεῖν reposuit); VI 153, 3; VII 406, 1; IX 598, 7; XI 218, 3; 362, 5; XII 241, 1; 243, 2; XV 12, 1. — ‖ τέκνον acc. C ‖ 5 ἀπονὺν P, ubi accentum C ex gravi fecit ‖ ἦ τις] correxit Iacobsius Anth. Gr. vol. XIII p. 67: ἐστὶν P et Pl., εἷς τις coni. Hecker l. c. ‖ ἔσω acc. C ‖ ὅτ' ἂν P ‖ 6 ταυτὸ P ‖ πάθης P. —

XVI. Ἄδηλον.

⟨Στρογγύλη, εὐτόρνευτε, μονούατε, μακροτράχηλε,
ὑψαύχην, στεινῷ φθεγγομένη στόματι,
Βάκχου καὶ Μουσέων ἱλαρὴ λάτρι καὶ Κυθερείης,
ἡδύγελως, τερπνὴ συμβολικῶν ταμίη,⟩
τίφθ', ὁπόταν νήφω, μεθύεις σύ μοι, ἢν δὲ μεθυσθῶ,
ἐκνήφεις; ἀδικεῖς συμποτικὴν φιλίην.

Adnotatio critica:

A. P. V 135, ubi A ἄδηλον adscripsit, tum L εις λάγυνον ὁμοίως (respicitur Posidippi epigramma A. P. V 134) οἰνηράν subiunxit. —

1—4 om. MV ‖ **1** μακροτράχηλε P (accentum et virgulam semicirculatam addidit C, qui ο pro α reposuit et ε in rasura pro ου correxit) ‖ **2** ὑψαύχην acc. C ‖ φθεγγομένη P (⌐ A, quod signum saepius pro accentu acuto adhibetur, e. gr. in στόματι cf. praeterea ad v. 3; accentum ′ C restituit) ‖ **3** *Μουσέων*] corr. Brunckius: μουσῶν P ‖ λάτρι P (⌐ A, ′ C) ‖ κυθερείης acc. C, qui signum ⌐ ab A exaratum erasit ‖ **4** τερπνῆ P (′ A, ‵ C) ‖ **5** ὁππόταν] ὁπότ' ἂν P, ὅταν MV ‖ μεθύεις acc. C ‖ **6** συμποτικὴν] συνποτικὴν M. —

XVII. *Μάρκου.*

Στέρνα περὶ στέρνοις, μαστῷ δ' ἐπὶ μαστὸν ἐρείσας,
χείλεά τε γλυκεροῖς χείλεσι συμπιέσας
Ἀντιγόνης, καὶ χρῶτα βαλὼν πρὸς χρῶτα — τὰ λοιπὰ
σιγῶ, μάρτυς ἐφ' οἷς λύχνος ἐπεγράφετο.

Adnotatio critica:

A. P. V 128, ubi A τοῦ αὐτοῦ (h. e. *Μάρκου Ἀργενταρίου*) dedit, deinde L εἰς ἑταίραν ἀντιγόνην addidit.

1 στέρνα, non στέρα P offert ‖ περὶ στέρνοις] περιστέρνοις P, παρὰ στέρνοις coni. Salmasius in margine apographi Guietiani : δ'] γ' edidit Ruhnkenius Epist. Crit. [2]I p. 75 (editio prior recte δ' exhibet p. 44) ‖ ἐπὶ] ἐπι P, ἔπι Passowius in notis manuscriptis apud Iacobsium vol. III p. 78 corrigebat, quocum ita consentio, ut et ipse praepositionem ad μαστῷ referendam esse statuam; nihil tamen in accentu scribendo a solita ratione discedi debet, siquidem inter praepositionem atque vocabulum, quod inde pendet, particula δ' interposita est cf. omnino Lehrsius Quaest. Epic. p. 75 sqq.; volgo ἐπὶ per tmesin falso ad ἐρείσας trahitur, — sed constructio ἐπὶ μαστῷ ἐρείσας aeque bona est atque phrasis περὶ στέρνοις ἐρείσας cf. Apollonius Rhodius Argon. III 1160 λέχρις ἐρεισαμένη λαιῇ ἐπὶ χειρὶ παρειήν, Nonnus Dionys. XVIII 142 Βότρυος ὀρχηστῆρος ἐπ' αὐχένι πῆχυν ἐρείσας cll. XLVI 130 ὁ δὲ πῆχυν ἐπ' ἀνέρος ὦμον ἐρείσας, XI 109 εἰσέτι μελπομένοιο περὶ στόμα χεῖλος ἐρείσας, XXII 247 καί τις ἑὴν σάλπιγγα μάτην περὶ χεῖλος ἐρείσας ‖ μαστῷ δ' ἐπὶ μαστὸν] μαστὸν δ' ἐπὶ μαστῷ (μαστῶ M) e volgari ratione MV offerunt cf. Leonidas Tarentinus A. P. V 188, 3 καὶ πᾶς τεφροῦμαι· θερμὸν δ' ἐπὶ θερμῷ ἰάλλει | ἄτρακτον, ubi Planudes θερμῷ δ' ἔπι (in autographo VII n. 18 f. 69[r] recte ἐπὶ primitus exaratum erat) θερμὸν ἰάλλει | ἄτρακτον probante G. Hermanno (Wiener Jahrbücher vol. CIV —

1843 — p. 238) exhibet ‖ *ἐρείσας*] *ἐρείσσας* MV ‖ **3** *χείλεά τε*] *χείλεα δὲ* Ruhnkenius ex suo apographo edidit, quocum apographum Lipsiense concinit cf. Reiskius Miscellan. Lips. Nov. vol. IX p. 142 n. 320 ‖ *βαλὼν*] ex coniectura Salmasii scripsi, quae etiam in Ruhnkenii apographum et textum migravit; *λαβὼν* PMV et volgo cf. Euripides Suppl. 1021 *χρῶτα χρωτὶ πέλας θεμένα* cl. Meleagro A.P. XII 125, 3 sq. *ἐγὼ δ' ἁπαλῷ περὶ χρωτὶ* | *στέρνα βαλών*. De constructione comparari possunt Euripides Herc. fur. 987 *καὶ πρὸς γένειον χεῖρα καὶ δέρην βαλὼν* et Theocritus Id. XXIV 59 *Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον* | *ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχλοον Ἰφικλῆα* ‖ *πρὸς χρῶτα*] *πρόςχρωτα* M, idemque Hecker Comment. Crit. p. 56 coniecit; in V *πρὸς χρῶτα* extat, sed a primo librarius *προχρῶτα* dederat. — *Πρόςχρωτα* necessarium foret, si *λαβὼν* in textu relinqueretur; qua scriptura probata etiam comma post *συμπιέσας* (v. 2) flagitaretur, ut vox *Ἀντιγόνης* (v. 3) ad sequentia pertineret; alterum vero eiusdem adverbii exemplum apud Artemidorum Onirocr. I 79 p. 121, 13 (Reiff) extat: *οὕτως εἰκὸς καὶ ἀνθρώπους τὸ μὲν οἰκεῖον σχῆμα τὸ προςχρῶτα ἔχειν*, ubi accentu retracto *πρόςχρωτα* cum Herchero scribendum cf. adverbium *σύγχρωτα* eodem sensu ab Artemidoro I 79 p. 116, 17. 20; 120, 18 adhibitum ‖ *λοιπά* P ‖ **4** *μάρτυς ἐφ' οἷς*] *ἐφ' οἷς μάρτυς* in schedis Thryllitzschianis habes ‖ *μάρτυς ἐφ' οἷς λύχνος ἐπεγράφετο*] *λύχνος ἐφ' οἷς μάρτυς ἐπεγράφετο* ex apographo Lipsiensi Reiskius l. c. edidit ‖ *ἐπεγράφετο*] a Ruhnkenio addubitatum esse falso Boissonade apud Duebnerum adserit.

XVIII. *Μελεάγρου.*

Ἤθελον, ὦ κιθαρῳδέ, παραστὰς ὡς κιθαρίζεις,
τὴν ὑπάτην κρουσαι, τήν τε μέσην χαλάσαι.

Adnotatio critica:

A. P. V 99, ubi A *εἰς γυναῖκα ὀρ* (i. e. *ὀρχηστρίδα*) *ἄδηλον* scripsit. Meleagri nomen a MV oblatum mihi quidem admodum suspectum est.

1 *ὦ*] in P ita exaravit A, ut spiritus et accentus non satis perspicui essent; itaque signa manifestiora C adiecit ‖ *παρα στὰς* P; de spondeo in hac versus sede conlocato cf. ad n. II 1 ‖ **2** *τὴν τε* M.

XIX. *Ῥουφίνου.*

Μήτ' ἰσχνὴν λίην περιλάμβανε, μήτε παχεῖαν·
τούτων δ' ἀμφοτέρων τὴν μεσότητα θέλε.

Τῇ μὲν γὰρ λείπει σαρκῶν χύσις, ἡ δὲ περισσὴν
κέκτηται· λεῖπον μὴ θέλε, μηδὲ πλέον.

Adnotatio critica:

A. P. V 37, ubi et *τοῦ αὖ* (h. e. *Ῥουφίνου*) dedit, tum L adiunxit: *ὁμοῖ* scil. *ἀναίσχυντον καὶ σαπρότατον*, sicuti epigramma praecedens (A. P. V 36). — In M *ρουφίνου* sine spiritu legitur. **1** *μῆτ'* (sic) P ‖ *παχεῖαν*] acc. C; *παχείην* V (qua de forma cf. A. Nauckius, Mélanges Gréco-Romains vol. IV p. 628), *παχίην* M ‖ **3** *σαρκῶν*] *σαρκὸς* M ‖ *χύσις*] *σχύσις* in P extare videtur ‖ *περισσὴν*] acc. C, qui acutum delevit ‖ 4 *κέκτηται*] *κέκταται* M ‖ *μηδὲ*] *μὴ δὲ* PM. —

XX. *Παύλου.*

Ὄμματά σευ βαρύθουσι, πόθου πνείοντα, Χαρικλοῖ,
οἷά περ ἐκ λέκτρων ἄρτι διεγρομένης·
ἔσκυλται δὲ κόμη, ῥοδέης δ' ἀμάρυγμα παρειῆς
ὦχρος ἔχει λευκός, καὶ δέμας ἐκλέλυται·
κεὶ μὲν παννυχίῃσιν ὁμιλήσασα παλαίστραις
ταῦτα φέρεις, ὄλβου παντὸς ὑπερπέταται,
ὅς σε περιπλέγδην ἔχε πήχεσιν· εἰ δέ σε τήκει
θερμὸς ἔρως, εἴης εἰς ἐμὲ τηκομένη.

Adnotatio critica:

A. P. V 259, ubi A *τοῦ αὐτοῦ* (h. e. *Παύλου Σιλεντιαρίου*) scripsit. — Carmen imitatur Nicetas Eugenianus III 243 sqq.:

Βαρύνεται σὸν ὄμμα τοῦ πόθου γέμον,
πολλὴ δ' ἀμαυροῖ τὰς παρειὰς ὠχρότης·
ἔοικας ὕπνων ἐνδεὴς εἶναι, γύναι.
Εἰ μὲν παλαίστραις ὡμίλησας παννύχοις,
ὡς εὐτυχὴς ἐκεῖνος, ὄλβιος, μάκαρ,
ὁ χεῖρας αὐτὰς ἐμβαλὼν σαῖς ὠλέναις·
εἰ δὲ πρὸς ἧπαρ πῦρ βαλὼν Ἔρως φλέγει,
εἴης πρὸς ἡμᾶς μᾶλλον ἐκκεκαυμένη. —

1 *ὄμματά σευ*] primus edidit D. Heinsius Poematum pag. 476 (ed. 4.; L. B. 1613) inter 'Poemata versa e Graecis': *ὄμματα σεῦ* PMV, *ὄμματά σοι* ex apographo Lipsiensi habet Reiskius Miscellan. Lips. Nov. vol. IX p. 677 u. 381, ac *σοι* pro *σεῦ* librarius in V a

primo exaraverat ‖ πόθου] πόθον ex apographo Lipsiensi Reiskius edidit, quae scribendi ratio falsissima est: nimirum poeta oculos puellae Venere fruitae 'οἷά περ ἐκ λέκτρων ἄρτι διεγρομένης' describit eosque amorem adhuc redolere fingit; quo sensu genitivus post πνέω flagitatur cf. Nonnus Dionys. XXV 112 οὐκ ἄγαμαι Περσῆα μίαν κτείναντα γυναῖκα | εἵμασι νυμφιδίοισιν ἔτι πνείουσαν ἐρώτων, XXXII 89 οἷα πόθου πνείων καὶ ἐν ἄνθεσιν ἁβρὸς ἀκοίτης, XLVIII 650 καὶ Σατύρων σχεδὸν ἦλθεν ἔτι πνείων ὑμεναίων, Musaeus 285 ἐννυχίων ἀκόρητος ἔτι πνείων ὑμεναίων. — Falso Iacobsius (Anth. Gr. vol. XI p. 130), cui nemo adhuc contradixit, puellae oculos intellegit udos ac tremulos et prona libidine marcidos (Apuleius Metamorph. III 14) verbaque comparat, quibus Lycen vetulam Horatius C. IV 13, 18 sqq. adloquitur: quid habes illius, illius,| quae spirabat Amores. Hanc sane sententiam Reiskii lectio involvit cf. auctor odarii Anacreontei XXXIX 8 (Bergk), ubi ἁπαλὴν παῖδα poeta Κύπριν ὅλην πνέουσαν adpellat, tum Christodorus Ecphr. A. P. II 170 (de Helenae statua): ἀγλαΐη γὰρ | ἔπνεε θερμὸν ἔρωτα καὶ ἀψύχῳ ἐνὶ τέχνῃ, — quamquam etiam sic genitivus locum habere potest cf. Simonides A. P. VII 25, 3 (de Anacreontis carminibus) Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ' Ἐρώτων, Eustathius Macrembolita Hysm. V 11, 1 καὶ μετ' αὐτὴν Ὑσμίνη παρθένος ἔρωτος πνέουσα, III 8, 2 (= VII 18, 3) παρθένον οὕτω καλήν, οὕτως ὡραίαν, οὕτω πνέουσαν ἔρωτος, qui auctor eodem fere sensu III 3, 1 ὅλον ἀναπνεῖς μοι τὸν ἔρωτα dixit. Addatur Nicetas Eugenianus Epist. ad Grammaticam vol. II p. 9 (Boissonade): καὶ στίχων ἀναπαιστικῶν — τριπλῆν ἑκατοντάδα σοι πέπομφα, ὅλους ἀποπνέουσαν ἔρωτας. Apud Theocritum Id. XVIII 54 sq. εὕδετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες | καὶ πόθον verte: 'dormite in pectus mutuo amorem inspirantes et desiderium'; cf. Vergilius Aen. I 688 occultum inspires ignem fallasque veneno et Valerius Flaccus Argon. VII 255 permixtumque odiis inspirat amorem. Eandem significationem phrasis εἰςπνεῖν τὸν ἔρωτα refert, qua de consulantur Scholiastes Ambrosianus ad Theocrit. Id. XII 13 εἴςπνηλος· παρὰ Λάκωσιν· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εἰςάειν (quae vox lexicis addi potest), καὶ εἰςπνεῖν τοῖς ἀγαπῶσιν τὸν ἔρωτα et in idyllii argumento (p. 75 Ziegler): εἰ δὲ ἐπὶ ἐρωμένου τάσσοιτο, ἀΐτης ἂν λέγοιτο ἀπὸ τοῦ εἰςάειν καὶ εἰςπνεῖν τὸν ἔρωτα τῷ ἀγαπῶντι, Etymologicum Magnum p. 43, 33 s. v. ἀΐτης (= Etymologicum Gudianum p. 22, 59; Zonaras p. 74, 24; Orio Thebanus p. 617, 47): ὁ εἰςπνέων τὸν ἔρωτα τῷ ἐραστῇ. — Denique apud Nicetam Euge-

nianum VII 236 verba τοιοῦτός ἐστι πᾶς ἐρῶν πόθου πνέων hoc modo reddi debent: 'sic comparatus est quilibet amans, cum desiderio fervet'. ‖ χαρικλοί P (ʻ A, ˉ C) ‖ 2 οἷά περ] in P spiritum et priorem accentum C addidit, cum eadem signa ab A posita minus clara fuissent; οἷαπερ M ‖ 3 ἔσκυλται] ἔσσεται M, ἔσσνται V; cf. Meleager A. P. V 175, 5 ‖ δ' ἀμάρυγμα] δ' ἀμάρυγματα P (ubi accentum supra υ positum erasit alterumque exaravit C, qui manifesto δ' ἀμάρυγμα correcturus erat), δ' ἀμαρύγματα V, δαμαρύγματα M; ἀμάρυγμα (sine δ') Heinsius l. c. edidit ‖ 4 λευκὸς schedae Thryllitzschianae in margine exhibent ‖ 5 μὲν om. V ‖ παννυχίησιν] παννυχίησι^{N} P (superscr. C), παννυχίησιν M; παννυχίοισιν Heinsius offert ‖ 6 φέρεις] φέρει MV ‖ 6 sq. ὄλβου — πήχεσι laudat Suidas s. v. ὄλβος vol. II 1 p. 1078, 7 sq. ‖ ὄλβου παντὸς] ὄλβῳ πάντας coni. Salmasius in margine apographi Guietiani recepitque Brunckius ‖ ὑπερπέταται] Suidas: ὑπερπέτ^{α}ται P (ubi α superposuit C, qui etiam accentum addidit et υ in rasura restituit), ὑπερπέπαται M, ὑπερπέτεται V, eandemque scripturam Duebner reponebat; equidem formam retinere malui et posterioris aevi scriptoribus usitatissimam et codicis Palatini habitu commendatam cf. A. P. VII 546, 6; IX 39, 4; XI 91, 4; 92, 4; 208, 2; XII 102, 6; 249, 2 ‖ 7 ὅς σε] recte Suidas et MV exhibent, neque aliter in P librarius dederat: nunc quidem ὃς σὲ legitur, sed alterum accentum pro acuto C posuit, alterum idem corrector adiecit; Iacobsius, quem Duebner secutus est, ὃς σὲ edidit, pronomen σὲ cum emphasi pronuntiandum esse falso adfirmans vol. III p. 112 ‖ περιπλέγδην] περὶπλέγδην P, sed priorem accentum C adiunxit ‖ ἔχε] acc. C; ἔχει MV (et Ruhnkenius Epist. Crit. [1] I p. 43) ‖ δέ σε] δὲ σε M. —

XXI. Ἐρατοσθένους.

Μακρὰ φιλεῖ Γαλάτεια καὶ ἔμψοφα, μαλθακὰ Δημώ,
Δωρὶς δακτίζει. Τίς πλέον ἐξερέθει;
Οὔατα μὴ κρίνωσι φιλήματα· γευσάμενοι δὲ
τριχθαδίων στομάτων ψῆφον ἐποισόμεθα.
⟨Ἐπλάγχθης κραδίη· τὰ φιλήματα μαλθακὰ Δημοῦς
ἔγνως καὶ δροσερῶν ἡδὺ μέλι στομάτων·
μίμν' ἐπὶ τοῖς· ἀδέκαστον ἔχει στέφος· εἰ δέ τις ἄλλη
τέρπεται, ἐκ Δημοῦς ἡμέας οὐκ ἐρύσει.⟩

Adnotatio critica:

A. P. V 244, ubi A genuinum lemma παυλ σιλ servavit; etenim et sermo huic poetae convenit (cf. v. 5 τὰ φιλήματα μαλθακὰ Δημοῦς et A. P. V 246, 1 μαλθακὰ μὲν Σαπφοῦς τὰ φιλήματα, tum v. 7 μῖμν' ἐπὶ τοῖς et A. P. V 291, 3 εἰ δ' ἐπὶ τοῖς μίμνεις) et e puellis in epigrammate nostro commemoratis Galatea ac Doris in Pauli carminibus recurrunt cf. A. P. V 256 et 230. Falso igitur ad Eratosthenem auctorem in MV versus referuntur, cuius erroris gemellum exemplum appendix Barberino-Vaticana in n XXXVIII (= A. P. V 246) praebet. Contrario errore Eratosthenis fetum A. P. IX 444 Planudes I_a n. 74 f. 4ᵛ Paulo Silentiario vindicat.

1 Γαλάτεια] etiam P habet, sed A γαλατία dederat; corr. C ‖ Γαλάτεια καὶ] γαλάτει' M ‖ ἔμψοφα] in P ex ἔμψοφος C fecit ‖ Δημὼ] δημῶ V, eundemque accentum C in gravem mutavit ‖ 2 Δωρὶς] accentum in P pro acuto C restituit nec non ι in rasura pro α (vel υ) reposuit ‖ δακτίζει] scripsi, sicuti etiam A dederat: δακτάζει nunc quidem P offert, sed ά in rasura pro ί C posuit; δ' ἀττικίζει MV. — Ὀδακτάζει volgata est lectio inde a Brunckio, ante quem δακτάζει ex apographis suis D. Heinsius Poem. p. 480 et Reiskius Miscellan. Lips. Nov. vol. IX p. 480 n. 372 exhibuerant; ὀδακτίζει tacite corrigebat Ludwichius Mus. Rhen. vol. XLI (1886) p. 595. — Δακτίζω ad δὰξ eadem ratione referri potest, qua λακτίζω ad λὰξ pertinet; neque alterum eiusdem vocis exemplum deest, siquidem apud Stratonem A. P. XII 16, 2 αὐτὸς ὁ δαίμων | λακτίζειν κραδίην ἡμετέρην ἱκανὸς pro λακτίζειν, quod molestam sententiam ingerat atque inculcet, δακτίζειν emendandum esse mihi persuasi cf. d'Orville ad Chariton. VI 5 p. 542 sq. (ed. Lips.), Valckenaer ad Euripid. Hippolyt. 1303, Iacobsius ad Anth. Gr. vol. XI p. 12 sq., Blomfield Glossar. ad Aeschyl. Agam. 720, Boissonade ad Eunap. p. 241. — Forma δακτάζω, quam C codici Palatino obtrusit, quoniam optimo iure cum δάκτης componi potest (cf. ἀγύρτης — ἀγυρτάζω; ἑρπυστὴς — ἑρπυστάζω; κλάστης — κλαστάζω; προφήτης — προφητάζω; ῥύστης — ῥυστάζω), per se nullam difficultatem movet; attamen etiam hac derivatione admissa pristinam scripturam δακτίζει ratam habere debemus cf. αἱρέτης — αἱρετίζω; βάπτης — βαπτίζω; μισητὴς — μισητίζω; πειρατὴς — πειρητίζω (πειρατίζω); πλήκτης — πληκτίζω; προφήτης — προφητίζω; ὥστης — ὠστίζομαι. Itaque praeter ὀδακτάζειν (Callimachus Hymn. IV 322, Apollonius Rhodius IV 1608, Hesychius s. v. ὀδακτάσαι et ὠδάκταζον, Photius s. v. ὀδακτάζειν) etiam ὀδακτίζειν librorum memoria recte adgnoscit cf.

Dionysius Halicarnassensis Antiquit. Rom. XIV 10. — Quodsi quis nostro loco metri rationibus ductus ὀδακτίζει (vel ὀδακτάζει) corrigendum esse adseveraverit, ne ille nodum in scirpo quaeret, cum plane eodem modo in priore pentametri hemistichio formam: ⏗ – ⏗ – ⏗ ter praeterea Paulus adhibuerit: A. P. V 258, 2 πάσης· ἱμείρω δ' ἀμφὶς ἔχειν παλάμαις, 279, 6 ἀλλ' οὔτ' ἀνθρώπων φείδεται οὔτε θεῶν, VI 75, 8 χρυσείαις πλέξας μείλιον ἀμφιδέαις. — Etiam in epigrammatum hexametris poeta noster extra cancellos, quos sibi ipse in Ecphrasi Magnae Ecclesiae et Ambonis circumdedit, cum duos spondeos continuatos omnino non admitteret (falso enim Ecphr. Ambonis 181 τόνδ' οὕτω γὰρ χῶρον ἐφήμισαν ἀμβατὸν οἴμαις pro τόνδε γὰρ οὕτω ¯χῶρον κτλ. reponebat Hilbergius d. Princip der Silbenwägung — in der griech. Poesie p. 162), egredi est ausus, itaque contra Nonni normam, qui duos spondeos continuos nisi in pedibus altero et tertio ponere non solet, septies versus schema ⏗ – ⏗ – ⏗ ⏑ ⏑ ⏗ ⏕ ⏗ ⏑ ⏑ ⏗ –, tres spondeos continuatos semel offert cf. a): A. P. V 230, 1 χρυσῆς εἰρύσσασα μίαν τρίχα Δωρὶς ἐθείρης [ubi χρυσείης ἐρύσασα κτλ. Ludwichius Mus. Rhen. vol. XLI p. 594 sq. corrigendum esse censet; quasi vero Paulo praeter χρύσειος (Ecphr. Magnae Ecclesiae II 304. 380; A. P. VI 75, 8) et χρύσεος (Ecphr. Magnae Eccl. I 125. 243; II 218. 245. 336. 337. 365. 375. 378; Ecphr. Ambonis 65. 174. 218. 260; A. P. IX 770, 1; App. Pl. XVI 78, 2) non licuerit χρύσοῦς usurpare! certe eadem ratione praeter χάλκεος (Ecphr. Magnae Eccl. II 529; A. P. VI 54, 12; VII 563, 1) et χάλκειος (Ecphr. Magnae Eccl. II 449) etiam χαλκοῦς (A. P. VI 54, 1) apud eundem poetam extat. Accedit, quod Ecphr. Magnae Eccl. I 126 οὐ χρύσεόν τινα ῥάβδον, ἀεὶ προκέλευθον ἀνάκτων codex Palatinus χρυσῆς exhibet, quae scriptura lectionem χρυσῆν innuit; χρυσέην reponebat Meinekius apud Kortuemum, des Silentiarius Paulus Beschreibung der h. Sophia und des Ambon — 1854 — p. 37 n. 12]; 275, 5 ἡ παῖς ἐξ ὕπνοιο διέγρετο, χερσὶ δὲ λευκαῖς, VI 54, 1 τὸν χαλκοῦν τέττιγα Λυκωρέϊ Λοκρὸς ἀνάπτει, 5 βραγχὸν τετριγυῖα λύρας ἀπεκόμπασε χορδά, 57, 5 αἰχμῇ δ' ἡμιβρῶτι τύποι μίμνουσιν ὀδόντων, 84, 7 θεσμὸν τὸν Σπάρτας μενεφύλοπιν ἀμφὶ βοείᾳ, VII 307, 3 α. Ζήσας δ' ἐνδόξως ἔλιπον βίον. β. Εἰ γὰρ ἀδόξως; — b): VI 75, 3 οὔποτε γὰρ πλαγκτὸς γυρᾶς ἐξᾶλτο κεραίας | τίς πλέον in rasura C exaravit ‖ 3 γευσάμενοι] ζευσάμενοι M ‖ δὲ] in P accentu instruxit C, qui acutum rasura sustulit ‖ 4 τριχθαδίων] corr. Reiskius l. c.: τρηχαλέων P, quam scripturam frustra Boissonade apud Duebnerum defendebat, τριγαλέων MV; τρυφαλέων Salmasius

temptabat || *ψῆφον* M || *ἐποισόμεθα*] *ἐπ' οἰσόμεθα* P, sed apostrophum et alterum spiritum C adiecit; *ἐποιησάμεθα* MV || 5—8 om. MV 5 *ἐπλάγχθης*] primus edidit Heinsius l. c.: *ἐπλάχθης* P, *ἐφλέχθης* Ludwichius o. l. p. 596 coniecit; sed longe significantius verbis *ἐπλάγχθης κραδίη* poeta ab erroris via se revocat, quam controversia mota sibi ingressus esse videbatur || 6 *μέλι*] in P accentu instruxit C || 7 *μίμν'*] in rasura C reposuit; in pristina scriptura accentus illic exaratus erat, ubi nunc alterum *μ* comparet || *ἐπὶ* acc. C || *τοῖς*] *τοῖσδ'* frustra Salmasius in margine apographi Guietiani emendabat || *ἀδέκαστον*] non satis intellego; scribendum puto *ἀδίκαστον*, quo epitheto corona designetur, quam Paulus omni controversia exclusa puellae addicit cf. Plato Tim. p. 51 C *οὔτε οὖν δὴ τὸ παρὸν ἄκριτον καὶ ἀδίκαστον ἀφέντα ἄξιον φάναι διϊσχυριζόμενον ἔχειν οὕτως*, Lucianus Abdic. 8 *οὔκουν ἡγεῖτο ἀδίκαστον γίγνεσθαι τὸ πρᾶγμα*, Bis Accus. 23 *ἀδίκαστος γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς*, — consulatur insuper Euripides Androm. 549 *τί πράσσετ' ἄκριτα μηχανώμενοι*; nec multum Aeschyli locus Suppl. 371 *πρύτανις ἄκριτος ὢν* distat, ubi *ἄκριτος* prytanin nullius iudicio subiectum denotat || *ἔχει*] *ἔχε* ex coniectura Reiskius edidit || *ἄλλῃ*] *ἄλλοις* coni. Pauwius in notis manuscriptis || 8 *τέρπεται* acc. C || *ἡμέας* P; scilicet spiritum manifestiorem C adiecit || *οὐκ' ἐρύσει* P, sed apostrophum et alterum spiritum C addidit. —

XXII. *Παύλου.*

⟨Ἱππομένην φιλέουσα νόον προσέρεισα Λεάνδρῳ·
ἐν δὲ Λεανδρείοις χείλεσι πηγνυμένη,
εἰκόνα τὴν Ξάνθοιο φέρω φρεσί· πλεξαμένη δὲ
Ξάνθον, ἐς Ἱππομένην νόστιμον ἦτορ ἄγω.
Πάντα τὸν ἐν παλάμῃσιν ἀναίνομαι· ἄλλοτε δ' ἄλλον
αἰὲν ἀμοιβαίοις πήχεσι δεχνυμένη,⟩
ἀφνειὴν Κυθέρειαν ὑπέρχομαι· εἰ δέ τις ἡμῖν
μέμφεται, ἐν πενίῃ μιμνέτω οἰογάμῳ·

Adnotatio critica:

A. P. V 232, ubi A *παύλου σιλεντιαρίου* scripsit, deinde L lemma *εἴς τινα γυναῖκα πολλοὺς ἐραστ' ἔχουσαν*: — *ἱππομένην· λέανδρον· ξάνθον* adiunxit, denique C signum *λ'* adiecit, quo de cf. Melet. Gr. I p. 15. — Plenum carmen etiam recensio Planudea VII n. 57 f. 70[r] exhibet cum lemmate *τοῦ αὐτοῦ* h. e. *Παύλου*

Σιλεντιαρίου. Contra codex Musuri ultimum distichon cum appendice nostra tamquam peculiare epigramma adgnoscebat, siquidem sylloges Planudeae epigramma in codice Vaticano Gr. 1416 f. 266[r] (et 1169 f. 88[v]) nota: '*δεχνυμένη*, adde *τοῦ αὐτοῦ*: *Ἀφνειήν.*' in duas partes dirimitur.

1—6 om. MV ‖ **1** *προςέρεισα*] *πρὸς ἔρεισα* P, ubi C priorem accentum adposuit ‖ **2** *δε* P | *λεανδρείοις* etiam P habet, sed *δ* C in rasura restituit ‖ **3** *φρεσῖ·* P (‵ A, ′ et semicolon C) ‖ *πλεξαμένη*] pro *περιπλεξαμένη* dictum nostro loco magnam suspicionem movet; neque enim quidquam ex glossa *πλέκω αἰτιατικῇ· τὸ πλέκειν ἐπὶ τοῦ συνουσιάζειν τάττουσιν* lucramur, quam Suidae codex A in margine post glossam *πλεκοῦν* (vol. II 2 p. 305) offert; scribendum videtur: *δεξαμένη*. — Cavendum tamen, ne scriptura tradita propter correptionem Atticam in diaeresi bucolica admissam offendat; sane Nonnus in illa versus sede nisi ante nomina propria (*Τριτογενείης* Dionys. V 343; VIII 80; XXIV 299; XXVIII 145; XLVII 294; — *Τριτογενείῃ* XIII 126; XXVII 333; XXX 295; XXXVI 14; XLVIII 802; — *Πρωτεσιλάῳ* XXIV 193; — *Χριστὸς* Paraphr. Evang. VII 102; *Χριστὸν* XVII 9; XVIII 42) productionem non neglexit; — nam Dionys. XIV 171 *καὶ Βρομίου φυλάκεσσιν ἐχώσατο· δρεψαμένη δὲ* infelici Graefii coniectura *δρεψαμένη* recepta librorum memoriam falso Koechlyus oblitteravit, contra Dionys. XLVII 69 *κλάσσαι βοθριάσαι τε βαλεῖν τ' ἐνὶ κλήματα γύροις* alia lance correptio expendi debet, siquidem poeta ex Maximi versu *περὶ καταρχῶν* 500 *σπέρματα θαρσαλέως, θεῖναι τ' ἐνὶ κλήματα γύροις* verba *τ' ἐνὶ κλήματα γύροις* transscripsit cf. omnino A. Scheindler Quaestionum Nonnianarum part. I (1878) p. 26; attamen Paulus Silentiarius non adeo arcte disciplinae Nonnianae se adplicuit, ut numquam a norma discederet, — itaque regulam illam sedecies detrectavit, scilicet:

Ecphr. M. Eccl. I 39 *οὐρανίων ὤϊξεν ἐπὶ χθονὶ* κλῇθρα *πυλάων*,
249 *ἀμφοτέρης ἀψῖδος ἐδέθλια·* τριχθαδίας *δέ*,
260 *πήξατο θαρσαλέως ἐπὶ κίοσι* τρισσάκι *δοιάς*,
II 28 *πῇ φέρομαι; τίς μῦθον ἀνήρπασε* πλαγκτὸν *ἀήτης*;
155 *τρητὰ διαστείχουσιν ἀνειμένα·* πρὸς *μὲν ἀήτην*,
162 *ἀλλ' ἐπὶ μὲν Φαέθοντα πύλη μία*, πρὸς *δὲ κελαινῆς*,
240 *βαιὸν ἐπισκιάειν ἑλικώδεϊ* πλέγματι *χαίτης*,
297 *εὐιέρους τεύχουσι μεταίχμια*, γράμμα *χαράσσει*,
366 *τρητός, λεπταλέος περὶ νήματα* χρυσὸς *ἑλιχθείς*,

400 *ἀθρόαι ἀΐσσουσι κατὰ χθόνα· πρὶν δ' ἀφικέσθαι,*
524 *τῶν δὲ κατηλοίησε καρήατα, πρὶν σὲ πυθέσθαι,*
573 *θελγόμενοι, ψυχήν τε καὶ αὐχένα πρόφρονι βουλῇ.*
Ecphr. Ambonis V 65 *τρέψεν ὅλην χροιήν, ἔτι λείψανα χρύσεα φαίνων,*
138 *κίοσι δ' ἐν πισύρεσσι μεταίχμια τρισσὰ δοκεύων.*
A. P. VII 606, 3 *τύμβον ἔχει Θεόδωρος ἐπ' ἐλπίδι κρέσσονι μοίρης,*
IX 663, 1 *πόντος ὑποκλύζει χθονὸς ἕδρανα· πλωτὰ δὲ χέρσου.* —

Apud Agathiam Scholasticum, Pauli aequalem et amicum, tres locos notavi:

A. P. V 222, 1 *εἴ ποτε μὲν κιθάρης ἐπαφήσατο πλῆκτρον ἑλοῦσα,*
302, 15 *εἰ δὲ μιγῇς ἰδίῃ θεραπαινίδι, τλῆθι καὶ αὐτός,*
VI 32, 3 *Πανὶ φιλοσκοπέλῳ λάσιον παρὰ πρῶνα Χαρικλῆς.*

δὲ acc. C, qui acutum erasit ab A positum ‖ 4 *Ἱππομένην*] *ἱππομένη* P ‖ *ἦτορ*] signis in P instruxit C, qui spiritum asperum ab A exaratum rasura sustulit ‖ *ἄγω* P; scil. manifestiorem accentum C adiecit ‖ 5 *πάντα*] in P legitur, sed post alterum *α* C litteram *ς* (ut videtur) erasit ‖ *παλάμῃσιν*] *πάλῃσιν* P, ubi ipse A *ἀμ* superscripsit ‖ *ἄλλον*] iam A dederat, sed C signa iterum adposuit ‖ 7 *ἀφνειὴν*] *ἀφνειὸν* M ‖ *ἡμῖν*] *ὑμῖν* M (qui ad versum priorem verba *ἀφνειὸν — ἐν* traxit) et V ‖ 8 *πενίῃ*] *πενίη* M ‖ *οἰογάμωι* P (‿ C), *οἰογάμω* M. —

XXIII. *Ἄδηλον.*

Εἰ τοίην χάριν εἶχε γυνὴ μετὰ Κύπριδος εὐνήν,
οὐκ ἄν τοι χρονέεσκεν ἀνὴρ ἀλόχοισιν ὁμιλῶν.
Πᾶσαι γὰρ μετὰ Κύπριν ἀτερπέες εἰσὶ γυναῖκες.

Adnotatio critica:

A. P. V 77, ubi A lemma *τοῦ αὐτοῦ* h. e. *Ῥουφίνου* adscripsit, deinde L verba *εἰς τ̄ ῑ γυναιꝁ ὁμιλίας* subiunxit. — Equidem Agathiae Scholastico versus nostros vindicaverim cf. ad n. XLIII.

1 *τοίην*] *τοίνυν* V ‖ *εἶχε*] in P duos spiritus habet, alterum ab A exaratum, alterum manifestiorem a C adiectum; M vocem omisit ‖ *εὐνήν,*] *εὐνῆν* P (ʹ A, ˋ C) ‖ 2 *χρονέεσκεν*] corruptum esse videtur: *φρονέεσκεν* Salmasius in margine apographi Guietiani coniecit interpretatione hac addita: *ὅτι φρονοῦσι δηλαδὴ μετὰ τὴν συνουσίαν*, Iacobsius Anth. Gr. vol. XIII p. 66 *κορέεσκεν* temptabat ('numquam vir satietate afficeretur in mulierum consuetudine'), *κόρον ἔσχεν* probabilius Meinekius Delect. poetarum Anth. Gr.

p. 223 adstipulante Duebnero, quamquam potius εἶχεν quam ἔσχεν ponendum erat. — Herwerdenus Mnemos. N. S. vol. XIV (1886) p. 374 haec disseruit: 'Cum γυνὴ nude dictum sit non addito ἄλλη vel ἑτέρη, sequitur ut hoc carmen pertineat ad musam puerilem, prorsus ut huius capitis, quod mulierum amori consecratum est, epigrammata 117, 122, 145 et 167. Ad τοίην v. 1 mente supplendum est: qualem hic habet, sed fortasse brevissimum poematium capite truncatum est.' Quod commentum mihi quidem videtur a verisimilitudine prorsus abhorrere. — Codicum memoria tantummodo hanc sententiam admittit: 'si talem gratiam haberet (omnis) femina post concubitum, (qualem haec habet mulier), non sane diu moraretur vir cum muliere consuescens' (eandem enim gratiam etiam post concubitum haberet). — Perperam Reiskius Miscellan. Lips. Nov. vol. IX p. 131 n. 309 interpretatur: 'si talem haberet mulier gratiam post peractam Venerem, qualem in ipso eius exercitio, propere defungeretur maritus opere coniugali.' ‖ ἀλόχοισιν ὁμιλῶν] ἀλόχῳ συνομιλῶν coniecit F. W. Schmidtius krit. Stud. vol. III p. 99, probabiliter quidem, sed fortasse citra necessitatem; certe simili ratione Manetho Apotelesm. VI 219 sq. dixit: εὖτε Σεληναίη ἀλόχῳ ἐνὶ δαίμονι λυγρῷ | ἀνδρῶν φαίνηται, ubi propter ἀνδρῶν Koechlyus ἀλόχοις necessario emendandum esse censuit ‖ **3** ante 2 in MV conlocatur, quorum codicum prior hoc modo versus disponit: I εἰ (1) — μετὰ (3); II Κύπριν (3) — χρονέεσκεν (2); III ἀνὴρ — ὁμιλῶν (2) κύπριν] in P accentu instruxit C. —

XXIV. *Παύλου.*

Εἶδον ἐγὼ ποθέοντας· ὑπ' ἀτλήτοιο δὲ λύσσης
δηρὸν ἐν ἀλλήλοις χείλεα πηξάμενοι,
οὐ κόρον εἶχον ἔρωτος ἀφειδέος· ἱέμενοι δέ,
εἰ θέμις, ἀλλήλων δύμεναι εἰς κραδίην,
ἀμφασίης ὅσον ὅσσον ὑπεπρήϋνον ἀνάγκην,
ἀλλήλων μαλακοῖς φάρεσιν ἑσσάμενοι.
⟨Καί ῥ' ὁ μὲν ἦν Ἀχιλῆϊ πανείκελος, οἷος ἐκεῖνος
τῶν Λυκομηδείων ἔνδον ἔην θαλάμων·
κούρη δ' ἀργυφέης ἐπιγουνίδος ἄχρι χιτῶνα
ζωσαμένη, Φοίβης εἶδος ἀπεπλάσατο.
Καὶ πάλιν ἠρήρειστο τὰ χείλεα· γυιοβόρον γὰρ
εἶχον ἀλωφήτου λιμὸν ἐρωμανίης.⟩

Ῥεῖά τις ἡμερίδος στελέχῃ δύο σύμπλοκα λύσει,
στρεπτά, πολυχρονίῳ πλέγματι συμφυέα,
ἢ κείνους φιλέοντας, ὑπ' ἀντιπόροισί τ' ἀγοστοῖς
ὑγρὰ περιπλέγδην ἅψεα δησαμένους.
Τρὶς μάκαρ, ὃς τοίοισι, φίλη, δεσμοῖσιν ἑλίχθη,
⟨τρὶς μάκαρ! ἀλλ' ἡμεῖς ἄνδιχα καιόμεθα⟩.

Adnotatio critica:

A. P. V 255, ubi A τοῦ αὐτοῦ (h. e. Παύλου Σιλεντιαρίου) ἀφηγηματικὸν dedit, L vero verba πᾶσαν γέμον. ἔρωτος. ἀκοσμίαν subiunxit.

1 ἀτλήτοιο] ἀπλήστοιο coni. Iacobsius Specim. emendationum in auctores veteres (1786) p. 6 (cf. praeterea Anth. Gr. vol. XI p. 126 et ed. crit. vol. III p. 111), quod propter v. 3 (οὐ κόρον εἶχον ἔρωτος ἀφειδέος) ferri nequit; si quid mutandum, equidem ἀπλήτοιο scripserim cf. Semonides Amorginus fr. 7, 34 (Bergk) ἀλλὰ μαίνεται τότε | ἄπλητον. Similiter Aiacis furor a Sophocle (Ai. 256) αἴσ' ἄπλατος vocatur. — Ad librorum memoriam tuendam corruptus Ps.-Homeri versus Hymn. IV 345 πόλλ' ἀεκαζομένῃ μητρὸς πόθῳ ἠδ' ἐπ' ἀτλήτων nihil valet ‖ ὑπ' ἀτλήτοιο] ὑπατλήτοιο A dederat; correxit C ‖ λύσσης] λύσ̈ης M, ubi η pro α est restitutum ‖ **2** ἐν] ἐπ' ex apographo Lipsiensi edidit Reiskius Miscellan. Lips. Nov. vol. IX p. 673 n. 379 ‖ **3** εἶχον] ἔἶχον P (scil. C manifestiorem spiritum super ε addidit) ‖ ἔρωτος] ἔρωτος P (ʼ A, ʼ C) ἀφειδέος] recte in MV extat, neque aliter Salmasius correxerat: ἀφ' ἡδέος P, sed apostrophum et alterum spiritum C adiecit; cf. Callimachus A. P. XII 150, 7 ἀφειδέα πρὸς τὸν ἔρωτα ‖ ἱέμενοι] in P spiritum asperum pro leni reposuit C ‖ δὲ P (ʼ A, ʽ C) ‖ **4**] cf. Schneider ad Callimach. fr. 470 vol. II p. 630 et quae disseruit Fr. Mallet Quaestt. Propertian. (1882) p. 36 sq. ‖ εἰς] ex MV (cum Heinsio Poem. p. 490 et Brunckio) recepi: ἐς P et volgo. — Equidem non dubito, quin Paulus Silentiarius Nonnum ducem secutus (cf. Koechlyus Opusc. Philolog. vol. I p. 450 et Ludwichius Mus. Rhen. vol. XXXV — 1880 — p. 499) ante consonantem ubique εἰς scripserit; omnibus igitur locis, quibus ἐς ante consonam remansit, εἰς ex coniectura inferendum esse statuo. Falsus est Wernickius ad Tryphiodor. 549 p. 431. — Codicis Palatini auctoritatem hac in re pertenuem esse calculorum ratio docet, siquidem omnia Pauli exempla ad computationem vocata hanc summam efficiunt: in Anthologia Palatina εἰς quater, ἐς

septies legitur, in Ecphrasi Magnae Ecclesiae septies *εἰς*, duodevicies *ἐς* habes, denique in Ambonis descriptione *εἰς* semel extat, *ἐς* sexies offertur. Iam reliquum est, ut utramque exemplorum seriem proponam: a) A. P. V 274, 6; 301, 6; VII 307, 1; X 76, 8; Ecphr. Magnae Ecclesiae prooem. iambic. *α* 15, *β* 6. 39. 51, tum lib. II 506 (bis) 537; Ecphr. Ambonis prooem. iambic. 8; — b) A. P. V 226, 8; 228, 3; 255, 4; 281, 4; VII 609, 1; IX 782, 4; X 15, 4 (cf. praeterea V 300, 8); Ecphr. Magnae Ecclesiae prooem. iambic. *β* 2, tum lib. I 134. 156. 237. 239. 240. II 25. 44. 115. 118 (bis). 147. 233. 296. 401. 439. 503. 606 (ubi *εἰς χάριν* pro *ἐς χάριν* est editum); Ecphr. Ambonis 79. 107 (bis). 148. 175. 203. Cui indici unam observationem subiungere placet: scilicet uno loco excepto (Ecphr. Magnae Ecclesiae I 239 *ἄνδιχα τεμνομένοιο· δύω δ' εἰς κίονας ἄλλας*) praepositio semper in arsi ponitur. — De Agathiae usu ad n. XLII 10 egimus ‖ 5 *ἀμφασίης*] *ἀμφασίης δ'* Heinsius edidit; *ἀμφαδίην* Brunckius; *ἀφασίης* in MV extat, quam nominis formam Cobetus Misc. Crit. (1876) p. 404 Homero (Il. 17, 695 et Od. 4, 704) redditurus erat; codices omnino hanc legem servant, ut prima syllaba producta *ἀμφασία* usurpent (cf. *ἄμβροτος*), *ἀφασία* vero ponant, ubicumque eadem corripiatur cf. a) Eumelus apud Apollonium Rhodium Argon. III 1372, Apollonius Rhodius Argon. II 409, III 284. 811, IV 3, Bio Id. XI 1, Quintus Smyrnaeus Posthom. II 585, VII 539. 726, XIII 525, Orpheus Lith. 573 (Abel), Christodorus Ecphr. A. P. II 249; — b) Euripides Hel. 549, Herc. fur. 515, Iphig. Aul. 837, Aristophanes Thesmoph. 904. Quam legem unus, quod sciam, violavit Tzetzes Posthomer. 551 *οἱ δ', ὡς εἶδον, ὑπέτρεσαν· ἀφασίη γὰρ ἐπέσχεν*, — neque enim apud Ioannem Tzetzam, pessimae notae versificatorem, emendatione *ἀμφασίη* opus est, quae et Iacobsio et Lehrsio necessaria est visa ‖ *ὅσον*] *ὅσσον* M ‖ *ἀνάγκην* acc. C ‖ 6 *φαρεσιν* M; in P accentum C addidit ‖ *ἑσσάμενοι*] *ἐσσάμενοι* in P dederat A (corr. C); *εἰσάμενοι* male in MV legitur. De dativo cf. Apollonius Rhodius Argon. III 454 *αὐτός θ' οἷος ἔην, οἵοισί τε φάρεσιν ἕστο* cl. Homeri versu Il. 15, 389 ‖ 7—12 om. MV ‖ 7 *καί ῥ'* P ‖ *ἐκεῖνος* acc. C ‖ 9 *ἀργυφέης*] etiam Heinsius l. c. offert, non *ἀργυρέης*, quod in eiusdem libro 'poemata Graeca et e Graecis Latine reddita (L. B. 1640)' p. 147 falso excudi iussit N. Heinsius; qua de scripturae varietate cf. ad n. XXIX 2 infra; videtur poeta Apollonii Rhodii locum Argon. III 874 sq. *ἂν δὲ χιτῶνας* | *λεπταλέους λευκῆς ἐπιγουνίδος ἄχρις ἄειρον* ante oculos habuisse, nisi potius ipsam phrasin Nonno suo Paulus sublegit: Dionys. XLII

148 Ἄρτεμι, πῆ σέο τόξα; τίς ἥρπασε σεῖο φαρέτρην; | πῆ λίπες, ὃν φορέεις ἐπιγουνίδος ἄχρι χιτῶνα; cf. praeterea Callimachus Hymn. III 11 sq., ubi Diana cupit ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα | ζώννυσθαι λεγνωτὸν et Christodorus Ecphr. A. P. II 308 sq, ubi Dianae statua hisce verbis describitur: ἦν δ' ἐπὶ γούνων | παρθένιον λεγνωτὸν ἀναζωσθεῖσα χιτῶνα. || 11] versui huic C in margine lemma τοιαῦτα τὰ τῆς ἐρωτικῆς παλαίστρας μηχανουργήματα adstruxit || ἠρήρειστο] ἠρείριστο A exaraverat, quod in ἠρήρειστο C mutavit || γυιοβόρον] correctum est a N. Heinsio l. c., neque aliter ex margine apographi Lipsiensis Reiskius p. 674 edidit: γυιοβόρων P | γὰρ] γᾶρ P (ʼ A, ʽ C) || 13 ῥειά τις] ῥεῖα τίς P, ῥεῖ κτῆς M. — Herwerdenus Mnemos. N. S. vol. XIV (1886) p. 377 haec adnotavit: Pessime Paulus Silentiarius habuit ῥεῖα pro comparativo, nam vereor, ne ipsum, non librarios corrigeres scribendo: ῥήϊον ἡμερίδος — λύσεις. Cui sententiae equidem adsentiri non possum: neque enim ῥεῖα pro comparativo habeo (cf. Lobeckius ad Phrynich. p. 403), neque quidquam mutandum esse concedam, sed ellipseos ratione μᾶλλον supplendum esse statuo. Eadem prorsus est constructio apud Apollonium Rhodium Argon. II 225 sqq. ἀλλά κε ῥεῖα | αὐτὸς ἑὸν λελάθοιμι νόον δόρποιο μεμηλὼς | ἢ κείνας, nec diverso modo exempla sunt explicanda, in quibus adiectivum ῥᾴδιος (ῥηΐδιος, ῥήδιος) comparativi vice fungi videatur cf. Theognis 577 ῥήδιον ἐξ ἀγαθοῦ θεῖναι κακὸν ἢ 'κ κακοῦ ἐσθλόν (ubi codicum scriptura prave temptatur), Apollonius Rhodius Argon. IV 501 sq. ῥηϊδίη δέ κεν ἄμμι κεδασθέντων δίχα λαῶν | ἤ τ' εἴη μετέπειτα κατερχομένοισι κέλευθος, — Theophrastus Caus. Plant. II 16, 4 τοῦτο δ' ὅτι ῥᾴδιον τὸ ἁπλοῦν ἢ τὸ πολυειδές (quo loco Wimmer J. G. Schneideri coniecturam ῥᾷον tacite in textu exhibet cf. Theophrasti Eresii quae supersunt opera — ed. Io. Gottlob Schneider vol. IV p. 477), Plutarchus Vit. Pomp. LVII 2 ἀλλὰ πολὺ ῥᾴδιον καθαιρήσων ἢ πρότερον ηὔξησε τὸν ἄνδρα (ubi nunc quidem Reiskii commentum ῥᾷον propagatur), Lucianus Catapl. 26 ῥᾴδιον γοῦν τὸν ἥλιον ἄν τις ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν (ubi editores ῥᾷον scribere malunt cum Bentleio ad Horat. Carm. I 3, 18). — Quodsi ad sermonis Attici usus veros investigandos tantummodo litterarum memoriam ad artem atque praecepta revocatam valere concesseris, incorruptam sermonis integritatem etiam his locis, quos ad omnium aut certe optimorum codicum fidem recensitos propono, mecum adgnosces: Lysias XII 89 καὶ μὲν πολὺ ῥᾴδιον ἡγοῦμαι εἶναι ὑπὲρ ὧν ὑμεῖς ἐπάσχετ' ἀντειπεῖν, ἢ ὑπὲρ ὧν οὗτοι πεποιήκασιν ἀπολογήσασθαι, Xenopho Cyrop.

VIII 6, 2 ἐνόμιζε γὰρ οὕτω ῥᾴδιον φέρειν ἂν αὐτούς, 8, 21 κατὰ γὰρ τὴν χώραν αὐτῶν ῥᾴδιον οἱ πολέμιοι ἢ οἱ φίλοι ἀναστρέφονται, Isocrates V 115 ῥᾴδιον γάρ ἐστιν ἐκ τῶν παρόντων κτήσασθαι τὴν καλλίστην ἥπερ ἐξ ὧν παρέλαβες ἐπὶ τὴν νῦν ὑπάρχουσαν προελθεῖν, VIII 50 ῥᾴδιον δὲ μεταδίδομεν τοῖς βουλομένοις ταύτης τῆς εὐγενείας ἢ Τριβαλλοὶ καὶ Λευκανοὶ τῆς αὐτῶν δυςγενείας, Plato Men. p. 94E ὡς ἴσως μὲν καὶ ἐν ἄλλῃ πόλει ῥᾴδιόν ἐστι κακῶς ποιεῖν ἀνθρώπους ἢ εὖ (cf. praeterea Rep. p. 370 A, Phaed. p. 70 D), Demosthenes Epist. III p. 1481, 24 R. πέντε τάλαντα δ' ὀφλόντα ῥᾴδιον ἐκτῖσαι ἢ πέντε δραχμὰς ἀνέχεσθαι πρότερον (adde Or. XXII 67 p. 614, 9), Aeschines III 207 οὗτος κλαίει μὲν ῥᾳδίως ἢ ἄλλοι γελῶσιν. Quae exempla nunc quidem viri docti certatim tollunt auctore Cobeto Nov. Lect. p. 748. — ‖ **14** στρεπτὰ] Pauli Silentiarii locum imitatione expressit Theodorus Prodromus Rhod. IX 339 sqq.: καὶ ῥᾷον ἄν τις συμφυεῖς πτόρθους δύο | λεπτοὺς χρονίους ἐμπλακέντας ἐκλύσοι | ἢ τοὺς τεκόντας ἐμπλακέντας τοῖς τέκνοις, ubi στρεπτοὺς pro λεπτοὺς emendandum esse in oculos incurrit. E Theodoro autem profecit Nicetas Eugenianus VI 81 βαβαί, πονηρῶς ἐξ ἐμοῦ διῃρέθης, | ὡς οἷά τις κλὼν συμφυοῦς πτόρθου βίᾳ. ‖ πολυχρονίῳ] πολυχρονίω M ‖ **15** κείνους acc. C ‖ ὑπ' apostr. C ἀντιπόροισί τ'] altero accentu C instruxit in P; ἀντιρόποισιν prave coniecit Salmasius in margine apographi Guietiani, ἀντιπόροισιν Brunckius (cum Heinsio et Reiskio) edidit, fortasse recte: in hac enim versus sede τε neque apud Nonnum elisionem patitur neque apud poetas Nonnicos uno Tryphiodoro excepto, qui 682 αὐτοῦ καὶ μέγα σῆμα φίλοις τ' ἀστοῖσι τ' ἐτύχθη dixit, siquidem Wernickii emendatio φίλοις τ' ἀστοῖσί τ' (pro φίλοις ἀστοῖσιν) in dubium vocari neutiquam potest cf. Homerus Od. 13, 192 μή μιν πρίν γ' ἄλοχος γνοίη ἀστοί τε φίλοι τε. Nec tamen Paulus adeo ex Nonni auctoritate pendet, ut a magistri norma numquam discessisse putandus sit: A. P. V 219, 1 Κλέψωμεν, Ῥοδόπη, τὰ φιλήματα, τήν τ' ἐρατεινὴν elisum τε a poetae Panopolitani usu non abhorret, quippe qui eandem encliticam in arsibus praeter sextam et in altera thesi primi pedis aliquotiens eliserit (cf. Ludwichius Beiträge zur Kritik des Nonnos von Panopolis p. 23), longius vero, quam ratio hexametri Nonniani praescribit, poeta noster in hisce versibus progredi est ausus: Ecphr. Magnae Ecclesiae II 224 ὅσσα τ' ὄνυξ ἀνέηκε διαυγάζοντι μετάλλῳ, A. P. V 264, 1 βόστρυχον ὡμογέροντα τί μέμφεαι, ὄμματά θ' ὑγρά, Ecphr. Ambonis 97 πᾶσι δ' ὁμῶς βάθροις τε καὶ οὐδεϊ κίοσί τ' αὐτοῖς. Idem de v. 7 epigrammatis nostri valet, ubi particula ῥά elisa Paulus extra Nonni

praescripta — nam Dionys. XIII 354 νύμφης ἕδνον ἔρωτος ἐπάξιον· ἡ ῥ' ἀπὸ φύλλων rectissime Graefius ἧς pro ἡ ῥ' reposuit — egressus est cf. praeterea A. P. V 300, 5 καί ῥ' ὁ μὲν ἱκεσίοισι πεσὼν θηλύνεται οἴκτοις et Ecphr. Ambonis 223 καί ῥ' ὁ μὲν ἀμφιπλῆγι τιταίνεται εἴκελος ἰσθμῷ. Accedat denique ἄρα contra Nonni consuetudinem, qui tantummodo in versus clausula (Dionys. VI 84; X 400; XXXVII 233; Paraphr. Evang. VII 46 ex Ludwichii emendatione l. c. p. 20) ad Homeri exemplum (Il. 3, 362; cf. insuper 5, 299; 17, 4) ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ adhibuerit, bis a Paulo Silentiario elisum: Ecphr. Magnae Ecclesiae II 122 (ex coni.) νειόθι λαϊνέοισιν ἐπ' ἴχνεσιν· ἐξ δ' ἄρ' ὑπ' αὐτ[οῦ] et A. P. V 272, 5 ἥμισυ γὰρ Παφίῃ, τὸ δ' ἄρ' ἥμισυ δῶκεν Ἀθήνῃ. — Iam videamus, quid de Agathia Scholastico, Pauli aequali et amico, statuendum sit! In particula τε elidenda fines a Nonno constitutos nusquam ille transiit; itaque τ' semel in arsi secundi pedis (A. P. XI 376, 4), semel in arsi quarti pedis (A. P. V 299, 5), bis in quinta versus arsi (A. P. IX 642, 3 et 665, 5) itemque in posteriore primi pedis thesi (A. P. V 297, 5 et VI 167, 5) reperies; accedat pentameter A. P. VII 589, 4 θεσμῶν τ' Αὐσονίων ἐλπίδα μαψιδίην, — neque ex epigrammate, quod Iacobsius vol. II p. 792 in appendice n. 102 exhibuit, versum 7. τῆς Ἑκάβης ἔτλην πολὺ χείρονα, τῆς τ' Ἰοκάστης huc trahere neglegerem, nisi lemma: ἀγαθίου εἰς μαυρίκιον βασιλέα, quo carmen in codice Vaticano Gr. n. 29 f. 484[r] instructum esse vidi, a vero longissime abesset. — Contra ῥά et ἄρα apud Agathiam Nonni legibus violatis elisionem patiuntur cf. A. P. IX 677, 5 καί ῥ' ὁ μὲν εἰς ὀλίγην κεῖται κόνιν· ἡ δὲ περισσή, — V 269, 7 ὀχθήσας δ' ἄρ' ἔειπον· ἐμοὶ τάχα καὶ τὸ φιλεῖσθαι, X 68, 1 καλὸν μὲν στυγόδεμνον ἔχειν νόον· εἰ δ' ἄρ' ἀνάγκη, XI 64, 12 τῆς δ' ἄρ' ὑπ' ἐλπωρῇ μοῦνον ἐπαιζόμεθα ||

16 περιπλέγδην] περὶ πλέγδην PM, sed in P prior accentus a C est adiectus || ἄψεα] ἀψεα A dederat; corr. C. In MV ὕψεα extat **17** τρὶς μάκαρ] τριςμάκαρ PM, quae accentus ratio (sicuti etiam apud Gregorium Nazianzenum A. P. VIII 29, 7 et apud Simiam Rhodium A. P. XV 22, 5) synthesin excludit cf. Nauckius, de Aristoph. Byz. p. 177 sq. et Mélanges Gréco-Romains vol. IV p. 160 n. 17, Lobeckius Pathol.-Elem. vol. I p. 585 || ὅς M || τοῖοισι P (῀ A, ΄ C) φίλῃ, δεσμοῖσιν] φιληδε͂σμοισιν P, ubi dubitandi signum (·/·) C addidit circumflexo eraso, qui supra οι positus erat; φίλοις δεσμοῖσιν Salmasius in margine apographi Guietiani coniecit, — φίλῃ, δεσμοῖσιν Pauwius in notis manuscriptis temptabat, falso uterque cf. Boissonade ad Rufin. A. P. V 22, 5 || ἐλίχθη] ἑλίχθη MV, neque

aliter A in P exaraverat (scil. spiritum asperum pro leni C restituit), ἐλύχθη apographum Guietianum offert, sed in margine ἐλίχθη est repositum, ἑλιχθῇ Heinsius et Reiskius ediderunt || δεσμοῖσιν ἑλίχθη] δεσμοῖς ἐλυγίχθη Iacobsius Specim. emend. p. 6 temptabat, ipse tamen Anth. Gr. vol. XI p. 128 retractavit cf. Paulus Silentiarius A. P. V 286, 7. — Aliter Gregorius Nazianzenus A. P. VIII 158, 1 dixit: Ναυκράτιος πλεκτοῖο λίνου δεσμοῖσιν ἐλυσθείς
18 om. M V || τρὶς μάκαρ] τριςμάκαρ P; cf. ad v. 17 || ἀλλ' apostr. C.

XXV. *Τοῦ αὐτοῦ.*

Πρόκριτός ἐστι, Φίλιννα, τεὴ ῥυτὶς ἢ ὀπὸς ἥβης
πάσης· ἱμείρω δ' ἀμφὶς ἔχειν παλάμαις
μᾶλλον ἐγὼ σέο μῆλα καρηβαρέοντα κορύμβους
ἢ μαζὸν νεαρῆς ὄρθιον ἡλικίης·
σὸν γὰρ ἔτι φθινόπωρον ὑπέρτερον εἴαρος ἄλλης,
χεῖμα σὸν ἀλλοτρίου θερμότερον θέρεος.

Adnotatio critica:

A. P. V 258, ubi παυλσιλ dedit; de recensione Planudea cf. ad v. 5.

1 πρόκριτός — πάσης (2) citat Suidas s. v. ὀπὸς vol. II 1 p. 1143, 3 sq. || πρόκριτός] προκριτός M || Φίλιννα] φίλινα M; cf. Bastius ad Aristaeneti Epist. II 3 p. 632 (Boiss.), C. Keilius Anal. epigraph. et onomatol. p. 8 et 244, Lobeckius Pathol. - Prolegom. p. 222 sqq., Ahrens Bucolic. Gr. - Rell. vol. II p. 454. — Anthologiae codex Palatinus in hoc nomine duplex ν semper adgnoscit cf. V 280, 1; IX 422, 3; 434, 3; XIV 116, 5; 120, 4; 125, 1. 4 τεη M || Φίλιννα τεὴ] Φίλιννά τε ἢ apud Suidam olim ex deterioribus codicibus edebatur, unde Kuster infelicem scripturam Φιλίννας ἡ exsculpsit || ἢ ὀπὸς] ἤνοπος coniecit Hecker Commentat. Crit. p. 89; at recte Nicetae Eugeniani imitationem VI 634 sq. Boissonade apud Duebnerum contulit: σοὶ καὶ ῥυτὶς μολοῦσα τῷ χρόνῳ μόλις | ἥβης ὀποῦ πρόκριτος, ὡς ἐγὼ κρίνω || ἥβης] ἵβης P (· A, ″ C) || τεὴ — ἥβης] τεὴ κύπρις ἢ ὀπόσ' ἥβης prave Salmasius in apographo Buheriano coniecit || **1 sq.** ἥβης | πασης·] ἥβης· | πάσης M || ἱμείρω] recte MV praebent idemque in margine apographi Guietiani ex coniectura Salmasius reposuit: ἱμείρων P || δ' ἀμφὶς] δαμφὶς M || **3 sq.** laudat Suidas s. v. κόρυμβοι vol. II 1 p. 351, 5 sqq. || **3** μῆλα] μῆλα P (· A ‐ C) || καρηβαρέοντα P (◡ C)

κορύμβους] *κορύμβοις* ex Suida correxi cf. Aristoteles de part. anim. II 7 p. 653ᵃ, 14 *τὴν κεφαλὴν καρηβαροῦσιν οἱ ὑπνώσσοντες*, Tzetzes Homeric. 312 *ὃς δὲ γυιοτρομέων τε καρηβαρέων τε κάρηνον*: *κορύμβοις* PV et volgo, *κορύμβας* M ‖ **4** *μαζὸν*] *μαστὸν* Suidas ‖ **5 sq.** tamquam peculiare epigramma cum lemmate *τοῦ αὐτοῦ* (h. e. *Παύλου Σιλεντιαρίου*) Anthologia Planudea (VII n. 44 f. 70ʳ) exhibet, ubi Planudes ex lubidine *σὸν γὰρ* in *ἡ σὸν* mutavit ‖ *ἔτι*] *ἔτει* M ‖ *φθινόπωρον*] *φινόπωρον* M ‖ *ἄλλης*] *ἄλλου* Nicetas legerat, qui versibus supra adlatis hos subiungit (VI 636 sqq.): *σὸν φθινόπωρον κρεῖττον* (*ἢ ποῖος λόγος;*) | *ἔαρος ἄλλου, σὸς δὲ χειμὼν καλλίων* | *ὀπωροφυοῦς εὐκραοῦς ἄλλου θέρους*, — etenim *ἄλλης*, quod v. 637 Boissonade (in editione altera) et Hercher offerunt, coniectura nititur, quam reiectaneam esse sequentis versus verba *ἄλλου θέρους* arguunt ‖ **5 sq.** *ὑπέρτερον* — *θέρεος*] *ὑπέρθερον θέρεος* (sine *εἴαρος* — *θερμότερον*) V. —

XXVI. *Ἀγαθίου.*

Εἰργομένη φιλέειν με κατὰ στόμα δῖα Ῥοδάνθη
ζώνην παρθενικὴν ἐξετάνυσσε μέσην,
καὶ κείνην φιλέεσκεν· ἐγὼ δέ τις ὡς ὀχετηγὸς
ἀρχὴν εἰς ἑτέρην εἷλκον ἔρωτος ὕδωρ,
αὖ ἐρύων τὸ φίλημα· περὶ ζωστῆρα δὲ κούρης
μάστακι ποππύζων, τηλόθεν ἀντεφίλουν.
Ἦν δὲ πόνου καὶ τοῦτο παραίφασις· ἡ γλυκερὴ γὰρ
ζώνη πορθμὸς ἔην χείλεος ἀμφοτέρου.

Adnotatio critica:

A. P. V 285, ubi A *ἀγαθίου σχολ* scripsit.

1 *εἰργομένη*] *εἰγομένη* M ‖ *με*] in textu, non supra textum P exhibet ‖ *καταστόμα* P ‖ *δῖα*] *δι' ἁ* M ‖ *ροδάνθη* M ‖ **2** *ζώννην* M (sed v. 8 idem codex recte *ζώνη* offert) ‖ *παρθενικὴν*] *παρθενικὰν* A exaraverat; corr. C ‖ *ἐξετάνυσσε*] *ἐξετάνυσε* MV ‖ *μέσην*] in P accentu instruxit C ‖ **3** *ὀχετηγὸς*] *ὀχεταγὸς* V, *ὀχετασγὸς* M ‖ **4** *ἑτέρην* M; idem A dederat, sed spiritum asperum C reposuit ‖ *εἷλκον*] in P spiritum pro leni restituit C, *ἕλκον* V, *ἕλκον* M; de augmento cf. Wernickius ad Tryphiodor. p. 154 et 401 ‖ *ἔρωτος*] iam A scripserat, spiritum et accentum perspicuitatis causa iterum C superposuit ‖ **5** *αὖ ἐρύων*] ex PMV recepi: *αὐερύων* cum Heinsio (Poem. p. 485) et Reiskio (Miscellan. Lips. Nov. vol. IX p. 687 n. 389) Iacobsius

et Duebner nec non Agathiae editores exhibent, ἀνερύων in apographo Guietiano legitur, qua de scriptura cf. Lobeckius Pathol.-Elem. vol. I p. 592. — Apud Homerum quidem, cum pristinam vocis formam ἀνϜερύειν repraesentet (cf. Ameis-Hentze, Anhang zu Homers Ilias 1, 459), tantum abest ut verbum αὐερύειν removeri possit, ut vel contra libros semper reponi debeat; qui autem postera aetate exorti sunt scriptores, cum αὐερύειν ex αὖ et ἐρύειν compositum esse censerent, utramque lectionem admittebant, scilicet αὖ ἐρύειν ἐν παραθέσει δύο λέξεων, ἢ αὐερύειν ἐν συνθέσει κατὰ ὑφέν, sicuti Eustathius ad Homeri Il. 1, 459 p. 134, 15 tradit. — Quod ad Agathiam adtinet, equidem non dubito, quin Nonni auctoritatem secutus sit, apud quem ubique divisim αὖ ἐρύειν extat cf. Dionys. I 209; XII 388; XV 332; XVI 36; XXI 268; XXV 240. 477; XXXVII 327; XL 330; XLVIII 825; unde etiam Ioanni Gazaeo Ecphr. tabulae mundi II 105 ἔμπαλιν αὐερύουσα ῥόον φυσήτορι πορθμῷ et Paulo Silentiario A. P. V 248, 2 ἀπρὶξ δραξαμένη βόστρυχον αὐερύσαι formas αὖ ἐρύουσα et αὖ ἐρύσαι restituendas esse sequitur; ac revera priore loco αὐ ἐρύουσα pristinam codicis Palatini scripturam fuisse Abelius in adparatu critico adnotavit, altero ipse αὐερύσαι a C ex αὖ ἐρύσαι factum esse observavi, id quod etiam de Erycii versu A. P. VI 96, 3 Πανὶ φιλωρείτᾳ Κυλληνίῳ αὐερύσαντες dictum volo, quo scilicet C αὖ ἐρύσαντες in αὐερύσαντες mutavit || περὶ acc. C || 6 ποππύζων] ποππίσδων (pro ποππύσδων cf. Theocritus Id. V 7) MV || ἀντεφίλουν] in P dederat A, quod in ἀντ' ἐφίλουν C mutavit || 7 δὲ] δὲ P (· A · C) || πόνον] equidem πόθον malim cf. Nonnus Dionys. XLII 137 ἥλικος ὄμματα κούρης | κυπριδίων ἐλάχεια παραίφασίς ἐστιν ἐρώτων, 192 ὀλίγην δὲ παραίφασιν εἶχεν ἐρώτων, XLVIII 133 κυπριδίην δὲ | εἶχε παραιφασίην χιονώδεα χεῖρα πιέζων, 870 ἄρτι μόγις, Νίκαια, παραίφασιν εὗρες ἐρώτων, incertus App. Pl. XVI 373, 3 ἔνθεν ἑῶν τόδ' ἄγαλμα παραίφασιν εὗρεν ἐρώτων || παραίφασις] παραίφρασις M || γλυκερὴ] acc. C, qui acutum oblevit, γλυκέρη M || γὰρ acc. C eraso acuto || 8 πορθμὸς] πορμὸς M. —

XXVII. *Παύλου.*

Δειελινῷ χαρίεσσα Μενεκρατὶς ἔκχυτος ὕπνῳ
κεῖτο περὶ κροτάφους πῆχυν ἑλιξαμένη·
τολμήσας δ' ἐπέβην λεχέων ὕπερ. Ὡς δὲ κελεύθου
ἥμισυ κυπριδίης ἤνυον ἀσπασίως,

ἡ παῖς ἐξ ὕπνοιο διέγρετο, χερσὶ δὲ λευκαῖς
  κράατος ἡμετέρου πᾶσαν ἔτιλλε κόμην·
μαρναμένης δὲ τὸ λοιπὸν ἀνύσσαμεν ἔργον ἔρωτος·
  ἡ δ' ὑποπιμπλαμένη δάκρυσιν εἶπε τάδε·
'σχέτλιε, νῦν μὲν ἔρεξας ὅ τοι φίλον, ᾧ ἔπι πουλὺν
  πολλάκι σῆς παλάμης χρυσὸν ἀπωμοσάμην·
οἰχόμενος δ' ἄλλην ὑποκόλπιον εὐθὺς ἑλίξεις·
  ἐστὲ γὰρ ἀπλήστου Κύπριδος ἐργατίναι.'

Adnotatio critica:

A. P. V 275, ubi A *τοῦ ἀυτοῦ* (h. e. *Παύλου Σιλεντιαρίου*) dedit.

1 *δειελινῷ*] *δειελινὰ* M; in P *ι* finale C adscripsit ‖ *χαρίεσσα* acc. C ‖ *Μενεκρατὶς*] *μενεκράτις* P (ubi C accentum ex ⌒ fecit et *ι* in rasura pro *η* reposuit) et V, *μανεκράτης* M; de accentu cf. Lobeckius Pathol. - Prolegom. p. 510 ‖ *ἔκχυτος*] *ἔκχυτο* V, *ἐκχυτο* M, quae varietas procul dubio ex scriptura *ἔκχυτ̈* (= *ἔκχυτος*) manavit ‖ *ὕπνῳ*] *ὕπνω* M ‖ **2** *περὶ*] acc. C; in MV perperam *παρὰ* extat ‖ *κροτάφους*] *κροτάφοις* V ‖ *πῆχυν*] acc. C eraso acuto ‖ *ἑλιξαμένη* PM ‖ **3** *ἐπέβην* P (· A, ′ C) ‖ *κελεύθου*] recte in MV legitur idemque Salmasius ex coniectura in margine apographi Guietiani reposuit: *κέλευθον* P ‖ **4** *ἥμισυ*] in P spiritum asperum habet ex leni a C factum; *ἥμισι* M, *ἥμυσι* V ‖ *ασπασίως* M ‖ **5** *ἐξύπνοιο* P ‖ *δε* PM ‖ *λευκαῖς*] *λευκαὶς* P; scilicet accentum gravem ab A exaratum C in circumflexum mutavit ‖ **7** *μαρναμένης*] *μαρνάμενοι* coniecit Ludwichius Mus. Rhen. vol. XLI (1886) p. 598 ‖ *ἀνύσσαμεν*] correctum est in apographis nonnullis eandemque scripturam V offert: *ἀνύσαμεν* PM (et Ruhnkenius Epist. crit. [1]p. 40) ‖ *ἔργον*] in P spiritu et accentu C instruxit, qui eadem signa ab A posita radendo sustulit ‖ *ἔρωτος* ‖ *ἐρώτων* coniecit Ludwichius l. c., non sine ratione (cf. A. P. V 226, 1; 234, 3; 283, 5; 290, 3; 293, 7), sed citra necessitatem (cf. App. Pl. XVI 278, 1). Ceterum cf. Oppianus Halieut. IV 30 *οὐ γάρ τις ἀναίνεται ἔργον ἔρωτος*, 161 *οὐδέ σφι μεθίεται ἔργον ἔρωτος*, Nicetas Eugenianus VIII 181 sq. *οὐ τὴν Δρόσιλλαν, ἀλλ' Ἔρωτος ἀγρίου, | ἔοικας ἔργον τερπνὸν ἐνστερνικέναι*, — Heliodorus Aethiop. I 15 *κόρος γὰρ ἔρωτος τῶν ἔργων τὸ τέλος*, Longus Pastoral. III 14, 5 *καθίσας ἔκλαεν, εἰ καὶ κριῶν ἀμαθέστερος εἰς τὰ ἔρωτος ἔργα*, 17, 2 *ἐκέλευσάν σε σῶσαι διδαξαμένην τὰ ἔρωτος ἔργα*. — Alii in eundem sensum locutiones (*τὰ*) *ἔργα* (*τῆς*) *Ἀφροδίτης* (Homerus Hymn. III 1, Hesiodus Op.

521, Antoninus Liberalis Transform. XXI et XXXVII, tum Xenopho Ephesius I 9, 9 ex probabili Peerlkampii et Iacobsii coniectura), *τὸ ἔργον τῆς Ἀφροδίτης* (Achilles Tatius IV 8, 2), *ἔργα Κυθερείης* (Homerus Hymn. III 6, Proclus Hymn. IV 13), *Κύπριδος ἔργα* (Theocritus A. P. IX 437, 4, Nonnus Dionys. XXXIV 268, Musaeus 141), *ἔργα Κυπρογενοῦς* (Solo fr. 26, 1 Bergk), *ἔργον πορνείας* (Gregorius Nazianzenus *περὶ βλέψεως ἐμπαθοῦς* in codice Heidelbergensi n. 356, citatus a Creuzero ad Plotin. vol. III p. 390 ed. Oxon.) adhibent, neque pluralem numerum Nonni versus Dionys. XLII 388 *ἔργα γάμων στυγέουσα δέμας δενδρώσατο Νύμφη* tuetur, praesertim cum etiam illic singularem reponendum esse gemellus eiusdem poetae locus XLII 432 *ἔργα γάμου στυγέουσα* doceat. Praeivit Homerus Il. 5, 429 *ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.* — Ipse Paulus Silentiarius A. P. V 219, 2 eandem rem phrasi *Κύπριδος ἐργασίη* significavit, ubi voci *ἐργασίη* notio a communi usu aliena subicitur; volgo enim *ἐργασία* quaestum meretricium denotat (cf. Valckenaer ad Herodot. I 93, Iacobsius Anth. Gr. vol. IX p. 168 sq. et 411, Boissonade ad Aristaenet. p. 500 sq.); excipiendus autem est Plotinus Ennead. III 6 p. 322 A *Ἑρμῆν μὲν ποιοῦσι τὸν ἀρχαῖον τὸ τῆς γενέσεως ὄργανον ἀεὶ ἔχοντα πρὸς ἐργασίαν*, quiquidem cum Paulo prorsus congruat. 8 *ὑποπιμπλαμένη*] *ἀναπιμπλαμένη* ex apographo Lipsiensi perperam Reiskius Miscellan. Lips. Nov. vol. IX p. 683 n. 386 edidit; cf. Lucianus Dial. Mar. XII 2 *ὑποπίμπλαμαι αὖθις τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων μνημονεύουσα αὐτῶν* ‖ 9 *νῦν*] *σὺ* MV ‖ *ὅ τοι*] in P spiritu et accentu instruxit C, qui eadem signa ab A adposita erasit; *ὅτι* M ‖ *ᾧ*] *ὦ* P (ubi accentum C addidit), *ὦ* M ‖ *ἔπι πουλὺν*] *ἐπιπολὺν* M ‖ 10 *ἀπωμοσάμην*] *ἀπ' ὠμοσάμην* P (sed apostrophum et alterum spiritum C adiecit), *ἀπώ^{μο}σάμην* V (ubi supplementum ipsi librario debetur), *ἀπομοσάμενην*, quod pristinam scripturam *ἀπωμόσάμεν^{ην}* innuere videtur cf. v. l. ad n. XLII 7 infra; *ἀπωσάμεθα* edidit Reiskius (ex Ruhnkenii coniectura Epist. crit. [1]p. 40, cui mendosa apographi scriptura *ἀπωσαμένην* locum dedit; in posteriore *ἀπωμοσάμην* recte exhibetur p. 72); *ἄπωσα* (*ἀπῶσα* scribere debuit) *μάτην* frustra Iacobsius vol. III p. 115 temptabat ‖ 11 *ὑποκόλπιον*] *ὑπὸ κόλπιον* P (sed *ὑπὸ* C accentu donavit), *ὑποκόλπιος* male Ruhnkenius Epist. crit. [1]p. 40 coniecit ‖ *ἐλίξεις*] *ἐλίξεις* P (ubi accentum C addidit) et M; *ἐνέξεις* Salmasius in margine apographi Guietiani corrigebat; at cf. notata ad n. XXIV 17 supra ‖ 12 *ἐστὲ* acc. C. —

XXVIII. *Λεωνίδου.*

Ὁ Ζεὺς Αἰθιόπων πάλι τέρπεται εἰλαπίναισιν
ἢ χρυσὸς Δανάης εἴρπυσεν εἰς θαλάμους·
θαῦμα γάρ, εἰ Περίανδρον ἰδὼν οὐχ ἥρπασε γαίης
τὸν καλόν· ἢ φιλόπαις οὐκέτι νῦν ὁ θεός.

Adnotatio critica:

A. P. XII 20, ubi B lemma *ἰλίȣ* (*Ἰουλίου* correctum est in schedis Thryllitzschianis eandemque lectionem Valckenaer Epist. ad M. Roeverum p. XIII coniectura repperit cf. omnino lemma ad A. P. IX 42) *λεωνί*^{δ} adposuit. — Iulio Leonidae Alexandrino epigramma vindicandum esse *ἰσοψηφία* docet: utriusvis enim distichi singulae litterae tamquam notae numerales consideratae eandem summam (scilicet 6749) efficiunt.

1 *πάλι*] recte MV exhibent, neque aliter in apographis est correctum: *πάλιν* P || *εἰλαπίναισιν*] in MV et ex correctione in apographis nonnullis extat: *ειλαπίναισι* P || **2** *ἡ* P || *δαναης* P || *εἴρπυσεν*] *εἰρπυσεν* P, *εἴρπυσεν* M, *ἕρπυσεν* edidit C. A. Klotzius ad Straton. n. 35 p. 67 e schedis Thryllitzschianis (ubi *ἕρπυσεν* legitur) *εις* M || **3** *Περίανδρον*] *περίανδρος* V || *οὐχ'* M || *ἥρπασε*] *ἥρπυσε* M || **4** *ἢ*] recte MV (simulque apographa quaedam cf. Klotzius l. c. et Burmannus ad Propert. p. 251) offerunt: *ἡ* (non *ἡ*) in P habes, unde in nonnulla apographa et in editiones illinc ductas *ἦ* inrepsit || *οὐκέτι*] *οὐκ ἔτι* M. —

XXIX. *Ἀσκληπιάδου ἢ Ποσειδίππου.*

Εἰ καθύπερθε λάβοις χρύσεα πτερά, καί σευ ἀπ' ὤμων
τείνοιτ' ἀργυρέων ἰοδόκος φαρέτρη,
καὶ σταίης παρ' Ἔρωτα φιλάγλαον, οὐ μὰ τὸν Ἑρμῆν,
οὐδ' αὐτὴ Κύπρις γνώσεται, ὃν τέτοκεν.

Adnotatio critica:

A. P. XII 77, ubi B *ἀσκληπιάδ* *η* *ποσιδίππ* dedit. — In M non *ἀσκληπιάδου*, sed *ἀσκληπιάδους* extat, scilicet quia *ου* pro *η* est repositum; in V autem, cum librarius lemma in fine f. 71^{v}, epigramma ipsum f. 72^{r} adposuisset, in summa folii 72^{r} pagina verba *ἀσκληπιάδου ἢ ποσειδίππου* manus recens repetiit. — Ceterum equidem epigramma nostrum ad Posidippum auctorem refe-

rendum esse censeo, simulque Posidippo Asclepiadis distichon A. P. XII 75 (= n. XXX infra) obversatum esse iudico.

1 καθύθερθε] καθάπερθε V ‖ καί σευ] correxit Brunckius: καὶ σεῦ PMV; in P primitus εὖ (pro σεῦ) B dederat, quo signum ⌃ in margine positum spectare videtur; in M καὶ voci σεῦ superadditum est ‖ ἀπ' ὤμων] ἀπώμῶ P ‖ **2** ἀργυρέων] ἀργυρέη ex schedis Thryllitzschianis Klotzius ad Straton. n. 37 p. 69 edidit, atque ἰοδόκος ἀργυρέη (pro ἀργυρέων ἰοδόκος) iam Salmasius in margine apographi Guietiani adscripserat; ἀργυφέων probabiliter Brunckius emendabat cf. Quintus Smyrnaeus Posthom. XII 536 κόμαι δέ οἱ ἀμφεκέχυντο | ὤμοις ἀργυφέοισι, Nonnus Dionys. X 182 βότρυες εἱλικόεντες ἐπ' ἀργυφέων θέον ὤμων, XVIII 350 οὐ πλόκαμοι προχυθέντες ἐπ' ἀργυφέων σέθεν ὤμων, addantur: Homerus Odyss. 11, 128 (= 23, 275) φήῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ, Pindarus Ol. I 27 ἐλέφαντι φαίδιμον ὦμον κεκαδμένον, Sophocles fr. 415 (Nauck; ed. 2) ποδαπὸν τὸ δῶρον ἀμφὶ φαιδίμοις ἔχων | ὤμοις; Apollonius Rhodius Argon. III 45 λευκοῖσιν δ' ἑκάτερθε κόμας ἐπιειμένη ὤμοις, Horatius Carm. I 2, 31 nube candentis humeros amictus, 13, 9 sq. uror, seu tibi candidos | turparunt humeros inmodicae mero | rixae, II 5, 18 non Chloris albo sic humero nitens. — Omnino de candida atque delicata puerorum puellarumque cute ἀργύφεος, non ἀργύρεος usurpatur cf. Homerus Hymn. VI 10 δειρῇ δ' ἀμφ' ἁπαλῇ καὶ στήθεσιν ἀργυφέοισιν, Apollonius Rhodius Argon. IV 1407 ἀγχοῦ δ' Ἑσπερίδες κεφαλῇς ἔπι χεῖρας ἔχουσαι | ἀργυφέας, Nonnus Dionys. XXXVIII 129 ἀργυφέων εὔκυκλος ἴτυς φοινίσσετο μαζῶν (cl. XVII 218 στήθεϊ χαλκὸν ἔλασσε καὶ ἄργυφον ἄντυγα μαζοῦ | ἔγραφε), Paulus Silentiarius A. P. V 255 (= n. XXIV supra), 9 κούρη δ' ἀργυφέης ἐπιγουνίδος ἄχρι χιτῶνα | ζωσαμένη et 272 (= n. XL infra), 2 καὶ περὶ δειρὴν | ἄσχετα λυσσώων βόσκομαι ἀργυφέην (cl. Nonno Dionys. XXXIV 209 ὄμματα μὲν σκοπίαζε καὶ ἄργυφον αὐχένα Βάκχης). Eodem haec pertinent exempla: Nonnus Dionys. XV 242 εἰ πλέον ἀργυφέη πέλε παρθένος ἠὲ Σελήνη, Joannes Gazaeus Ecphr. tabulae mundi I 72 οἷα Σελήνη ἀργυφέη πέπλοισι χαράσσεται, 317 ἱσταμένη δὲ | ἀργυφέη, πτερόεσσα χαράσσετο, σύνδρομος Ὥραις (scil. Ἠριγένεια), II 285 νύκτα ταλαντεύουσα καὶ ἀργυφέης δόμον Ἠοῦς. Recte igitur apud Quintum Smyrnaeum Posthom. I 142 πρῶτα μὲρ ἂρ κνήμῃσιν ἐπ' ἀργυφέῃσιν ἔθηκε | κνημῖδας χρυσέας et apud Nonnum Dionys. X 90 ἐκ ποδὸς ἀργυφέοιο ῥόδων ἐρυθαίνετο λειμὼν Koechlyus ἀργυφέῃσιν et ἀργυφέοιο pro ἀργυρέῃσιν et ἀργυρέοιο correxit, nec

sine ratione apud Gregorium Nazianzenum Carm. II 2 n. 3, 204 (Patrol. Gr. vol. XXXVII) p. 1494 *ὀφρὺν ὑπερτέλλουσαν ὑπ' ἀργυρέῃσι παρειαῖς* Wernickius ad Tryphiodor. 73 p. 123 *ἀργυρέῃσι* in *ἀργυφέῃσι* mutabat cf. Orpheus Argon. 229 *ἀργεννὰς ἐρύθηνε παρηΐδας ἁβρὸς ἴουλος*, — sed emendatrice manu non egent: Alcman fr. 23, 55 (Bergk) *τό τ' ἀργύριον πρόςωπον | διαφάδαν — τί τοι λέγω;* — (ubi de pulchra virginis Agesichorae facie agitur; quamquam Nonnus Dionys. I 527 dixit: *καί ποτε μὲν χαρίεντος ἐς ἄργυφα κύκλα προςώπου*), Sappho fr. 3 (Bergk) *ἄστερες μὲν ἀμφὶ καλὰν σελάνναν | αἶψ' ἀπυκρύπτοισι φάεννον εἶδος, ὄπποτα πλήθοισα μάλιστα λάμπῃ | γᾶν . . . | . . . . ἀργυρία* (cf. Ovidius Heroid. XVII 71 quantum cum fulges radiis argentea puris | concedunt flammis sidera cuncta tuis), Rufinus A. P. V 48, 4 *καὶ πόδες ἀργυρέης λευκότεροι Θέτιδος*, Ammonius A. P. IX 827, 2 *λείβω δ' ἀργυρέων ὕδατα Ναϊάδων.* — Ceterum eodem fere modo *ἀργύφεος* etiam de animalibus ad candidas corporis partes designandas adhibetur cf. Homerus Hymn. V 196 *καθύπερθε δ' ἐπ' ἀργύφεον βάλε κῶας* (cll. Il. 24, 621 *ἦ καὶ ἀναΐξας ὄϊν ἄργυφον ὠκὺς Ἀχιλλεύς*, Od. 10, 85 *τὸν μὲν βουκολέων, τὸν δ' ἄργυφα μῆλα νομεύων*), Moschus Id. II 85 (de Iove in taurum mutato) *κύκλος δ' ἀργύφεος μέσσῳ μάρμαιρε προςώπῳ*, Dionysius Perieg. 1117 *οἵ δ' ἐλεφάντων | ἀργυφέους πρισθέντας ἀποξύουσιν ὀδόντας* (unde apud Thryphiodorum 73 *ἀργυρέους δ' ἐχάραξεν ἐπὶ γναθμοῖσιν ὀδόντας* Wernickius certissima emendatione *ἀργυφέους* rescripsit), Marcellus Sidetes de pisc. 9 *καὶ κέφαλοι, θύννοι τε καὶ ἀργύφεοι λάβρακες*, Oppianus Cyneg. III 307 (de lupis quibusdam) *χροιῇ δ' ἀργυφέῃ σελαγεῖ πλευράς τε καὶ οὐρήν*, Orpheus Lith. 287 (Abel) *φολίδεσσιν | ἀργυφέαις λεπιδωτὸν ἀποστίλβοντα κελεύω*, Paulus Silentiarius Ecphr. Ambonis 67 *χροιὴν ἀργυφέην ἐλέφας ἐπὶ μῆλον ἐλαύνει.* Repugnat Oppianus Cyneg. III 329 (de luporum quodam genere): *τῶν ὁ μὲν ἀργυρέοις νώτοις καὶ γαστέρι λευκῇ | παμφαίνει*, recte tamen *ἀργυφέοις* poetae Brunckius reddidit; contra apud eundem III 186 (de onagio) *ἀργύρεος χροιήν, δολιχούατος, ὀξύτατος θεῖν* coniectura *ἀργύφεος* facile carere possumus, cum *ἀργύρεος χροιὴν* idem atque *ἀργυρόχρους* valeat, compositis vero, in quibus *ἄργυρος* verbi copulati partem efficiat, saepe res argenti aliquo modo similes notari constet cf. *ἀργυρόκρανος, ἀργυρόπεζα* (*ἀργυρόπεζος*), *ἀργυρόπηχυς, ἀργυροσκελής* ‖ 3 *ἔρωτα* P ‖ *φιλάγλαον*] correxit Salmasius: *φιλ' ἄγλαον* P, *φιλ' ἀγλαὸν* M, *φίλ' ἀγλαὸν* V, cuius scripturae patrocinium frustra Boissonade ad Choric. Gaz. p. 348 suscepit:

φιλάγλαον utrum cum *Ἔρωτα* rectius an cum *Ἑρμῆν* iungeretur, Meinekius Delect. poetarum Anth. Gr. p. 101 dubitabat, cui G. Hermannus Wiener Jahrbücher vol. CIV (1843) p. 229 haec opposuit: 'Das letztere, sollte ich denken, drängte sich von selbst als das Wahre auf'. Equidem *φιλάγλαον* formulae *οὐ μὰ τὸν Ἑρμῆν* praeponi non posse concedo, simul vero adiectivum Amori male, Mercurio optime convenire iudico, tum Amorem commode, Mercurium aegre epitheto carere censeo. Quae cum ita sint, haudquaquam *φιλάγλαον* in *πανάγλαον* (*τὸν ἀγλαόν, μάλ' ἀγλαὸν*) mutandum est, ut praecedentibus aptum adiectivum subiungatur, sed *οὐ μὰ τὸν* mendo laborare sequitur; conicio: *καὶ σταίης παρ' Ἔρωτα, φιλάγλαον ὄμνυμαι Ἑρμῆν*, cf. Meleager A. P. XII 76, 3 *οὐκ, αὐτὸν τὸν πτανὸν ἐπόμνυμαι, οὔποτ' ἂν ἔγνων | ἐκ μορφᾶς, τίς ἔφυ Ζωΐλος ἢ τίς Ἔρως*, 78, 3 *ναιχί, τὸν ἁβρὸν ἔφηβον ἐπόμνυμαι, Ἀντίοχος μὲν | ἦν ἂν Ἔρως, ὁ δ' Ἔρως τἄμπαλιν Ἀντίοχος* ‖ *οὐματὸν* P ‖ *ερμῆν* P, *ἑρμὴν* M ‖ 4 *αυτη* P ‖ *τέτοκεν*] recte MV exhibent, neque aliter Brunckius correxit: *τέτοκε* P. —

XXX. *Ἀσκληπιάδου.*

Εἰ πτερά σοι προςέκειτο, καὶ ἐν χερὶ τόξα καὶ ἰοί,
οὐκ ἂν Ἔρως ἐγράφη Κύπριδος, ἀλλὰ σύ, παῖς.

Adnotatio critica:

A. P. XII 75, ubi B *ἀσκληπιά*[δ] adscripsit.

1 *πτερὰ*] *πατέρα* V ‖ *χερὶ*] *χειρὶ* V ‖ **1** sq. *ἰοί*, | *οὐκ ἂν*] *ἰοὶ οὐ* | *κἂν* M ‖ **2** *οὐκ*] *οὐδκ* V ‖ *παῖς*] pro vocativo a Iacobsio acceptum esse perperam Meinekius Delect. p. 101 ex interpungendi ratione (*ἀλλὰ σύ, παῖς*) conclusit; *παῖ* frustra Salmasius in margine apographi Guietiani reponebat. —

XXXI. *Μελεάγρου.*

Εἰ μὴ τόξον Ἔρως μηδὲ πτερὰ μηδὲ φαρέτραν
μηδὲ πυριβλήτους εἶχε πόθων ἀκίδας,
οὐκ, αὐτὸν τὸν πτανὸν ἐπόμνυμαι, οὔποτ' ἂν ἔγνων
ἐκ μορφᾶς, τίς ἔφυ Ζωΐλος ἢ τίς Ἔρως.

Adnotatio critica:

A. P. XII 76, ubi B *μελεαγρ̊* scripsit.

1 *μηδὲ* — *μηδὲ*] *μὴ δὲ* — *μὴ δὲ* PM ‖ *φαρέτραν*] *φαρέτρην* MV ‖ **2** *μηδὲ*] *μὴ δὲ* PM ‖ *πυριβλήτους*] *περιβλήτους* apographa

nonnulla exhibent, quam lectionem tamquam librorum memoriam Graefius ad Meleagrum p. 60 et Hertzbergius ad Propert. II 2, 10 defendere studebant, πυρικμήτους vel πυρὶ βαπτοὺς (!) C. A. Klotzius ad Tyrtaeum p. 113 coniecit, πυριφλέκτους Iacobsius Animadverss. in Euripidis Tragoedias (1790) p. 310 (et Anth. Gr. vol. VI p. 34), πυριπλήθεις Lobeckius ad Sophoclis Aiac. 209 p. 159 (ed. 2), περικλειτὰς Schaefer ad Apollon. Rhod. vol. II p. 124 n.; attamen scriptura tradita sincerissima est neque ulli suspicioni obnoxia cf. Musaeus 88 ἀλλὰ πυριβλήτοισι δαμεὶς ἀδόκητον ὀϊστοῖς ibique Schwabius (de Musaeo Nonni imitatore 1876) p. 21 ‖ εἶχε P ‖ πόθων] πόθον M ‖ 3 οὐκ' P ‖ ἐπόμνυμαι] in apographis est correctum: ἐπόμνμαι (sic) P, ἐπόμνυμι MV, quod Valckenaerio in mentem venisse (ad Euripidis Hippol. 1268) paene incredibile est: etenim ὄμνυμι antibacchium efficit, cretici vero mensuram numquam nisi in decrepita poesis Graecae aetate habere potest cf. iusiurandum medicum quod (in Poetarum Bucolicorum et Didacticorum conlectione Didotiana) inter 'fragmenta poematum rem naturalem vel medicinam spectantium' Bussemaker edidit, v. 1 αὐτὸν ἐν ἀχράντοισι μέγαν θεὸν ὄμνυμι φωναῖς, Gregorius Nazianzenus A. P. VIII 2, 5 μή με λίπῃς, μή, τύμβον ἐπόμνυμι· οὔποτε σεῖο | λήσομαι (nisi Theologo ἐπόμνυμαι reddendum est cf. ad n. XXIX 3 supra), oraculum in Bureschii libro 'Klaros' (Untersuchungen zum Orakelwesen des späteren Altertums nebst einem Anhange das Anecdoton *ΧΡΗΣΜΟΙ ΤΩΝ ʽΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΘΕΩΝ* enthaltend) nuperrime (1889) editum p. 111, 8 ὄμνυμι τὸν κατέχοντα θρόνους ὑπὸ γαῖαν ἅπασαν (ubi ὑπὲρ αἶαν pro ὑπὸ γαῖαν emendandum esse puto), denique Theodorus Prodromus in Notices et Extraits des manuscrits de la bibliothèque impériale etc. vol. VIII (1810) p. 185 οὐ μὰ σέ, κάρα φίλον· σὲ γὰρ ὄμνυμι ὅρκιον ἱρόν, ubi neque ὄμνυμαι pro ὄμνυμι necessarium est, neque κρᾶτα (cf. Sophocles Antig. 764, O. T. 263, Philoct. 1001. 1457) pro κάρα (sive potius κᾶρα) commendaverim ‖ οὔποτ' P ‖ ἔγνων] ex MV recepi: ἔγνως P et volgo ‖ 4 ἐκ μορφᾶς] ἐκμορφας P ‖ τίς] τις MV ‖ ζωΐλος P, ζώϊλος MV ‖ ἢ τίς] ἥτις MV. — .

XXXII. *Τοῦ αὐτοῦ.*

ʽΑ Κύπρις θήλεια γυναικομανῆ φλόγα βάλλει·
ἄρσενα δ' αὐτὸς Ἔρως ἵμερον ἀνιοχεῖ.
Ποῖ ῥέψω; ποτὶ παῖδ' ἢ ματέρα; φαμὶ δὲ καὐτὰν
Κύπριν ἐρεῖν· 'νικᾷ τὸ θρασὺ παιδάριον'.

Adnotatio critica:

A. P. XII 86. ubi B lemma τ αὐτ (h. e. *Μελεάγρου*) servavit. **1** *ἁ*] *ἀ* M ‖ *ἁ Κύπρις θήλεια*] scribendum videtur: *ἁ Κύπρις ἁ θήλεια.* Meleager enim priorem vocis *Κύπρις* syllabam tantummodo in arsi positam producit, in thesi constanter eandem corripit cf. a) A. P. V 137, 1; 196, 2; 204, 2; VI 162, 2; XII 54, 1; 92, 2; (112, 2); 132, 1; 141, 1; 154, 3; 157, 1; 164, 4; 165, 2; 167, 4; 256, 1. 12; b) V 191, 7; XII 56, 2; 83, 3; 84, 8. **2** *ἄρσενα δ'*] *ἄρσεν ἀδ'* M ‖ *αὐτος* P ‖ *ἑρως* P ‖ *ἱμερον* P ‖ *ἀνιοχεῖ*] *ἡνιοχεῖ* MV ‖ **3** *ποτι* P ‖ *παῖδ' ἢ ματέρα*] correctum est in margine apographi Vossiani: *παιδα τῇ ματέρα* P, *παῖδ' ἢ τὴν* (*ἥτην* M) *μητέρα* MV; *παῖδ' ἢ μητέρα* ex schedis Thryllitzschianis C. A. Klotzius ad Straton. n. 23 p. 60 edidit ‖ *φαμι* P ‖ *καυτὰν* P, *κ' αυτὴν* V, *κ' αὐτὸν* M ‖ **4** *ερεῖν* P ‖ *θρασὺ*] *θρά σὸς* (sic) M. —

XXXIII. *Στράτωνος.*

Ὀφθαλμοὺς σπινθῆρας ἔχεις, θεόμορφε Λυκῖνε,
μᾶλλον δ' ἀκτῖνας, δέσποτα, πυρσοβόλους.
Ἀντωπὸς βλέψαι βαιὸν χρόνον οὐ δύναμαί σε·
οὕτως ἀστράπτεις ὄμμασιν ἀμφοτέροις.

Adnotatio critica:

A. P. XII 196, ubi B τ αὐτ (h. e. *Στράτωνος*) scripsit. — Sine auctoris nomine S in Crameri Anecdot. Paris. vol. IV p. 388, 1 sqq. offert, cum Stratonis epigrammate A. P. XII 197 inepte schedae Thryllitzschianae coniungunt.

1 *ὀφθαλμοὺς σπινθῆρας*] *ὀφθαλ σπινθῆρας* (sic; cf. Diltheyus de epigrammatum Graecorum syllogis quibusdam minoribus commentat. p. 9) S, non *ὀφθαλμοῖσιν θῆρας*, in qua Crameri lectione Meinekius Analect. Alexandr. p. 399 apographi Lipsiensis scripturam *ὀφθαλμοῖς σπινθῆρας* latere censuit ‖ **2** *ακτῖνας* P *ἀκτῖνας* (sic) M ‖ *δέσποτα*] *δέσπο* M ‖ **3** *ἀντωπὸς βλέψαι*] *ἀντωπος βλεψαι* P, *ἀντω έψαι* S ‖ *σε*] ex S recepi: *σοι* PMV et vulgo, attamen dativus neque ab *ἀντωπὸς* neque a *βλέψαι* pendere potest. Prior videlicet vox tantummodo genitivum reposcit cf. Nonnus Dionys. VII 193 *πατρὸς ὀπιπευτῆρος Ἔρως ἀντώπιος ἔστη*, Paraphr. Evang. XI 41 sq. *ἄναξ δ' ἀντώπιος ἄστρων* | *ὀφθαλμοὺς ἀνάειρεν* cll. Dionys. II 531; III 232; V 78; XXIII 256; XXVII 148; XXXVII 724; XXXIX 172; XLIII 349, quibus exemplis ex

Ioanne Gazaeo Ecphr. tab. mundi unum accedit II 215 sq. *ἀντολικοῦ δὲ | κινυμένων πτερύγων ἀντώπιος ἄνθορε δίσκου.* — Oppianus quidem Halieut. V 7 *ἀντωπὸν μακάρεσσι κάμεν γένος* dixit, sed *ἀντωπὸς* illic ab adiectivo *ὅμοιος* non distat (cf. Th. Lohmeyer, de vocabulis in Oppiani Halieuticis peculiariter usurpatis aut primum exstantibus p. 14), quo sensu etiam *ἀντώπιος* bis a Nonno usurpatum invenies: Dionys. XXII 150 *καὶ ῥοδέαις ἤστραψε βολαῖς ἀντώπιος Ἠοῦς* et XXXIII 184 *κυκλώσας πτερὰ κουφὰ βολαῖς ἀντώπιος Ἠοῦς.* — Quod vero ad constructionem *βλέπω τινὶ* adtinet, frustra ad Meleagri locum A. P. XII 94, 5 sq. provocaveris hoc modo in P traditum: *ἢν δὲ Μυΐσκῳ | λίχνος ἐὼν βλέψῃς, μηκέτ' ἴδοις τὸ καλόν*, siquidem emendatio *ἐνιβλέψῃς* (pro *ἐὼν βλέψῃς*) extra omnem dubitationis aleam est posita cf. v. 4; neque Eudociae exemplo de S. Cypriano II 2 sq. *θαλεροῖς ἐμέθεν δακρύοισιν | λεύσσατε* (sic codex Laurentianus Plut. VII n. 10 f. 176[r] exhibet, non *λεύσατε*, quae Bandinii est lectio) licentia excusari poterit, cum Eudocia poetria sit pessima, quae cibos durissimos concoquendos adponat. Quodsi lexica consulueris, *βλέπειν* intuendi et contemplandi sensu dictum ne cum accusativo quidem coniungi posse facile tibi persuadebis; aequius vero iudices necesse est hisce locis ponderatis, quos e testimoniis bene multis deligo: Callimachus A. P. XII 71, 6 *τὸν καλόν, ὦ μοχθήρ', ἔβλεπες ἀμφοτέροις*, Meleager XII 60, 1 sq. (cf. n. XLV, 1 sq. infra) *ἢν δὲ τὰ πάντα | βλέψω, τόνδε δὲ μή, τἄμπαλιν οὐδὲν ὁρῶ*, Numenius XII 28, 2 *οὐκ ἀναγινώσκω τὸν καλόν, ἀλλὰ βλέπω*, Diotimus Milesius V 106, 6 *καὶ μορφὰς ἀθανάτων βλέπομεν*, Lucillius XI 266, 2 *εἰ γὰρ ἀληθὲς | ἔβλεπεν, οὐκ ἂν ὅλως ἤθελεν αὐτὸ βλέπειν*, Strato XII 175, 4 *τίς δὲ καλοὺς οὐ περίεργα βλέπει;* 219, 2 *τί γάρ; τὸ βλέπειν παιδία μικρὸν ἴσως;* 223, 2 *οὐκέτι δ' ἐξόπιθεν καὶ παριόντα βλέπω*, Rufinus V 94, 3 *εὐδαίμων ὁ βλέπων σε*, Palladas IX 400, 1 sq. *ὅταν βλέπω σε, προσκυνῶ, καὶ τοὺς λόγους, | τῆς παρθένου τὸν οἶκον ἀστρῷον βλέπων*, Incertus VII 558, 7 *κώκυε καὶ σὺ βλέπων τάδε γράμματα μακρόν, ὁδῖτα*, Incertus App. Pl. XVI 309, 1 *Τήϊον ἀμφοτέρων με βλέπεις ἀκόρεστον ἐρώτων | πρέσβυν*, — Ps.-Moschus Epitaph. Bionis 62 *τὸν μὲν ἔφευγεν | ἁ καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἅδιον ἔβλεπεν ἅλμας*, Incertus in Crameri Anecdot. Paris. vol. IV p. 386, 20 *τοῦθ' ὃ βλέπεις στεφάνωμα*, Incertus apud Kaibelium n. 556, 4 *οὐ γὰρ ἀμαυρ[ῶ]ς | δαίμονες ἡμετέρην ἔβλεπον εὐσεβίην*, auctor odarii Anacreontei n. 22, 6 (Bergk): *ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εἴην, | ὅπως ἀεὶ βλέπῃς με* (unde sua sumpsit Nicetas Eugenianus II 332 sq. *ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εὑρεθείην, Ζεῦ ἄναξ, | ὅπως ἀεὶ βλέπῃς με σύ,*

Καλλιγόνη), Constantinus Siculus 1, 102 (Poet. Lyr. Gr. vol. III p. 350) *στυγέω βλέπειν τὸ φῶς σου*, Leo Magister 2, 7 sq. (ibid. p. 356) et 5, 33 sq. (ibid. p. 361) *βλέπε τοῦ ῥόδου τὸ κέντρον, | βλέπε τοῦ πόθου τὸ πλῆκτρον*, Nicetas Eugenianus VI 403 *οὐκ εὐσθενές μοι σωφρονεῖν βλέποντί σε*, VIII 132 *ὁ γὰρ φιλῶν πᾶς τὴν ποθουμένην βλέπων | — οὐδὲν τὰ λοιπὰ πάντα τοῦ βίου κρίνει*, — Philostratus Iunior Imag. I 6 p. 772 *σὺ δέ μοι τὴν Ἀφροδίτην βλέπε*, 15 p. 786 *οὕτω μόνον τὰ ἐκ πρῴρας βλέπει*, Xenopho Ephesius I 3, 3 *ἀλλήλους βλέπειν ἐθέλοντες ἐπιστρεφόμενοι καὶ ὑφιστάμενοι πολλὰς προφάσεις διατριβῆς εὕρισκον*, 9, 8 *ὑμεῖς* (scil. *ὀφθαλμοὶ*) *δὲ ἀεὶ βλέποιτε ταῦτα*, V 12, 1 *ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη τέως ὄντες περὶ τὴν πομπὴν ἐφίστανται τῷ ἱερῷ καὶ βλέπουσι τὰ ἀναθήματα*, Longus Pastor. I 17, 2 *καὶ βλέπειν μὲν ἤθελε τὴν Χλόην, βλέπων δ' ἐρυθήματος ἐπίμπλατο*, 25, 1 *πᾶσαν αὐτὴν ἔβλεπεν ἀπλήστως, οἷα μηδὲν αἰδούμενος*, Achilles Tatius I 5, 3 *ὅλοις ἔβλεπον τὴν κόρην τοῖς προςώποις*, V 13, 3 *οὐκ ἠδύνατο τυχεῖν ὁλοκλήρου τροφῆς, πάντα δὲ ἔβλεπεν ἐμέ*, 19, 5 *καὶ ἅμα αὖθις ἐντυγχάνων τοῖς γράμμασιν, ὡς ἐκείνην δι' αὐτῶν βλέπων*, 19, 6 *ἔκλαον ὥςπερ αὐτὰς τὰς βασάνους βλέπων αὐτῆς*, Eustathius Macrembolita Hysm. V 11, 5 *καὶ περιεργότερον ὅλον ἔβλεπον τὸ ποτήριον*, anecdoton Tubingense apud Bureschium 'Klaros' p. 96, 18: *μεθερμηνεύεται δὲ ἑλληνικῇ διαλέκτῳ Ὄσιρις ὁ πολυόφθαλμος ἀπὸ τοῦ πάντῃ ἐπιβάλλοντα τὸν ἥλιον τὰς ἀκτῖνας ὥςπερ ὀφθαλμοῖς πολλοῖς πᾶσαν βλέπειν τὴν γῆν*, quocum loco editor Plutarchum Moral. p. 354 F (*ἔνιοι δὲ καὶ τοὔνομα διερμηνεύουσι πολυόφθαλμον, ὡς τοῦ μὲν ὂς τὸ πολύ, τοῦ δὲ ἔρι τὸν ὀφθαλμὸν Αἰγυπτίᾳ γλώττῃ φράζοντος*) contulit, cum Diodori Siculi gemella verba I 11, 2 laudare debuisset: *μεθερμηνευομένων γὰρ τούτων εἰς τὸν Ἑλληνικὸν τῆς διαλέκτου τρόπον εἶναι τὸν μὲν Ὄσιριν πολυόφθαλμον, εἰκότως πανταχῇ γὰρ ἐπιβάλλοντα τὰς ἀκτῖνας ὥςπερ ὀφθαλμοῖς πολλοῖς βλέπειν ἅπασαν γῆν καὶ θάλατταν*. Ceterum ipsa phrasi: *πολλοῖς ὀφθαλμοῖς πᾶσαν βλέπειν τὴν γῆν* optime Aristaeneti locum Epist. I 27 p. 156 (Hercher) *φρονῶν ἐπὶ τῇ ὥρᾳ θαυμάσιον ὅσον, καὶ πολλῷ τῷ ὀφθαλμῷ βλέπει* defendi atque inlustrari obiter notare placet cf. praeterea Heliodorus Aethiop. VI 4, 1 *ἤ πού με νῦν πολλοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς περισκοπεῖ* conlato Bastio Epist Crit. ad Boissonadum p. 263 sq. — Una accedat adnotatiuncula, observatione satis illa digna: voce *βλέπειν* et Homerus, poetarum signifer ac princeps, et Nonnus, decrepitae Graeciae lux, prorsus abstinuerunt; quae sententia neque Batrachomyomachiae Pseudohomericae interpolato versu 67 *καὶ πρῶτον μὲν ἔχαιρεν, ὅτ' ἔβλεπε γείτονας ὅρμους*, neque

Koechlyi coniectura apud Nonnum Dionys. XI 231 ἐν δὲ κονίῃ | κείμενον ἔστενε κοῦρον ἅτε ζώοντα δοκεύων verbum ἔβλεπε pro ἔστενε falso reponentis (Praef. p. L) refellitur || 4 οὕτως ἀστράπτεις] recte PMV offerunt: πῦρ γὰρ ἀστράπτεις S, unde calidius Meinekius (adstipulante Duebnero) πῦρ γὰρ ἀπαστράπτεις genuinam scripturam fuisse contendit.

XXXIV. Μελεάγρου.

Ἁβρούς, ναὶ τὸν Ἔρωτα, τρέφει Τύρος· ἀλλὰ Μυΐσκος
ἔσβεσεν ἐκλάμψας ἀστέρας ἠέλιος.

Adnotatio critica:

A. P. XII 59, ubi B μελεάγρ̆ scripsit.

1 ἁβρούς] αβρους P, ἀβρὸς M || ναὶ] supra lineam librarius in V supplevit, ναι P, νὴ C. A. Klotzius ad Straton. n. 19 p. 58 edidit; attamen Dorici sermonis consuetudinem (cf. Cobetus Nov. Lect. p. 651 sq. et Var. Lect. ²p. 477) Meleager dedita opera imitatur cf. A. P. V 141, 1 ναὶ τὸν Ἔρωτα (ubi νὴ Planudes prave substituit); V 139, 1 ναὶ Πᾶνα (Pl. VII n. 1 f. 68ᵛ νὴ Πᾶνα exhibet, neque aliter editiones offerunt, de quibus et Iacobsius in editione critica et Duebner silent), V 154, 1 et 179, 1 ναὶ τὰν Κύπριν (priore loco Anthologiae Planudeae editiones in scriptura νὴ τὴν Κύπριν consentiunt, sed in autographo VII n. 9 f. 69ʳ distincte ναὶ τὰν Κύπριν legitur), XII 141, 1 et 154, 3 ναὶ Κύπριν, V 197, 2 sq. ναὶ μυρόπνουν Δημοῦς χρῶτα τὸν ὑπναπάτην, | ναὶ πάλιν Ἰλιάδος φίλα παίγνια, ναὶ φιλάγρυπνον | λύχνον, V 215, 3 ναὶ γὰρ δὴ τὰ σὰ τόξα (ubi iterum recensionis Planudeae varietatem νὴ Iacobsius et Duebner silentio praeterierunt; eadem etiam in autographo VII n. 26 f. 69ᵛ extat), XII 137, 5 ναὶ τὸν βαθὺν ὄρθρον, XII 159, 3 ναὶ γὰρ δὴ τὰ σὰ — ὄμματα || τον P || ερωτα P || τυρος P || ἀλλὰ] αλὰ M || Μυΐσκος] μυϊσκος P, μενίσκος MV, qui codices eandem scripturae varietatem n. III (A. P. XII 65), 3 supra referunt; attamen Myiscus, non Meniscus Meleagri amasius vocabatur cf. A. P. XII 23, 3; 70, 1; 94, 5; 101, 1; 106, 2; 110, 3; 144, 3; 154, 1; 159, 1; 167, 1; 256, 9. || 2 ἐσβεσεν P || ηελιος P, ἠελίος M. —

XXXV. *Τοῦ αὐτοῦ.*

Ἀντίπατρός μ' ἐφίλησ' ἤδη λήγοντος ἔρωτος
καὶ πάλιν ἐκ ψυχρῆς πῦρ ἀνέκαυσε τέφρης·
δὶς δὲ μιῆς ἄκων ἔτυχον φλογός· Ὦ δυςέρωτες,
φεύγετε, μὴ πρήσω τοὺς πέλας ἁψάμενος.

Adnotatio critica:

A. P. XII 79, ubi B lemma *ἄδηλον* adposuit. — Meleagrum epigrammatis auctorem esse appendix nostra docuit, neque sententiae color (cf. A. P. XII 80) repugnat, aut dictio poetica aut rationes metricae. Unus residere videtur scrupulus, quod nusquam alibi Antipatrum amasium Meleager memoret; neque enim de Antipatro Sidonio, qui A. P. VII 428, 15 sq. *περὶ Κύπριν πρᾶτος* vocetur, cogitari potest, siquidem Antipatrum illum, cum diem supremum summa senectute (Valerius Maximus I 8 Ext. 16, Plinius Hist. Nat. VII 52, 2) ante Meleagrum (A. P. VII 428) obiisset, poetae nostro aetate antecessisse consentaneum est. Quodsi quis argumento illo nixus appendicis Barberino-Vaticanae memoriam in dubio posuerit, nodum in scirpo quaeret: eadem enim est ratio in nominibus Andragathi (A. P. XII 52, 2), Aristagorae (122, 1), Asclepiadis (256, 4), Callicratis (95, 4), Charidami (68, 1), Diophanti (126, 5), Eudemi (95, 8), Philonis (95, 7), Polyxenidae (33, 3), Sopolidis (165, 2), Zoili (76, 4). — Omitto Apollodotum (41, 2), Dionysium (81, 5), Dorotheum (95, 4), Theoclem (158, 1), cum etiam alia quaedam epigrammata, in quibus iidem amasii recurrant, vel contra codicum fidem Meleagro adsignanda esse censeam, Heliodorum (*19, 1) verso secludo, ut qui Posidippo carmen A. P. XII *19 vindicem cf. Melet. Gr. I p. 66.

1 *Ἀντίπατρός*] *ἀντίπατρος* P, *Ἀντιπατρίς* perperam Salmasius in margine apographi Guietiani coniecit ‖ *μ' ἐφίλησ'*] pronum erat in *με φίλησ'* mutare, sicuti etiam A. P. V 184, 1 (*ἔγνων· οὔ μ' ἔλαθες· τί θεούς; οὐ γάρ με λέληθας*) *οὔ με λάθες* pro *οὔ μ' ἔλαθες* rescribere et XII 83, 1 (*οὔ μ' ἔτρωσεν Ἔρως τόξοις, οὐ λαμπάδ' ἀνάψας*) *οὔ με τρῶσεν* pro *οὔ μ' ἔτρωσεν*, sed Meleager *με* elisum non solum in thesi (cf. VII 207, 2; 428, 20, tum XII 90, 2 *εἷς δέ με παρθενικῆς, εἷς δέ μ' ἔκαυσε νέον* ex epigrammate adespoto, quod equidem ad Meleagrum auctorem refero), verum etiam in arsi admisit cf. XII 23, 3 *καί μ' ἐπὶ σοῖς ὁ πτανὸς Ἔρως προθύροισι, Μυΐσκε* et 125, 5 *καί μ' εἰς νῦν θάλπει μνήμης πόθος·*

ὄμμασι δ' ὕπνον, quamquam fatendum, nostro loco excepto semper pronomini μ' in arsi aut οὐ aut καὶ praemitti, id quod etiam in vocula σε elisa usu venit cf. V 178, 9 καί τοι λίσσετ', ἰδού, δεδακρυμένος. Οὔ σ' ἔτι πωλῶ et XII 132, 5 καί σ' ἐπὶ πῦρ ἔστησε, μύροις δ' ἔῤῥανε λιπόπνουν. — De Agathiae Scholastici et Pauli Silentiarii usu ad n. XLII 7 (infra) egi. ‖ ἤδη P ‖ λήγοντος] λέγοντος MV ‖ ἔρωτος P ‖ 2 ψυχρῆς] ψυχῆης M, ψυχῆς falso Salmasius temptabat ‖ 3 δὶς δὲ μιῆς] ex schedis Thryllitzschianis C. A. Klotzius ad Straton. n. 42 p. 72 edidit: δίς με μιῆς P, ἐκ μιῆς δὶς MV ‖ ἄκων P ‖ ἀψάμενος M. —

XXXVI. Ἐρατοσθένους.

Τὴν φιλοπουλυγέλωτα κόρην ἐπὶ νυκτὸς ὀνείρου
εἶχον ἐπισφίγξας πήχεσιν ἡμετέροις·
πείθετό μοι ξύμπαντα, καὶ οὐκ ἀλέγιζεν, ἐμεῖο
Κύπριδι παντοίῃ σώματος ἁπτομένου·
ἀλλὰ βαρύζηλός τις Ἔρως· καὶ νύκτα λοχήσας
ἐξέχεεν φιλίην, ὕπνον ἀποσκεδάσας.
⟨Ὧδέ μοι οὐδ' αὐτοῖσιν ἐν ὑπναλέοισιν ὀνείροις
ἄφθονός ἐστιν Ἔρως κέρδεος ἡδυγάμου.⟩

Adnotatio critica:

A. P. V 243, ubi A lemma μακηδονίου ῦ exaravit.

1 φιλοπουλυγέλωτα P (‿ C) ‖ κόρην] κούρην V, κούρα M ‖ ἐπὶ] accentu instruxit C ‖ ὀνείρου] ὄνειρον ex coniectura Reiskius Miscellan. Lips. Nov. vol. IX p. 479 n. 371 edidit; scripturam traditam Theodori Prodromi locus Rhod. III 27 ὡς μηδ' ἐπ' αὐτῶν τῶν ἐν ὕπνοις φασμάτων | οἴνου στερεῖσθαι καὶ μέθης Ναυσικράτην tuetur, sed cur tandem ab usu communi, qui ἐν (sive ἐνί, — cf. Excursus) νυκτὸς ὀνείρῳ vel κατὰ νυκτὸς ὄνειρον flagitat, poeta recesserit, equidem non perspicio. — Νυκτὸς ὄνειρος eodem modo adhibetur, quo νυκτὸς ἐνύπνια Aeschylus Pers. 518 dixit: ὦ νυκτὸς ὄψις ἐμφανὴς ἐνυπνίων, neque alio sensu adiectivum ὑπναλέος vocem ὄνειρος v. 7 inlustrat cf. praeterea Apollonius Rhodius Argon. IV 1732 μνήσατ' ἔπειτ' Εὔφημος ὀνείρατος ἐννυχίοιο, Gregorius Nazianzenus Carm. II 1 n. 1, 290 (Patrol. Gr. vol. XXXVII) p. 992 οἵ με καὶ ἐννυχίοισι κακοῖς ἐρέθουσιν ὀνείροις, n. 10, 29 p. 1029 εὖτε Θεός μ' ἐκάλεσσε καὶ ἐννυχίοισιν ὀνείροις, II 2 n. 3, 344 μῆτερ ἐμή, σὺ δ' ἔμοιγε καὶ ἐννυχίοισιν ὀνείροις, — Euripides

Herc. fur. 112 *δόκημα νυκτερωπὸν* | *ἐννύχων ὀνείρων*, Hel. 1190 *πότερον ἐννύχοις σεσεισμένη* | *στένεις ὀνείροις*; Oracul. Sibyll. III 293 *αὐτὸς γὰρ δώσει Θεὸς ἔννυχον ἁγνὸν ὄνειρον*, — Quintus Smyrnaeus Posthom. I 135 *ἤ ῥ' ἐπίθησεν ὀϊζυρῷ περ ὀνείρῳ* | *ἑσπερίῳ*, — Tzetzes Antehom. 40 *πρῶτα δὲ τὴν στροβέεσκον ὄνειροι ἠερόφοιτοι*, — Iulianus Or. VIII p. 248 A *τυχὸν οὐκ ὀνείρων νυκτερινῶν ἰνδάλμασι προςέξομεν*, — Aeschylus Pers. 176 *πολλοῖς μὲν ἀεὶ νυκτέροις ὀνείρασι* | *ξύνειμ'*, tragicus incertus fr. 285 (Nauck; ed. 2) *τάδ' ἔστ' ὀνείρων νυκτέρων φαντάσματα* (ex editoris emendatione probabili), — Aeschylus Prometh. 657 *ἔτλην γεγωνεῖν νυκτίφοιτ' ὀνείρατα*, — Euripides Iphig. Taur. 1277 *παῦσεν νυχίους ὀνείρους*, Apollonius Rhodius Argon. IV 664 *τοῖον γὰρ νυχίοισιν ὀνείρασιν ἐπτοίητο*, 685 *ἡ δ' ὅτε δὴ νυχίων ἀπὸ δείματα πέμψεν ὀνείρων*, Gregorius Nazianzenus A. P. VIII 83, 1 *ἔκ με βρέφους ἐκάλεσσε θεὸς νυχίοισιν ὀνείροις* et Carm. II 1 n. 18, 75 (Patrol. Gr. vol. XXXVII) p. 1277 *πολλοὶ δ' αὖ νυχίοισιν ἐμὲ κρίνεσκον ὀνείροις*, Nonnus Dionys. XVI 293 *παρθένον ὑπναλέην νυχίοις ἐρέθιζεν ὀνείροις*, — Nonnus Dionys. XL 402 *εἰ Γάμος, ὃν σκιεροῖσιν Ἔρως ἔσπειρεν ὀνείροις*. — ‖ 2 *ἐπισφίγξας*] *ἐπὶ σφίγξασ* P, ubi C et priorem accentum addidit et in fine litteram *α* erasit ‖ *εἶχον ἐπισφίγξας*] scripsi: *εἶχον, ἐπισφίγξας* volgo; attamen verba *πήχεσιν ἡμετέροις* non ex *ἐπισφίγξας* pendent, sed ad *εἶχον*, sive potius ad *εἶχον ἐπισφίγξας* pertinent cf. Paulus Silentiarius A. P. V 258, 2 *ἱμείρω δ' ἀμφὶς ἔχειν παλάμαις* et 259, 5 *ὅς σε περιπλέγδην ἔχε πήχεσιν*, tum Oppianus Cyneg. I 295 *πλευρῇσι γὰρ ἀμφὶς ἔχουσι* | *τῶν ἄλλων πλέονα σπαθίης κτένα* et Gregorius Nazianzenus Carm. II 1 n. 1, 28 (Patrol. Gr. vol. XXXVII) p. 972 *τῶν μ' ἀποέργαθε, Χριστέ, καὶ ἐνδυκέως με φύλαττε* | *ἀμφὶς ἔχων πτερύγεσσι τεαῖς* ‖ *πήχεσιν* P (scil. accentum manifestiorem C superscripsit) ‖ *ἡμετέροις* P, ubi spiritum expressum C adiecit ‖ **3** *πείθετό μοι*] *πείθετ' ἐμοὶ* Brunckius emendabat, falsissime cf. Wernickius ad Tryphiodor. 298 p. 266; equidem *πείθετο δὲ* verum puto ‖ *ξύμπαντα*] *ξύμπατα* M ‖ *οὐκαλέγιζεν* P ‖ *ἐμεῖο*] *ἐμοῖο* M (sine spiritu) et V, neque aliter Reiskius edidit ‖ **4** *παντοίῃ*] *παντόιηι* P, ubi *ι* C in fine adscripsit, *παντοίη* M ‖ *ἁπτομένου* M ‖ **5** *βαρύζηλός*] *βαρυζηλός* M ‖ *Ἔρως·*] scripsi: *Ἔρως* (sine interpunctione) volgo ‖ *καὶ νύκτα λοχήσας*] *καὶ νύκτα λογήσας* V, *καὶ νυκταλογήσας* M, quae scripturae varietas ad *καὶ νύκτ' ἀλογήσας* ducere videtur; *κατὰ νύκτα λοχήσας* ex Salmasii coniectura Reiskius (cum margine apographi Lipsiensis) et Brunckius exhibent, sed etiam *νύκτα* eodem sensu atque *κατὰ νύκτα* ('noctu')

capi posse recte Iacobsius vol. III p. 108 observat; altera vero Iacobsii explicatio, *νύκτα λοχήσας* cum Euripidis phrasi *φυλάξας νύκτα* (Orest. 57; cf. praeterea Thucydides II 3, 4, Posidonius Rhodius apud Athenaeum V p. 215 A, Dionysius Halicarnassensis Antiqu. Rom. I 65, 2; III 65, 2; V 53, 4; Pausanias Perieg. VIII 50, 5; Longus Pastor. I 3, 1 cl. Baehrio ad Herodot. I 48, V 12, VIII 9) contendentis, licet Duebnero adriserit, a nostri loci ratione prorsus abhorret. Equidem in priore adquiesco, nec tamen me poenitet *νυκτολοχήσας* pro *νύκτα λοχήσας* coniecisse. — Ceterum locutioni *φύλαττειν νύκτα* similes quaedam respondent cf. Thucydides III 22, 1 *τηρήσαντες νύκτα χειμέριον ὕδατι καὶ ἅμα ἀσέληνον ἐξῇεσαν*, Polybius VII 16, 3 *ἐτήρουν νύκτα τὸ περὶ τὴν ἑωθινὴν μέρος ἔχουσαν ἀσέληνον*, Diodorus Siculus XII 56, 3 *τηρήσαντες οὖν ἀσέληνον νύκτα τοὺς μὲν ἄλλους ἔπεισαν εἰς θάτερα μέρη προςβάλλειν τῷ περιτειχίσματι*, Cassius Dio Hist. Rom. XXXVI 9, 1 (vol. I p. 163 Dindorf) *ἐτήρησε νύκτα ἀσέληνον καὶ ὑετῷ λάβρῳ βρονταῖς τε χειμέριον*, Ioannes Cinnamus Hist. III 15 p. 123, 21 (Meineke) *νύκτα τηρήσας ἀσέληνον, καθ' ἣν ὑετίζειν ἔτυχεν ἄσχετα, ... προςέβαλέ τε Ῥωμαίοις μηδὲν προειδόσι καὶ κατὰ κράτος ἐτρέψατο*, — Homerus Hymn. IV 245 *νύκτ' ἐπιτηρήσασα, θυώδεος ἐκ θαλάμοιο | σκέψατο*, — Polyaenus Strategem. I 37 *ἀσέληνον νύκτα παρατηρήσας, κατὰ τὴν ὑδρο̣ῤῥόην ... τοὺς στρατιώτας ὑπειςήγαγεν*, — Nonnus Dionys. XLIV 189 *τόφρα δὲ καὶ Διόνυσος ἀφεγγέα νύκτα δοκεύων*, — Oppianus Halieut. V 115 *ὡς δ' ὅτε δυςμενέων βριαρὸς λόχος ἀντιβίοισι | λάθριος ἐμπελάσῃ, μεσάτην ἐπὶ νύκτα δοκεύσας*, ubi *ἐπὶ* minime adtrectari debet cf. Nicander Ther. 471 *αἵματος ἰσχανόων καὶ ἐπὶ κτίλα μῆλα δοκεύων*. ‖ 6—8 om. M ‖ 6 *ἐξέχεεν*] *ἐξέχεε* V (sicuti etiam Brunckius edidit) ‖ *ἀποσκεδάσας*] *ἀπὸ σκεδάσας* P, sed priorem accentum C addidit ‖ 7—8 om. V ‖ 7 *ὧδέ*] *ὧδε* P (ubi C librarii scripturam *ὡδέ* commutavit) ‖ *αὐτοῖσιν* P (· A, - C) ‖ 8 *ἄφθονός ἐστιν*] *ἄφθονος ἐστὶν* in P exaraverat A; correxit C *ἡδυγάμου* P (◡ C). —

XXXVII. *Παύλου.*

Ῥίψωμεν, χαρίεσσα, τὰ φάρεα· γυμνὰ δὲ γυμνοῖς
ἐμπελάσει γυίοις γυῖα περιπλοκάδην·
μηδὲν ἔοι τὸ μεταξύ· Σεμιράμιδος γὰρ ἐκεῖνο
τεῖχος ἐμοὶ δοκέει λεπτὸν ὕφασμα σέθεν·

στήθεα δ' ἐξεύχθω τά τε χείλεα· τἆλλα δὲ σιγῇ
κρυπτέον· ἐχθαίρω τὴν ἀθυροστομίην.

Adnotatio critica:

A. P. V 252, ubi lemma παυλ σιλ A adiecit, signum CN′ (= 250 cf. omnino Melet. Gr. I p. 15) C adposuit.

1 ἐμπελάσει] ἐνπελάσει M; ἐμπελάσαι post Ruhnkenium Epist. crit. [1]I p. 44 Herwerdenus Mnemos. N. S. vol. II (1874) p. 312 probabiliter emendabat, ἐμπελάσῃ Ruhnkenius Epist. crit. [2]I p. 75 edidit cum Reiskio Miscellan. Lips. Nov. vol. IX p. 671 n. 377. — Ipsum locum Nicetas Eugenianus VI 638 sqq. imitatione expressit (ἀλλ' ἐκδυθείης μέχρις αὐτοῦ σαρκίου, | καὶ γυμνὰ γυμνοῖς ἐμπελάσειας μέλη· | ἐμοὶ δοκεῖ γὰρ καὶ τὸ λεπτόν σου φάρος | τεῖχος Σεμιράμιδος· ὡς γένοιτό μοι), sed quidnam in exemplari suo invenerit, diiudicari nequit ‖ γυίοις] om. V, γύιοις P exhibet, ubi accentum pro ⌒ C restituit ‖ **3** μηδὲν] μὴ δὲν M ‖ τὸ] om. V ‖ μεταξύ·] μεταξὺ. P (ubi punctum C adscripsit) ‖ σεμιράμιδος acc. C ‖ **4** ὕφασμα acc. C ‖ **5** στήθεα P (῾ A, ΄ C) ‖ δ' ἐξεύχθω] δὲ ζεύχθω M ‖ τά τε] correxit Salmasius in margine apographi Guietiani: τὰ PMV; cf. Marcus Argentarius A. P. V 128 (= n. XVII supra), 2 ‖ χείλεα· τἆλλα] χείλεα· τἄλλα volgo; χείλεά τ'. ἄλλα P, ubi C χείλεά altero accentu instruxit et post τ' punctum posuit ‖ δὲ acc. C ‖ σιγῇ] σιγῆ M ‖ **6** κρυπτέον] correxit Iacobsius Anth. Gr. vol. XIII p. 94: κρυπτεο M, κρύπτεο V, κρυπτέω P, quam scripturam J. G. Schneider Peric. Crit. p. 27 et Boissonade apud Duebnerum frustra tenent, (σιγὴ) κρυπτέτω coniecit Salmasius ‖ ἀθυροστομίην] ἀνθυροστομίην M. —

XXXVIII. Ἐρατοσθένους.

Μαλθακὰ μὲν Σαπφοῦς τὰ φιλήματα, μαλθακὰ γυίων
πλέγματα χιονέων, μαλθακὰ πάντα μέλη·
ψυχὴ δ' ἐξ ἀδάμαντος ἀπειθέος· ἄχρι γὰρ οἴων
ἔστιν ἔρως στομάτων, τἆλλα δὲ παρθενίης.
Καὶ τίς ὑποτλαίη; τάχα τις τάχα τοῦτο ταλάσσας
δίψαν Ταντελέην τλήσεται εὐμαρέως.

Adnotatio critica:

A. P. V 246, ubi A παυλ σιλ scripsit, quod lemma verum atque genuinum esse et gemella epigrammatis A. P. V 272 ratione probatur et argumentorum momentis e Pauli Silentiarii dictione

poetica petitis evincitur cf. v. 1 *μαλθακὰ μὲν Σαπφοῦς τὰ φιλήματα*] V 244, 1 *μακρὰ φιλεῖ Γαλάτεια καὶ ἔμψοφα, μαλθακὰ Δημὼ* et 5 *τὰ φιλήματα μαλθακὰ Δημοῦς* ‖ 1 sq. *μαλθακὰ γυίων | πλέγματα*] V 221, 4 *μαλθακὰ λυσιπόνου πλέγματα συζυγίης* et 252, 2 *ἐμπελάσει γυίοις γυῖα περιπλοκάδην*, tum V 286, 4 *τίς αἰδὼς | τούςδε διακρίνει πλέγματα βαλλομένους* et V 255, 13 sqq., ubi amplexus describuntur comparatione ducta a vitibus coniunctis *πολυχρονίῳ πλέγματι* ‖ *μαλθακὰ — μαλθακὰ — μαλθακὰ*] V 250, 1 *ἡδὺ — ἡδύ* ‖ 3 sq. *ἄχρι — παρθενίης*] V 272, 5 *ἥμισυ γὰρ Παφίῃ, τὸ δ' ἄρ' ἥμισυ δῶκεν 'Αθήνῃ* cl. V 293, 11 sq. *θεσμοὺς Παλλὰς ἔχει, Παφίη πόθον. Εἰπέ, τίς ἀνὴρ | εἶν ἑνὶ θητεύσει Παλλάδι καὶ Παφίῃ;* ‖ 5 sq. *τάχα — εὐμαρέως*] V 236, 1 sq. *ναὶ τάχα Ταντελέης 'Αχερόντια πήματα ποινῆς | ἡμετέρων ἀχέων ἐστὶν ἐλαφρότερα.*

1 *σαπφοῦς* P, sed *π* in rasura C reposuit; A *σαφφοῦς* dederat, quae nominis forma et in lapidibus et in nummis recurrit ‖ *μαλθακὰ*] acc. C. eraso acuto; *μαλθακα* M | *γυίων*] in P adiecit C ‖ **2** *πλέγματα*] acc. C, qui signum ⌒ ab A scriptum erasit ‖ *πάντα*] *ταῦτα* in apographo Guieti legitur, sed *πάντα* in margine scriptum habes ‖ *μέλη* P (⌒ A, ʼ C) ‖ **3** *ἐξ ἀδάμαντος*] *ἐξαδάμαντος* P ‖ *ἀπειθέος*] *ἀπιθέος* M ‖ *οἰῶν* P, ubi accentum acutum C superscripsit, eraso circumflexo, quem A supra *ω* posuerat ‖ *ἐστιν*] *ἐστὶν* A exaraverat; correxit C ‖ *ἐρῶ* P, sed c ipse A superadiecit ‖ *τἄλλα*] *τ' ἄλλα* P, *τἄλλα* volgo ‖ *παρθενίης*] *παρθενίη* coniecit Pauwius, citra necessitatem; alia est ratio apud Achillem Tatium IV 8, 3 *ἔτι μένει παρθένος· μέχρι μόνων τῶν φιλημάτων ἐστί μου γυνή.* — ‖ **5 sq.** cum praecedentibus male cohaerere falso Salmasius in margine apographi Guietiani adnotavit, nec recte epigrammati A. P. V 50 (= n. XLIX infra) Schneider Peric. Crit. p. 9 subiungebat. — Librorum auctoritas Nicetae Eugeniani imitatione VI 624 sqq. confirmatur: *σοὶ μαλθακὸν φίλημα, πλέγμα βοστρύχων, | ἡ τῶν μελῶν σου συμπλοκή, τὰ πάντα σοι· | ψυχὴ δ' ἀπειθὴς καὶ νοητὸς ἀδάμας· | μέσον κακοῦμαι Παφίης καὶ Παλλάδος· | τίς Ταντάλειον δίψος ἰσχύει φέρειν;* ‖ *καὶ τίς*] in P reposuit C; *καί τις* A scripserat; *και τις* M; *αἲ τίς* Pauwius (more suo cf. d'Orvillius Vann. Crit. p. 224 sq.) temptabat, *τίς κεν* (cf. Agathias Scholasticus A. P. V 302, 6) Schaefer Meletem. p. 98 coniecit, a Iacobsio vol. III p. 109 sq. refutatus ‖ *ὑποτλαίη*] *ὑπὸ τλαίη* P, sed priorem accentum C adiecit, *ὑποτλάλη* M | *τάχα*] accentum in P habet a C exaratum, qui librarii signum ⌒ erasit ‖ *τις*] *τίς* P, ubi

totam vocem pro alia quadam C scripsit ‖ τάχα] eodem modo quo prius τάχα accentu C instruxit signo ⌒ eraso ‖ ταλάσσας] ταλάσσαν A posuerat, quod correxit C; ταλάσας V ‖ 6 δίψαν Ταντιλέην] δίψαν τὰν ταλέην P, δίψος ταντιλέην (sic) MV; δίψος Ταντάλεου Nicetas legisse videtur. —

XXXIX. Ἀγαθίου.

Ἡ γραῦς ἡ τρικόρωνος, ἡ ἡμετέρους διὰ μόχθους
μοίρης ἀμβολίην πολλάκι δεξαμένη,
ἄγριον ἦτορ ἔχει, καὶ θέλγεται οὐκέτι χρυσῷ,
οὐδὲ ζωροτέρῳ μείζονι κισσυβίῳ·
τὴν κούρην δ' αἰεὶ περιδέρκεται· εἰ δέ ποτ' αὐτὴν
ἀθρήσῃ κρυφίοις ὄμμασι ῥεμβομένην,
ἆ μέγα τολμήεσσα! ῥαπίσμασιν ἀμφὶ πρόςωπα
πλήσσει τὴν ἁπαλὴν οἰκτρὰ κινυρομένην·
Εἰ δ' ἐτεὸν τὸν Ἄδωνιν ἐφίλαο, Περσεφόνεια,
οἴκτειρον ξυνῆς ἄλγεα τηκεδόνος·
ἔστω δ' ἀμφοτέροις χάρις μία· τῆς δὲ γεραιῆς
ῥύεο τὴν κούρην, πρίν τι κακὸν παθέειν.

Adnotatio critica:

A. P. V 289, ubi A ἀγαθίου σχολ scripsit.

1 ἡ] primo loco C pro ἣ correxit, ἁ MV ‖ ἡμετέρους] ἡμετέροις M ‖ διὰ] C accentu instruxit ‖ **2 sq.** in unum versum: μοίρης ἦτορ — χρυσῷ codicis M librarius contraxit ‖ **2** ἀμβολίην] ἀμβολίης A scripserat; correxit C; ἀμφιβολίην V ‖ **3** ἦτορ] pro ἥτορ C reposuit ‖ οὐκέτι] scripsi: οὔτ' ἐπὶ PMV et volgo (in P alterum accentum C adscripsit); οὔτε τι coniecit Herwerdenus Mnemos. N. S. vol. II (1874) p. 313 ‖ χρυσῷ] χρυσῶ M ‖ **4** οὐδὲ] ex MV recepi: οὔτε P et volgo; οὔτ' ἐπὶ Brunckius cum schedis Thryllitzschianis scripsit ‖ ζωροτέρῳ] ζωροτέρω M, ζωροτέρου sine necessitate Pauwius emendabat ‖ μείζονι] μείζωνι M ‖ κισσυβίῳ] κισ̊.υβίω M ‖ **5** αἰεὶ] acc. C, qui acutum erasit ‖ περιδέρκεται] περὶ δέρκεται P, sed priorem accentum C addidit ‖ αὐτὴν] acc. C eraso acuto ‖ **6** ἀθρήσῃ] scripsi (cum CMV): ἀθρήσῃ MV, ἀθρήσει P, ubi C et manifestiorem accentum superaddidit et ηι superscripsit, ἀθρήσει volgo; — eadem constructio ter apud Agathiam nostrum ex P est reponenda: A. P. V 302, 15 εἰ δὲ μιγῆς ἰδίῃ θεραπαινίδι, ubi ἢν volgo cum recensione Planudea exhibetur, — X 66, 7 εἰ δ' ἀπιθήσῃς,

quo loco Planudis scripturam ἀπιθήσεις inmerito Boissonade ad Tzetz. Allegor. p. 293 praetulit, Duebnerum adseclam nactus, — XI 382, 16 εἴ γε φάρυγξ βομβεῦσα, καὶ ἄγρια τύμματα πλευροῦ, | καὶ πυρετῷ λήξει πνεῦμα δασυνόμενον, ubi itidem Duebner cum Boissonado ad Zachar. Mitylen. p. 393 λήξει ex Planudeis editionibus recepit cf. omnino XI 365, 7 sqq. εἴπερ ἐπομβρηθῇ τὸ ἀρούριον, ὅσσον ἀπόχρη, | μηδέ τιν' ὑλαίην τέξεται ἀνθοσύνην, | μηδὲ πάγος ῥήξῃ τὴν αὔλακα, μηδὲ χαλάζῃ | ἄκρον ἀποδρυφθῇ δράγματος ὀρνυμένου, | μηδὲ κεμὰς κείρῃσι τὰ λήϊα, μηδέ τιν' ἄλλην | ἠέρος ἢ γαίης ὄψεται ἀμπλακίην cl. V 237, 1 εὖτε δ' ἐπέλθῃ | ὄρθρος ἐλινῦσαι μικρὰ χαριζόμενος ῥεμβομένην] in P spiritum habet a C adiunctum, ζεμβομένην M ⁞ 8 ἆ] C reposuit; ἆ A scripserat (cf. Melet. Gr. I p. 19 sq.); ὦ MV, sed eodem modo poeta noster dixit A. P. I 34, 2 ἆ μέγα τολμήεις et VII 602, 10 ἆ μέγα νηλειής, manifesto locutionem Nonnicam ἆ μέγα δειλή (Dionys. VI 259; XXX 207; XLVI 257. 293; XLVII 380; XLVIII 849) imitatus. Reliqui poetae ὦ constanter ponunt cf. Homerus Il. 1, 158 ὦ μέγ' ἀναιδές, Aeschylus Prometh. 674 ὦ μέγ' εὔδαιμον κόρη, Euripides Orest. 1691 (= Iphig. Taur. 1497, Phoeniss. 1764) ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη, Oppianus Cyneg. IV 210 ὦ μέγα τολμήεντες, Oracul. Sibyll. II 161 ὦ μέγα δειλοί, Anecdot. Tubingense apud Bureschium 'Klaros' p. 111, 3 ὦ μέγ' ἀναιδέες, ὦ κακοφράδμονες, ⟨ὦ μέγ'⟩ ἀλιτροί (ubi alterum ὦ μέγ' ex mea coniectura supplevi), poema ineditum in cod. Vatic. Gr. 743 f. 102ᵛ v. 5 ἀστρολόγος δὲ γέλασσε καὶ 'ὦ μέγα νήπιος' εἶπε (γέλασε — ὦ — νηπίος Cod.) ⁞ τολμήεσσα P ('A, 'C), τολμήεσα M ⁞ ῥαπίσμασιν] spiritu C instruxit ⁞ ἀμφὶ] acc. C ⁞ πρόςωπα] πρόςωπον MV; at cf. Ludwichius Mus. Rhen. vol. XLII (1887) p. 634 ⁞ πλήσσει] πλήσει A dederat; accentum et alterum σ C addidit; πλίσσει M a m. pr. ⁞ ἁπαλὴν] ἀπαλὴν M, neque aliter A scripserat; asperum enim pro leni C reposuit ‖ 9 τὸν] om. MV ⁞ Ἄδωνιν] Ἅδωνιν P, ubi C accentum manifestiorem addidit et spiritum lenem in asperum mutavit; ac de aspirata nominis forma disertum Herodiani extat testimonium (quod ad Aristarchum redire Eustathius ad Homeri Il. 5, 203 p. 539, 4 docet) vol. I p. 539, 20 sq. (= vol. II p. 72, 36 sq.) Lentz: διὸ καὶ τὸ Ἄδωνις κρεῖττόν ἐστι δασύνειν, ἵνα καὶ παρὰ τὸ ἁδεῖν τῇ δαίμονι ἐτυμολογηθῇ et II p. 49, 14 sq. καὶ τὸ Ἄδωνις δέ τινες δασύνουσι παρὰ τὸ ἥδω. — In codice Palatino A vocem aspiratam apud Marcum Argentarium V 113, 3 (ἅδωνιν) et apud Nossidem VI 275, 4 (ἅδωνα) adgnoscit, contra Juliano Aegyptio Append. Epigr. 43, 1 (Jacobs) ἄδωνις, Dioscoridi A. P. V 53, 1 et 193, 1 ἄδωνι vindicat; ultimo

enim loco C leni eraso asperum substituit, quod non animadvertit Paulssenus p. 10; — apud Lucillium A. P. XI 174, 3 B ἄδωνιν exaravit. — In appendice Anacreonteorum praestantissimus codex Barberinus n. 246 quater scripturam Ἄδωνις (Ἄδωνιν) offert (Ioannes Gazaeus 5, 32 p. 346 in Bergkii Poet. Lyr. Gr. vol. III, 6, 32 et in inscriptione p. 347, Georgius Grammaticus 3, 36 p. 368), semel (scil. apud Georgium Grammaticum 5, 9 p. 371) Ἄδωνι, si Studemundi silentio fides est habenda cf. praeterea Meinekius Delect. p. 160, ad Bion. I 1 [3]p. 410, ad Theocrit. XV 149 (supplem.) p. 485 || **10** οἴκτειρον P, ubi C spiritum expressum addidit, οἰκτειρὸν V || τηκεδόνος] τακεδόνος V, κηδόνος M || **11 sq.**] verbis χάρις μία· τῆς δὲ γεραιῆς | ῥύεο τὴν κούρην omissis in unum versum contraxit M cf. ad v. 2 sq. || **11** ἀμφοτέροισι] ἀμφοτέροις V, ἀμφοτέρην M || τῆς δὲ] τῆςδὲ P, ubi C perspicuitatis causa circumflexum ~ superscripsit, ac praeterea δὲ accentu instruxit; τῆς γε Boissonade apud Duebnerum coniecit, — mihi pristina codicis P scriptura τῆςδε vera atque genuina videtur || **12** ῥύεο spir. C || παθέειν] ποθέειν MV, sed cf. Homerus Il. 17, 32 (= 20, 198) μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο, | πρίν τι κακὸν παθέειν. Idem pentametri hemistichium apud Gregorium Nazianzenum A. P. VIII 108, 4 ἀλλ' ἀποτῆλε τάφου, πρίν τι κακὸν παθέειν recurrit. —

XL. Παύλου.

Μαζοὺς χερσὶν ἔχω, στόματι στόμα, καὶ περὶ δειρὴν
  ἄσχετα λυσσώων βόσκομαι ἀργυφέην·
οὔπω δ' Ἀφρογένειαν ὅλην ἕλον· ἀλλ' ἔτι κάμνω
  ⟨παρθένον ἀμφιέπων λέκτρον ἀναινομένην⟩.
Ἥμισυ γὰρ Παφίῃ, τὸ δ' ἄρ' ἥμισυ δῶκεν Ἀθήνῃ·
  αὐτὰρ ἐγὼ μέσσος τήκομαι ἀμφοτέρων.

Adnotatio critica:

A. P. V 272, ubi A παυλσιλ scripsit.

1 μαζοὺς acc. C || ἔχω acc. C || στόματι] om. V || στόμα] om. M || περὶ δειρὴν] περιδειρὴν P (' A, ' C) **2** ἄσχετα P; scil. manifestior accentus a C est additus || λυσσώων] λυσσάων MV, quam scripturam etiam Brunckius in Analectis exhibuit; λυσσώων vero ipse Lectt. et Emend. p. 246 (cum D. Heinsio Poem. p. 482 et Reiskio Miscellan. Lips. Nov. vol. IX p. 682 n. 385) reponebat cf. A. P. V 266, 3 λυσσώων τάχα πικρὸν Ἔρως ἐνέπηξεν ὀδόντα. — Eodem

mendo Apollinarii Laodiceni textus Paraphr. Psalm. IX 48 ἄπλετα λυσσάων οὐ δίζεται οὐδ' ἐρεείνει liberandus est, contra XXI 36 ἄπλετα λυσσώοντες ἐμοὺς δάσσαντο χιτῶνας et LIV 7 πικρὰ δὲ λυσσώοντες ἐπὶ φρεσὶ μῆνιν ἔθεντο emendandum λυσσώωντες, sicuti etiam apud Manethonem Apotelesm. I 244 ἔνθεα λυσσώοντες ἑὸν δέμας αἱμάσσουσιν. — Ceterum ipsam locutionem ἄσχετα λυσσώων Paulus a Nonno est mutuatus: Dionys. XLVIII 884 ἄσχετα λυσσώωσα cf. praeterea ἄσχετα παιφάσσουσα (IX 253), ἄσχετα μαινομένοιο (XIV 378), ἄσχετα βακχευθέντες (XV 65 et XVII 117), ἄσχετα μαινομένη (XLIV 67), ἄσχετα βακχευθεῖσα (XLVIII 727), tum Apollonius Rhodius Argon. IV 1087 ἄσχετα — δηλήσαιτο, Oppianus Cyneg. II 135 ἄσχετα κυμαίνοντα, Oppianus Halieut. I 38 ἄσχετα μαργαίνοντι, II 265 ἄσχετα μαιμώωσαν, IV 93 ἄσχετα μαιμώωντας, 192 ἄσχετα — ἀΐσσει, Quintus Smyrnaeus Posthom. IV 241 ἄσχετα μαιμώωντες, Gregorius Nazianzenus Carm. I 2 n. 1, 112 (Patrol. Gr. vol. XXXVII) p. 531 ἄσχετα μαργαίνουσα, II 1 n. 34, 118 p. 1315 ἄσχετα μαργαίνει, Claudianus Gigantom. 75 ἄσχετα μηνιόων, Ioannes Cinnamus Hist. III 15 p. 123, 22 (Meineke) ὑετίζειν ἔτυχεν ἄσχετα. — Singularis vero numeri adiectivum eodem sensu usurpatum equidem delitescere puto apud Apollonium Rhodium Argon. III 1048 ἔνθ' οὐκ ἄν σε διατμήξειαν ἀκωκαὶ | γηγενέων ἀνδρῶν, οὐδ' ἄσχετος ἀΐσσουσα | φλὸξ ὀλοῶν ταύρων, nec non apud Oppianum Cyneg. IV 188 τῷ δ' αὖτις ἀάσχετος ἰθὺς ὀρούων cf. Apollonius Rhodius IV 1738 μίχθη δέ οἱ ἐν φιλότητι | ἄσχετον ἱμερθείς, Oppianus Cyneg. I 266 ὀψὲ δὲ μυρόμενοί τε καὶ ἄσχετον ἀΐσσοντες, II 60 αὐτὰρ ἐπεὶ σάλπιγξαν ἐφ' ὑσμίνην ἀλεγεινήν, | ἄσχετον ἀΐσσουσιν, 473 αὐτὰρ ὅγ' οὐκ ἀλέγει, κατὰ δ' ἄσχετον ἰθὺς ὀρούει, tum Oppianus Halieut. IV 460 εἰσόκεν οἰδαίνουσα καὶ ἄσχετον ἀσθμαίνουσα | ὑψόσ' ἀναπλώσῃ, Quintus Smyrnaeus Posthom. I 166 ἡ δ' ἄρα κυδιάασκεν ἀάσχετον, V 445 σὲ γὰρ οὔτι γοήσεται ἀμφιπεσοῦσα κουριδίη μετὰ παιδὸς ἀάσχετον ἀσχαλόωσα, IX 135 ὑπ' ἔγχεσι δ' ἀσπίδες ἀνδρῶν | θεινόμεναι κτυπέεσκον ἀάσχετον, XIV 424 ἀάσχετον ἀσχαλόωσα | Ζηνὶ θεῶν μεδέοντι παρισταμένη φάτο μῦθον, 490 ἐσσυμένοισι δ' ἐπεστενάχιζε θάλασσα | ἄσχετον, 612 ὀρινομένης ἁλὸς ἄσχετον, Nonnus Dionys. IV 198 ἄσχετον ἱμερόεντι δαϊζομένη νόον οἴστρῳ, V 238 ἄσχετον ἀΐσσοντα κυνοσσόον εἰς δρόμον ἄγρης, XVI 6 ἄσχετον ἱδρώουσα φιλοσκοπέλων ἀπὸ μόχθων. — ‖ βόσκομαι] cum περὶ δειρὴν ἀργυφέην eadem ratione iungitur, qua Achilles Tatius II 37 dixit: περὶ τὸ τοῦ φιλοῦντος στόμα βόσκεται, nec recte περὶ per tmesin ad βόσκομαι pertinere Boissonade apud Duebnerum pronuntiavit. Paulo aliter Nonni locus Dionys. IV 176 ἐνδόμυχον

μεθέπουσα περὶ φρένα βοσκόμενον πῦρ est comparatus, siquidem hic *βόσκομαι* circumvagandi*) vim habet, apud Paulum vero eidem voci laetitiae ac voluptatis notio est subiecta; rectius igitur Orpheum Lith. 217 (Abel) *ταὶ δ' ἄρα πᾶσαι ἰαινόμεναι περὶ σηκοὺς* huc trahere possis, tum Matronis Pitanaei locum apud Athenaeum IV p. 136 C (Attic. Conviv. 74): *μύραιναν δ' ἐπέθηκε φέρων τὸ κάλυμμα τραπέζης, | ζώνην θ', ἣν φορέεσκεν, ἀγαλλομένη περὶ δῆριν, | εἰς λέχος ἡνίκ' ἔβαινε Δρακοντιάδῃ μεγαθύμῳ*, ubi *ἣν φορέεσκεν, ἀγαλλομένη περὶ δῆριν* ex optimo codice A pro *ἣν φορέεσκεν ἀγαλλομένη περὶ δειρὴν* reduxi, quae scriptura ex codice C in editiones inrepsit cf. Oppianus Halieut. I 570 *γάμῳ δ' ἐπιγηθήσαντες | ἡ μὲν* (scil. *μύραινα*) *ἁλὸς πάλιν εἶσι μετ' ἤθεα, τὸν δ'* (scil. *ἔχιν*) *ἐπὶ χέρσον | ὁλκὸς ἄγει*: videlicet *δῆρις* nostro loco certamen amatorium denotat, quod muraena inire gestit. — Denique ad constructionem inlustrandam verba *οὕτως τότε δι' ὅλης ἡμέρας περὶ τὴν εὐωχίαν ἐτέρποντο* conferri possunt, quibus Apollonii Rhodii versus Argon. II 811 *ὣς τότε μὲν δαῖτ' ἄμφι πανήμεροι ἑψιόωντο* a Scholiasta est circumscriptus; neque ipsius Apollonii structura multum differt, cum praepositiones *περὶ* et *ἀμφὶ* saepius omni discrimine remoto usurpentur; itaque non sine ratione cum Pauli loco compones Axionicum fr. 4, 15 (Kock) *ἢ σὺ μὲν ἀμφὶ σῦκα καὶ τάριχ' ἀγάλλει*, Apollonidam A. P. IX 791, 3 *χαίρει δ' ἀμφὶ σὲ πόντος*. Oppianum Halieut. IV 423 sq. *ἀμφὶ δὲ νῶτα | τερπόμενοι δονάκεσσιν ἀνατρίβουσι μένοντες*, Paulum Silentiarium Ecphr. Magnae Eccl. II 482 *γάννυται δέ τις ἀμφὶ Βοώτην*, Pindarique locum Isthm. VII 9 *ἦτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς* (scil. *θυμὸν εὔφρανας*); | *ἦτ' ἀμφ' Ἰόλαον ἱππόμητιν*; quo simul *ἀμφὶ* eodem sensu cum dativo coniungi videmus cf. Apollonius Rhodius Argon. III 117 *ἀμφ' ἀστραγάλοισι δὲ τώγε | χρυσείοις, ἅτε κοῦροι ὁμήθεες, ἑψιόωντο*, Antipater Sidonius A. P. VII 425, 9 *τοιοῖσδ' ἀμφ' ἔργοισιν ἐγάθεον*, Oppianus Halieut. I 658 sq. *ἀμφί τε παισὶ | στρωφᾶται*

*) Cf. praeterea XV 319 *ἔμπεδον ἕλκος Ἔρωτος, ὑπὸ φρένα βοσκόμενον πῦρ*. — Sed apud Nicetam Eugenianum III 364 *τὸ πῦρ γὰρ ἐντὸς βόσκεται τὴν καρδίαν* codicis Veneti lectio *τῆς καρδίας* nihil iuvat cf. IV 114 *πῦρ ἔνδον αὐτὴν βόσκεται τὴν καρδίαν* cll. V 23 *τὴν φλόγα | καίουσαν αὐτὴν ἔνδοθεν τὴν καρδίαν*, 140 *ἀεὶ δὲ τὴν τάλαιναν ἐντὸς καρδίαν | βοὴ νεοττῶν ἐκθροεῖ κεχηνότων*. Scilicet *βόσκεσθαι* cum accusativo iunctum depascendi sive absumendi significationem induit, quo sensu saepius composita *ἀποβόσκομαι, ἐκβόσκομαι, ἐπιβόσκομαι, καταβόσκομαι* usurpantur; de simplicis verbi usu cf. Aeschylus Agam. 118 *βοσκόμενοι λαγίναν ἐρικυμάδα φέρματι γένναν*.

γανόωσα, III 225 ἄμφω δὲ γεγηθότες ἀμφὶ τραπέζῃ, Manetho Apotelesm. VI 215 αἰὲν ὁμοφροσύνῃσιν ἰαίνοντ' ἀμφὶ γάμοισιν, Quintus Smyrnaeus Posthom. VI 124 ἀμφὶ δέ οἱ κεχάροντο μέγα φρεσὶ Τρώϊοι υἷες, VII 462 ἀμφὶ Νεοπτολέμοιο βίῃ κεχάροντο, VIII 336 γήθεεν ἀμφὶ νέκυσσιν καὶ οὐκ ἀλέγιζεν Ἄρηος, XIII 358 ὁ δ' αἵματος ἐκχυμένοιο | γήθεεν ἀμφὶ φόνῳ, Apollinarius Laodicenus Paraphr. Psalm. XXII 42 ἀμφ' αὐτῷ κεχάροιτο νόος πραπίδεσσιν ἰανθείς, XXXIV 17 αὐτὰρ ἐμὴ ψυχὴ κεχαρήσεται ἀμφὶ ἄνακτι, XCIII 1 δεῦτ' ἐπαγαλλόμενοι γηθήσομεν ἀμφὶ ἄνακτι, CXVIII 302 ἀμφὶ τεοῖς ἐπέεσσι φίλον κεχαρήσομαι ἦτορ, Nonnus Dionys. I 531 sq. ἀμφὶ δὲ μορφῇ | θέλγεται ἀλλοπρόσαλλον ἄγων ἀκόρητον ὀπωπήν, XIX 95 sq. ἀμφὶ δὲ ῥυθμῷ | πάντες ὁμοῦ θέλγοντο. Sed apud Theognin 778 τερπομένῳ κιθάρῃ τ' ἀμφ' ἐρατῇ θαλίῃ Hartungii coniecturam τ' ἀμφ' pro καὶ non recte Bergkius in editione quarta mihi recepisse videtur: scribendum καί τ' cum Schaefero. — Quae exempla ad librorum memoriam in Theocriti versu Id. I 54 οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ tuendam sufficerent, etiamsi constructio γηθεῖν περί τινι expresso testimonio communiri non posset; at enim testes locupletissimi praesto sunt: Apollonius Rhodius Argon. II 162 περὶ δέ σφιν ἰαίνετο νήνεμος ἀκτὴ | μελπομένοις, Oppianus Halieut. III 246 γηθόσυνοι περὶ μητρί, 617 περὶ δαιτὶ γεγηθότες ἰαίνονται, Quintus Smyrnaeus Posthom. XI 51 μάρψαντες κεχάροντο φίλῃ περὶ ληΐδι θυμόν, Apollinarius Laodicenus Paraphr. Psalm. XX 1 αἰὲν ἄναξ, ἄχραντε, τεῷ περὶ κάρτεϊ χαίροι, XXXIV 18 καί οἱ ἀλεξικάκῳ περὶ φέγγεϊ γηθήσειεν, LXII 15 καὶ σέο γηθήσαιμι περὶ πτερύγων ἀλεωρῇ, XCVIII 24 σοὶ πέρι Θαβῶρός θ' Ἑρμωνοϊμός τε χαρεῖεν, Tryphiodorus 244 θαλπόμενοι περὶ παισίν, ὅσους λίπε φοίνιος Ἄρης. — Futilis igitur Fritzschii est nota ad Theocriti l. c. vol. I p. 31 ed. mai.: 'fortasse hic est unicus locus, ubi gaudendi verbo alicui praepositio περὶ dativo iuncta est adiecta' futilisque Meinekii est ratiocinatio [3]p. 186: 'pro ὅσον περὶ fortasse scribendum: ὅσον τ' ἐπὶ πλέγματι γαθεῖ. Non enim memini me legere χαίρειν περί τινι'. Quae cum ita sint, temeritatis crimen non subibo, si apud Apollonium Rhodium Argon. IV 997 φαίης κεν ἑοῖς ἐπὶ παισὶ γάννυσθαι ex codice Guelferbytano περὶ pro ἐπὶ recipiendum esse adfirmavero; neque apud Apollinarium Laodicenum Paraphr. Psalm. XCVIII 26 σὴ μεγαλιζέσθω πρὸς θάρσεϊ δεξιτερὴ χείρ praepositionem πρὸς in περὶ mutanti adsensum denegabis, cum superbiendi et gloriandi notionem a notione laetitiae ac voluptatis haud multum distare reputaveris

gemellaque exempla respexeris cf. Homerus Il. 17, 22 *θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει* (apud quem reliquis locis Il. 8, 337; 9, 237; 12, 42; 17, 135; 20, 36 nudus dativus *σθένεϊ* ex eadem voce pendet), Apollonius Rhodius Argon. III 1258 *αἱ δ' ἑκάτερθεν | χεῖρες ἐπεῤῥώσαντο περὶ σθένεϊ σφριγόωσαι*, Quintus Smyrnaeus Posthom. XI 386 *ἀπειρέσιον δ' ἄρα θυμῷ | Ἀτρεῖδαι κεχάροντο περὶ σφίσι κυδιόωντες*, Apollinarius Laodicenus Paraphr. Psalm. XXIII 19 *ἀθάνατος μενέχαρμος ἀεὶ περὶ κάρτεϊ γαίων* (ubi paraphrastes locutionem Homericam *κύδεϊ γαίων* in usum suum convertisse putandus est cf. Il. 1, 405; 5, 906; 8, 51; 11, 81). — Nec minus soloecam scripturam libri apud Tzetzam Antehom. 30 offerunt: *τόφρα γὰρ οὖν τέρποντο, παρ' εἰρήνῃ κομόωντες*, ubi *παρ' εἰρήνην* quodammodo explicari possit (cf. Maetzner ad Antiphont. p. 182, Weber ad Demosthen. Or. XXIII 205 p. 521 sq., F. Krebsius die Präpositionen bei Polybius in M. Schanzii Beitr. zur histor. Syntax d. griech. Sprache vol. I — 1882 — p. 57), sed *ἐπ' εἰρήνῃ* genuina videtur esse lectio (cf. 229 *οὐ γὰρ δηρὸν ἔχαιρεν, ἐπ' ἀγλαΐῃ κομόωσα*), nisi potius *περ' εἰρήνῃ* Tzetzes dicere ausus est Theocriti Id. XXV 242 memor: *θὴρ ἄμοτος, μακρὴν δὲ περ' ἰγνύῃσιν ἕλιξε | κέρκον*, ubi cf. Fritzsche-Hiller (et Schneider ad Callimachi Hymn. V 90 p. 355). Aliter enim Xenophontis locus Hipparch. I 26 *τοὺς μέντοι κριτὰς τοιούτους δεῖ εὑρίσκειν, παρ' οἷς νικῶντες μάλιστ' ἂν ἀγάλλοιντο* est comparatus, siquidem *παρ' οἷς* ad *νικῶντες*, non ad *ἀγάλλοιντο* pertinet, nec recte F. Spitzner (Observatt. critic. et exeget. in Quinti Smyrnaei Posthomerica p. 314) Quinti versum XIII 384 *τοὔνεκ' ἄρ' οἱ μὲν ὄλοντο πρὸ τείχεος, οἱ δ' ἀνὰ ἄστυ | τερπόμενοι παρὰ δαιτὶ καὶ ἠϋκόμοις ἀλόχοισι* ita interpretatur, ut viri cecidisse dicantur 'delectati epulis et mulierum pulchre comatarum consuetudine', cum locus, quo viri illi voluptatem perceperint, praepositione *παρὰ* indicetur, sicuti etiam XIV 92 *ὣς τῶν πὰρ νήεσσι μέγ' ἔνδοθι γηθομένων κῆρ* et apud Nonnum Dionys. XLIII 419 *ὣς ὁ μὲν ἀρτιχόρευτος ὑποβρυχίῳ παρὰ παστῷ | γήθεεν Ἐννοσίγαιος* vertendum: 'iuxta naves', 'in thalamo' cf. Koechlyus ad Quint. Smyrn. II 134 et IV 6. — Iam reliquum est, ut alias quasdam constructiones notatu dignas adscribam: *περὶ* cum genitivo iunctum ad gaudendi notionem pertinet apud Polybium XXX 3, 1 *διόπερ εἰςελθὼν εἰς τὴν σύγκλητον ὁ προειρημένος συνεχάρη μὲν ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, καὶ περὶ τῆς καθ' αὐτὸν εὐνοίας καὶ προθυμίας*, Apollonidam A. P. IX 428, 1 *γήθησαν περὶ παιδὸς Ἀριστίπποιο τοκῆες*, Quintum Smyrnaeum Posthom. I 90 *δαίνυντ' ἐν*

θαλίησιν ἀγαλλόμενοι περὶ νίκης, Nonnum Paraphr. Evang. V 139 ὕδασιν ἀστράπτοντος ἀγαλλόμενοι περὶ λύχνου, — locutionis ἔκ τινος γηθεῖν unicum exemplum Dionysius Perieg. 1078 praebers videtur: αἰεὶ δ' αὖ λιαροῖο γεγηθότες ἐξ ἀνέμοιο | καρποὶ τηλεθάουσιν ἐπητριμοὶ ἀλλήλοισιν, sed simili modo Paulus Silentiarius App. Pl. XVI 277, 3 sq. dixit: ὥς κεν ἐπ' ὀφθαλμοῖσι καὶ οὔασιν, ἔκ τε προςώπου, | ἔκ τε λυροκτυπίης ἶσον ἐθελγόμεθα cf. praeterea Xenopho Hier. IV.6 εἰ δὲ σὺ οἴει ὡς πλείω ἔχων τῶν ἰδιωτῶν κτήματα ὁ τύραννος διὰ τοῦτο καὶ πλείω ἀπ' αὐτῶν εὐφραίνεται; nec multum Sexti Empirici locus adv. Mus. 29 p. 754, 15 (Bekker) ὁ μουσικευσάμενος πλεῖον παρὰ τοὺς ἰδιώτας τέρπεται πρὸς μουσικῶν ἀκροαμάτων distat; Ἀτρείδης δ' ἀλίαστον ἐγήθεεν εἵνεκα νίκης apud Quintum Smyrnaeum Posthom. IV 541 habes, quae constructio iam ab Homero est adhibita Od. 6, 156 μάλα πού σφισι θυμὸς | αἰὲν ἐυφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο cf. praeterea Manetho Apotelesm. II 186 οὐ μάλα κηδομένους μάχλου ἕνεκεν φιλότητος, ubi pro codicum memoria οὐ μάλα γαυρουμένους melius οὐ μάλ' ἀγαλλομένους ex d'Orvillii emendatione (ad Chariton. V 9 p. 496 ed. Lips.), quam οὐ μάλα κηδομένους cum Koechlyo scribas, tum Nonnus Dionys. XLII 155 αὐχένα γαῦρον ἄειρεν ἀγαλλομένη χάριν ἥβης et XLVI 219 ψευδομένου δὲ λέοντος ἀγαλλομένη χάριν ἄγρης, — denique satis audacter Manuel Philes Escur. CXC 1 (vol. I p. 91 Miller) περιστερὰν χαίρουσαν εἰς δόσεις βλέπων dixit, nec minus audacter Nonnus Dionys. V 621 μούνης δ' εἰς ὑμέναιον ἐθέλγετο Περσεφονείης loquitur, quamquam phrasis τρυφᾶν εἴς τι adsimulari potest, qua de Iacobsius ad Achill. Tat. III 8 p. 637 uberius disseruit; Aristotelis vero locus Pol. V 10 p. 1311^{b}, 4 καὶ ἡ Ἀμύντου τοῦ μικροῦ ὑπὸ Δέρδα διὰ τὸ καυχήσασθαι εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ longe aliter est comparatus; vertendum: 'quia iactavit se eius abusum esse aetate.' ‖ ἀργυφέην] ἀργυφαίην M, ἀργύφερην (sic) et in margine ∴ γρ. ἀργυφέην V. De adiectivo ad n. XXIX 2 luculenter egi; similiter a poetis Latinis ad colli sive cervicis splendorem designandum epitheton 'candidus' usurpatur cf. H. Bluemner, über die Farbenbezeichnungen bei den römischen Dichtern Philol. vol. XLVIII (1889) p. 159 ‖ 3 ὅλην] ὅλην A dederat; correxit C ‖ ἕλον spir. C ‖ ἀλλ' ἔτι] ἀλλέτι pristina in P fuerat scriptura; apostrophum et alterum spiritum C adiecit ‖ κάμνω] recte MV exhibent; κάμνων P (acc. C), ubi genuinam lectionem Reiskius Miscellan. Lips. Nov. vol. IX p. 682 n. 385 coniectura est adsecutus ‖ 4 om. MV, sed in V vacuum spatium habes, quod librarius nota + circumsepsit ‖ ἀπφιέπων] correxit Reiskius

l. c.: *ἀμφίεπον* P; de locutione ipsa cf. Paulus Silentiarius Ecphr. Magnae Ecclesiae II 450 sq. *ὡς δ' ὅτε παρθενικήν τις ἐὴν βασιληΐδα κούρην | ἀμφιέπων χαρίεντα κατ' αὐχένος ὅρμον ἑλίσσει* ‖ **5 sq.** imitatur Nicetas Eugenianus VI 627 *μέσον κακοῦμαι Παφίης καὶ Παλλάδος* cf. ad n. XXXVIII 5 sq. supra ‖ **5** *ἥμισυ*] *ἣ μισυ* M; in P spiritum asperum pro leni C reposuit ‖ *Παφίῃ*] *παφίη* MV ‖ *ἄρ'*] om. M; *αὖ* ex prava coniectura Reiskius edidit; qua vocula Paulum prorsus abstinuisse Ludwichius Mus. Rhen. vol. XLI (1886) p. 596 observat ‖ *Ἀθήνῃ*] *ἀθήνη* V ‖ **6** *αὐτὰρ*] *αὐτ ἀρ* P, ubi inter *τ* et *ἀ* unius litterae rasura cernitur ‖ *μέσσος* om. MV ‖ *ἀμφοτέρων*] in MV extat, neque aliter in apographis est emendatum: *ἀμφοτεράων* P. —

XLI. Ἐρατοσθένους.

Ὡς εἶδον Μελίτην, ὠχρός μ' ἕλε· καὶ γὰρ ἀκοίτης
κείνῃ ἐφωμάρτει· τοῖα δ' ἔλεξα τρέμων·
'τοῦ σοῦ ἀνακροῦσαι δύναμαι πυλεῶνος ὀχῆας,
δικλίδος ὑμετέρης τὴν βάλανον χαλάσας,
καὶ δισσῶν προθύρων πλαδαρὴν κρηπῖδα περῆσαι,
ἄκρον ἐπιβλῆτος μεσσόθι πηξάμενος';
Ἡ δὲ λέγει γελάσασα καὶ ἀνέρα λοξὸν ἰδοῦσα·
'τῶν προθύρων ἀπέχου, μὴ σκεύην ὀλέσῃς'.

Adnotatio critica:

A. P. V 242, ubi A *ερατοσ*^{θε} *σχολ* scripsit, tum C signum *μ'* adposuit, quo de cf. Melet. Gr. I p. 15. — Epigramma praeterea in codice Palat. Gr. 128 f. 89^{r} repperi lemmate *ἀγηθίου* instructum idemque in editione Wecheliana l. VII p. 605 inter A. P. V 299 et 302 legitur, ubi lemma *τοῦ αὐτοῦ* itidem Agathiam Scholasticum auctorem significat. Cui nomini versus primus probabilitatem quandam conciliare videtur, siquidem Agathias A. P. V 282, 1 amasiunculam suam Meliten adpellat; sine veritatis specie Scholastici titulum editionis Wechelianae lemmati originem dedisse Chardo de la Rochette (apud Duebnerum) adfirmat.

1 *ὡς* — *ἕλε(ν)* laudat Suidas s. v. *ὦχρος* vol. II p. 1301, 3 ‖ *εἶδον* spir. acc. C ‖ *Μελίτην*] *μελέτην* MV ‖ *ὠχρός*] *ὦχρος* M, neque aliter A in P dederat, siquidem alterum accentum C adiecit ‖ *ἕλε* spir. acc. C ‖ **1 sq.** *ἀκοίτης* | *κείνῃ*] recte V exhibet, idemque ex coniectura Brunckius Lectt. et Emend. p. 254 scripsit: *ἀκοίτης*

κείνη M, quae lectio eodem ducit; *ἀκόιτηι* (acc. C) *κείνη* P, *ἀκοίτη κείνη* Pal. et Wechel.; — *ἀκοίτῃ κείνη* genuinam loci scripturam esse Iacobsius Anthol. Gr. vol. XIII p. 104 et ed. crit. vol. III p. 108 sibi persuaserat, ipse tamen postea sententiam suam reprobavit || 2 *ἐφωμάρτει*] *ἐφομάρτει* MV, *ἐφωρμάτει* Pal. || *τοῖα δ'*] *τοιάδ'* Wechel. || 3 *δύναμαι*] *δύναμιν* M || *πυλεῶνος* M || *ὀχῆας* (· A, ~ C) P || 4 *ὑμετέρης*] correxit Reiskius Miscellan. Lips. Nov. vol. IX p. 478: *ἡμετέρης* PMV Pal. Wechel., quod frustra (cum Salmasio ad Solin. p. 652 CD) Iacobsius Anthol. Gr. vol. XI p. 241 defendebat || *τὴν*] *τὸν* Wechel. || *χαλάσας*] *χαλάσαι* Wechel. || 5 *δισσῶν*] *δισῶν* M || *κρηπῖδα* MV || *περῆσαι*] om. Pal.; *περάσαι* MV, *περήσας* primitus in P scriptum erat, quod C correxit || 6 *ἐπιβλῆτος*] *ἐπὶ βλῆτος* P, sed priorem accentum C addidit || *μεσσόθι*] *μεσόθι* M; etiam in P *μεσόθι* A exaraverat; prius *σ* C inseruit || interrogandi nota in versus fine a Iacobsio vol. III p. 108 est profecta || 7 *ἀνέρα*] *ἀνερὶ* M, *ἀνέρι* V Pal. Wechel.; cf. ad n. XXXIII 3 8 *ἀπέχου*] spiritu instruxit C, qui spiritum supra *έ* scriptum erasit || *μὴ σκευῆν ὀλέσῃς*] *μὴ σκευὴν* (acc. C) *ὀλέσηι* P, *μὴ σκεῦην ὀλέσῃς* (*ὀλέσης* M) MV, *μὴ σκευὴν ὀλέσῃς* Pal., *μὴ κεφαλὴν ὀλέσεις* Wechel., ubi in margine legitur: '*ὀλέσῃς· ἢ ἀντὶ τοῦ μὴ γραπτέον· ἥ*'. — Diaereseos, quam poëtae nostro Reiskius reddidit, simile exemplum habes A. P. III 2, 2 *Αὔγης, τᾶσδ' ἐπέβην γᾶς Τ ε ΰ θ ρ α ν τ ι ά δ ο ς*, sed apud Gregorium Nazianzenum Carm. II 2 n. 59, 2 (Patrol. Gr. vol. XXXVIII) p. 41 *ποιμήν, εἶτα πατὴρ καὶ ν ο μ ε ὺ ς νομέων* cum Anthologia Palatina (VIII 17, 2) et codice Mediceo reponendum: *καὶ νομέων νομέας* cf. Carm. II 1 n. 44, 218 (Patrol. Gr. vol. XXXVII) p. 1368: *ποιμήν, νῦν δὲ πάτηρ καὶ νομέων νομέας*. Eratosthenes vero insolitam formam *σκεῦὴν* pentametri hemistichiis transpositis facile evitare potuit; de vocis ipsius significatione videndus Toupius Emend. ad Suid. et Hesych. vol. I p. 461. — Eodem fere sensu Salmasius librorum scriptura reiecta *μὴ σκαφίην ὀλέσῃς* temptabat. Iacobsius Addend. (ad vol. III) p. XXXVII *μὴ σκυτάλην ὀλέσῃς* coniecit. Qua coniectura alterum eiusdem Iacobsii commentum *μή σε κύων ὀλέσῃ* et tempore et virtute longe inferius est, quamquam Duebneri adsensu est comprobatum. —

XLII. *Ἀγαθίου.*

Ἡ γραῦς ἡ φθονερὴ παρεκέκλιτο γείτονι κούρῃ,
δόχμιον ἐν λέκτρῳ νῶτον ἐρεισαμένη

προβλῆς ὥς τις ἔπαλξις ἀνέμβατος· οἷα δὲ πύργος
ἔσκεπε τὴν κούρην ἁπλοῒς ἐκταδίη·
καὶ σοβαρὴ θεράπαινα πύλας σφίγξασα μελάθρου
κεῖτο χαλικρήτῳ νάματι βριθομένη·
Ἔμπης οὔ με φόβησαν, ἐπεὶ στρεπτῆρα θυρέτρου
χερσὶν ἀδουπήτοις βαιὸν ἀειράμενος
φρυκτοὺς αἰθαλόεντας ἐμῆς ῥιπίσμασι λώπης
ἔσβεσα· καὶ διαδὺς λέχριος ἐν θαλάμῳ
τὴν φύλακα κνώσσουσαν ὑπέκφυγον· ἦκα δὲ λέκτρου
νέρθεν ὑπὸ σχοίνοις γαστέρι συρόμενος
ὠρθούμην κατὰ βαιόν, ὅπῃ βατὸν ἔπλετο τεῖχος·
ἄγχι δὲ τῆς κούρης στέρνον ἐρεισάμενος
μαζοὺς μὲν κρατέεσκον, ὑπετρίφθην δὲ προςώπῳ
μάστακα πιαίνων χείλεος εὐαφίῃ.
Ἦν δ' ἄρα μοι τὰ λάφυρα καλὸν στόμα, καὶ τὸ φίλημα
σύμβολον ἐννυχίης εἶχον ἀεθλοσύνης·
Οὔπω δ' ἐξαλάπαξα φίλης πύργωμα κορείης,
ἀλλ' ἔτ' ἀδηρίτῳ σφίγγεται ἀμβολίῃ.
Ἔμπης ἢν ἑτέροιο μόθου στήσωμεν ἀγῶνα,
ναὶ τάχα πορθήσω τείχεα παρθενίης,
οὐδ' ἔτι με σχήσουσιν ἐπάλξιες· ἢν δὲ τυχήσω,
στέμματα σοὶ πλέξω, Κύπρι τροπαιοφόρε.

Adnotatio critica:

A. P. V 294, ubi *ἀγαθίου σχο\ ἀφηγηματι*ˇ𝔍 (= *ἀφηγηματικὸν*) A adscripsit.

1 *παρεκέκλιτο*] *παρ' ἐκέκλιτο* P, sed apostrophum et spiritum C adiecit ‖ *κούρῃ*] *κούρη* M ‖ **2** *λέκτρῳ*] *λέκτρω* M ‖ *ἐρεισαμένῃ*] *ἐρεισαμένῃ* edidit D. Heinsius Poem. p. 477 ‖ **3** *προβλῆς* — *ἀνέμβατος* citat Suidas s. v. *ἐπάλξεις* vol. I 2 p. 852, 3 ‖ *προβλῆς* cum *ἐρεισαμένῃ* (v. 2) arcte cohaerere propter Bernhardyum et Duebnerum moneo cf. Archias A. P. VII 147, 5; ad Nonni locum Dionys. XLVI 133 *ἄλλος ἐπὶ προβλῆτος ἐπάλξιος* haudquaquam provocari potest ‖ *ὥς* acc. C ‖ *ἔπαλξις*] *ἔ̋παλξις* P (scil. C manifestiorem accentum adiecit) ‖ *ἀνέμβατος*] *ἀνένδοτος* V, *ἀνεύδοντος* M ‖ *οἷα* (3) — *ἐκταδίη* (4) Suidas s. v. *ἁπλοΐδας* vol. I 1 p. 585, 9 sq. laudat ‖ *οἷα δὲ πύργος*] recte MV offerunt: *οἷα δὲ* (acc. C) *πυρὶ* (acc. C) P et Suidas. — Genuinam scripturam iam Salmasius in margine apographi Guietiani ex coniectura adposuit itidemque B. Fonteinius

apographo Lennepiano in margine notulam 'πύργος. Sic lege, vel τύρσις' adlevit. Concidunt igitur reliqua virorum doctorum commenta, veluti οἷα δὲ πυῤῥή, quod Ios. Scaligero obsecutus in textum Heinsius recepit et in apographi Lipsiensis margine Reiskius repperit (cf. Miscellan. Lips. Nov. vol. IX p. 691 n. 393), οἷα δ' ἐπ' ἦρι, quam Toupii coniecturam (Emendatt. in Suid. et Hesych. vol. I p. 70 ed. Oxon.) Bernhardyus ad Suidae locum citatum probare videtur, denique οἷα δὲ πήρα, quod d'Orvillio ad Chariton. p. 261 (ed. Lips.) debetur ‖ 4 ἁπλοῖς P ‖ 5 μελάθρον acc. C ‖ 6 profert Suidas s. v. χαλίκρητος vol. II 2 p. 1586, 12 ‖ κεῖτο] χεῖτο falso J. G. Schneider Peric. Crit. p. 27 praefert, eandemque scripturam in antiquis Suidae editionibus extare perperam tradit; etenim κεῖτο Aldina (1514) et Frobeniana (1544), tum editio Porti (1630) et Kusteri (1705) distincte exhibent ‖ χαλικρήτῳ] χαλικρήτω M ‖ νάματι] νεύματι MV ‖ 7 οὔ με φόβησαν] scripsi: οὔ μ' ἐφόβησαν volgo cum P, ubi tamen C pristinam lectionem οὐ με φοβῆσαν mutavit, οὔ μ' ἐφόβησεν (superscr. αν) V, οὐ με φόβησενὰν (sic; cf. ad n. XXVII 9) M, unde vide an genuina loci scriptura οὔ με φόβησεν elici possit; quae enim v. 5 sq. commemoratur famula, ex mea quidem sententia non est diversa ab anu invida, cuius mentionem poeta initio epigrammatis inicit. Ceterum με elisum codicis Palatini et M apicibus adnuentibus sustuli eademque ratione A. P. V 305 (= n. XLIII infra), 1 κούρη τίς με φίλησεν pro κούρη τίς μ' ἐφίλησεν correxi: neque enim dubito, quin Agathias Scholasticus Nonni exemplum secutus (cf. Ludwichius, Beiträge zur Kritik d. Nonnos von Panopolis p. 16 sq. et 21) in arsi, ubi με commode locum habere posset, μ' vitaverit; cui legi unus versus A. P. V 242, 1 ὡς εἶδον Μελίτην, ὠχρός μ' ἕλε· καὶ γὰρ ἀκοίτης repugnabit, si epigramma ipsum revera Eratostheni abiudicandum, Agathiae autem vindicandum esse tibi persuaseris cf. ad n. XLI supra. — In thesi με elisum nihil offensionis habet; Agathias igitur formam illam ter admisit: A. P. V 269, 3 εἷλκε δέ μ' ἡ φιλέουσα, VI 80, 2 ἀλλά μ' ὁ τεκτήνας, VII 596, 1 ναὶ μὰ τὸν ἐν γαίῃ πύματον δρόμον, οὔτε μ' ἄκοιτις. Qua licentia offensus Wernickius ad Tryphiodor. 298 p. 268 primo loco εἷλκέ με δ' ἡ φιλέουσα, secundo ἀλλ' ὅ με τεκτήνας frustra temptabat, tertio (p. 269) de medela desperans supervacaneum Iacobsii commentum οὔτ' ἔμ' (οὐτέ μ' P, sed accentum C adiecit) falso dicto explosisse satis habuit: 'sed ἔμ', mihi crede, nemo sibi indulsit' cf. e. gr. Homerus Il. 1, 133. 182. 271; 3, 69; 6, 408; 10, 85. 220. 319; 11, 314. 442; 13, 252; 17, 179; 20, 181. 240; 24,

773; Od. 10, 375. 486; 12, 160; 14, 62; 16, 120; 17, 442. 473. 516; 19, 288. 542; 20, 79; 22, 233; Hymn. Ps.-Homer. I 312; III 104, Callimachus A. P. XII 230, 1, Theocritus Id. II 23; IV 9; V 82; XII 8; XXV 258; XXIX 11. — Quartum exemplum A. P. XI 401, 7 *ἀλλά μ' ἰδὼν* consulto seclusi: totum enim carmen rectius Luciano cum P, quam Agathiae cum Anthologia Planudea tribues. — De reliquo eandem plane legem Paulus Silentiarius observat, quiquidem in arsi numquam *μ'* adgnoscat, in thesi bis pronomen elidat: V 279, 4 *μηδέ μ' ὑπ' ἀγρύπνοις* et 301, 2 *πτηνὸς Ἔρως πτηνὸν κεῖσέ μ' οἷός τε φέρειν.*

ἐπεὶ P, sed *εἰ* C ex *ὶ* fecit ‖ *στρεπτῆρα* (· A, ‑ C) P ‖ *θυρέτρου*] *μελάθρου* ex suo codice Heinsius edidit ‖ 8 *ἀδουπήτοις*] in apographis est correctum: *ἀδουπήτους* P, *ἀδουποίτοις* V, *ἄδου ποίτοις* M ‖ *ἀειρά-μενος*] *ἀειρόμενος* MV ‖ 9 sq. Suidas s. v. *λώπην* vol. II 1 p. 618, 1 sq. profert ‖ 9 *φρυκτοὺς*] *φρικτοὺς* MV ‖ *ῥιπίσμασι*] *ῥαπίσμασι* edidit Heinsius ‖ *λώπης* acc. C ‖ 10 *καὶ* — *θαλάμῳ* citat Suidas s. v. *λέχριος* vol. II 1 p. 549, 18 ‖ *διαδὺς*] *διαδύο* M ‖ *λεχρίος* M ‖ *ἐν θαλάμῳ*] *ἐν θαλάμω* M; equidem *εἰς θάλαμον* ab Agathia profectum esse putaverim cf. Aristoteles Problem. XXXVIII 7 p. 967ᵃ, 25 *ἢ διότι λεπτότερός ἐστιν ὁ ἥλιος καὶ μᾶλλον δύναται διαδύεσθαι εἰς τὴν σάρκα*, Plutarchus Artax. XVI 2 *εὐλαὶ καὶ σκώληκες ὑπὸ φθορᾶς καὶ σηπεδόνος ἐκ τοῦ περιττώματος ἀναζέουσιν, ὑφ' ὧν ἀναλίσκεται τὸ σῶμα διαδυομένων εἰς τὰ ἐντός.* Cum accusativo verbum coniunxerunt Theocritus Id. III 14 *τὸν κισσὸν διαδὺς καὶ τὰν πτέριν ἅ τυ πυκάσδει*, Nicarchus A. P. XI 110, 4 *καὶ διέδυ ῥαφίδος τρῆμα, λίνον κατέχων*, Agathias Scholasticus A. P. IX 766, 6 *ἡμετέρης διαδὺς πλέγμα λινοστασίης*, Paulus Silentiarius A. P. V 217, 2 *διαδὺς χαλκελάτους θαλάμους.* — Ceterum *εἰς θάλαμον*, non *ἐς θάλαμον* pristinam loci scripturam fuisse conicio, siquidem Agathiam quoque *εἰς* ante consonantes posuisse mihi persuasi: codex Palatinus *εἰς* sexies adgnoscit (I 35, 4; IV 3, 103; V 276, 6; 287, 10; IX 482, 2; 644, 10), *ἐς* vicies offert (IV 3, 48. 53. 75. 90. 97 bis; 4, 10; V 237, 3; 287, 3. 9; 302, 3; VI 167, 1; 172, 3; VII 589, 5; 596, 4; 614, 14; IX 482, 14; 643, 1. 3; XI 379, 7). Qui loci omnes in arsi sunt positi. — De Pauli usu ad n. XXIV 4 egimus. — ‖ 11 *τὴν* — *ὑπέκφυγον* citat Suidas s. v. *κνώσσουσαν* vol. II 1 p. 307, 14 ‖ *φύλακα* acc. C ‖ *κνώσσουσαν*] *κώσσουσαν* M ‖ *ἶκα* (· A, ; C) P ‖ *λέκτρον*] *λέκτρον* MV ‖ 12 *ὑπὸ* acc. C ‖ *γαστέρι*] *γαστέρα* MV ‖ 13 *ὠρθούμην*] *ὀρθούμην* A dederat; nam litteram *ὀ* in *ὠ* C mutavit ‖ *κατὰ*] in P accentu instruxit C, *μετὰ* falso Heinsius et Reiskius exhibent; cf.

Dionysius Perieg. 622, Quintus Smyrnaeus Posthom. IV 347, Nonnus Dionys. IV 435; V 23. 192. 315 (e Falkenburgii et Koechlyi emendatione pro *βαιόν*). 334. 591; XVII 366; XXIII 108; XXV 535; XXVI 226; XXXIV 248; XXXVI 358; XXXVII 19. 302; XLII 46; XLVIII 339, Paulus Silentiarius Ecphr. Magnae Ecclesiae I 234; II 48. 77. 313. 461, Ecphr. Ambonis 117, Ioannes Gazaeus Ecphr. tabulae mundi I 222; II 197, Eudocia de S. Cypriano II 302. Locutione *μετὰ βαιὸν* praeter Eudociam I 313 Nonnus in Dionysiacis semel (XXXVIII 45), in Paraphrasi Evangelii quater (VII 132; IX 21; X 65; XVI 66) usus est, qua de re propter Baumgartenum (de Christodoro Thebano p. 58) moneo; *ἐπὶ βαιὸν* apud Ioannem Gazaeum Ecphr. I 335 et Tzetzam Antehom. 228 repperi, *παρὰ βαιὸν* Apollinarius Laodicenus Paraphr. Psalm. LXXII 2 usurpavit, nec tamen Nonnus, cui Dionys. V 315 eandem formulam pro lacunosa librorum scriptura *βαιὸν* Graefius cum Rhodomanno obtrudebat; *πρὸς βαιὸν* Alpheus Mitylenaeus App. Pl. XVI 212, 4 dixit; *ποτὶ βαιὸν* apud Christodorum Ecphr. A. P. II 339 habes || *ὅπῃ*] *ὅπηι* P, ubi C accentum addidit, *ὅπου* ex apographo Lipsiensi Reiskius edidit || **14** *τῆς* om. MV || *κούρης*] *κουρκούρης* M || **15** *κρατέεσκον*] eodem modo apud Aristaenetum Epist. II 7 p. 162 (Hercher) iuvenis *τὴν αἴτησιν τῆς κόρης ἐπλήρου περικρατῶν ὀμφάκινα τοῦ στέρνου τὰ μῆλα*, ubi vocem *περικρατῶν* de comprehendendo et amplectendo usurpatam interpretes male intellexerunt cf. praeterea Nonnus Paraphr. Evang. XIII 28 *πόδας αὐτοῦ | ἀμφοτέρους κρατέεσκε.* Ceterum Agathias Pauli Silentiarii locum A. P. V 272, 1—4 ante oculos habuisse videtur: *Μαζοὺς χερσὶν ἔχω, στόματι στόμα, καὶ περὶ δειρὴν | ἄσχετα λυσσώων βόσκομαι, ἀργυφέην· | οὔπω δ' Ἀφρογένειαν ὅλην ἕλον, ἀλλ' ἔτι κάμνω, | παρθένον ἀμφιέπων. λέκτρον ἀναινομένην* cf. insuper v. 2 epigrammatis nostri et Paulus Silentiarius A. P. V 250, 3 sq. *ἐγκλιδὸν ὤμῳ | ἡμετέρῳ κεφαλὴν δηρὸν ἐρεισαμένη*, — v. 3 sq. et V 252, 3 sq. *Σεμιράμιδος γὰρ ἐκεῖνο | τεῖχος ἐμοὶ δοκέει λεπτὸν ὕφασμα σέθεν* cl. IX 764, 6 (de conopoeo) *ἀληξήτειρα δὲ τέχνη | ἀνέρα . . . . φυλάσσει, | οὐδὲν ἀφαυροτέρῃ τείχεος ἀστυόχου*, — v. 10 et V 217, 2 *διαδὺς χαλκελάτους θαλάμους*, — v. 18 et V 259, 5 *κεὶ μὲν παννυχίῃσιν ὁμιλήσασα παλαίστραις | ταῦτα φέρεις*, — v. 20 et V 219, 2 *καὶ περιδήριτον Κύπριδος ἐργασίην* || *ὑπετρίφθην*] scripsi cum Salmasio, qui etiam de *ἐπετρίφθην* cogitaverat: *ὑπεθρύφθην* volgo cum P editur, ubi pristinam lectionem *ὑπερίφθην* C inmutavit, *ὑπεδρύφθην* MV; cf. Aristaenetus Epist. I 16 p. 148 *καὶ πεφίληκεν οὕτω προςφῦσα μανικῶς, ὥςτε μόλις*

ἀπέσπασε τὰ χείλη καὶ κατατέτριφέ μου τὸ στόμα cl. Burmanno ad Petron. Sat. 91 p. 571 ‖ προςώπῳ] πρόςωπα MV, neque aliter ex apographo Lipsiensi Reiskius edidit; at cf. Ludwichius Mus Rhen. vol. XLII (1887) p. 634; μετώπῳ Brunckius exhibet ‖ **16** εὐαφίῃ] εὐαφίη M ‖ **18** εἶχον acc. C ‖ ἀεθλοσύνης] ἀεθλοσύνην M ‖ **19** ἐξαλάπαξα φίλης] ἐξαλάπαξ ἀφίλης M ‖ πύργωμα] πῦρ γωμαι M ‖ κορείης] κορίης A in P dederat; correxit C; κροείης M ‖ **20** ἀλλ' ἔτ'] in P reposuit C pro ἄλλετ' ‖ ἀδηρίτῳ] ἀδακρύτῳ V, ἀδακρύτω M ‖ σφίγγεται] φράγνυται Iacobsius vol. III p. 119 coniecit, sed σφίγγειν idem fere valere atque συγκλείειν Lycophro 410 docet; cf. praeterea v. 5 supra ‖ **21** ἔμπης acc. C ‖ ἦν acc. C ‖ ἑτέροιό] in P spiritu instruxit C, ἑτέροι M, ἕτεροι V ‖ μόθου] μόθος A exaraverat; correxit C; μύθου MV ‖ στῆσομεν P (· A, ʼ C) ‖ **22** ταχα M ‖ **23** οὐδ' ἔτι] οὐδέ τι PMV, neque aliter Heinsius edidit; praeter locum nostrum οὐδὲ quinquies apud Agathiam elisionem patitur: A. P. VII 204, 3; 568, 3. 4; 602, 2 (quo loco itidem οὐδέ τι in P extat), XI 57, 5 cf. insuper μηδ' V 220, 5 et 263, 1 (IV 3, 49 pro μηδ' ἔτι reducendum est μηδέ τι ex P, ubi μὴ δέ τι habes) ‖ σχήσουσιν] στήσουσιν edidit Heinsius, σχίζουσιν legit Ez. Spanhemius de praestantia et usu numismatum antiquorum [2](1671) p. 532 ‖ ἦν] ἦ M ‖ δε P ‖ **24** στέμματα σοὶ] recte V offert, eandemque scripturam cum Heinsio et Reiskio Iacobsius Anthol. Gr. vol. XIII p. 86 reposuit; στέμματά σοι PM ‖ τροπαιοφόρε P (‿ C), τροπεοφόρε M. —

XLIII. Τοῦ αὐτοῦ.

Κούρη τίς με φίλησεν ὑφ' ἕσπερα χείλεσιν ὑγροῖς·
νέκταρ ἔην τὸ φίλημα· τὸ γὰρ στόμα νέκταρος ἔπνει·
καὶ μεθύω τὸ φίλημα πολὺν τὸν ἔρωτα πεπωκώς.

Adnotatio critica:

A. P. V 305, ubi A ἄδηλον adscripsit; sine lemmate Anthologia Planudea VII n. 206 f. 76ʳ exhibet. — Agathiae epigramma lucramur hexametris, non distichis conscriptum, metrique ratio simul carmen e Daphniacis depromptum esse docet, quo de opere poeta noster Histor. Prooem. p. 133, 32 sqq. (Dindorf) haec verba facit: ἐτύγχανον γὰρ μᾶλλον δή τι ἐκ παίδων τῷ ἡρῴῳ ῥυθμῷ ἀνειμένος, καί με ἤρεσκεν τὰ ἡδύσματα τῶν τῆς ποιητικῆς κομψευμάτων· καὶ τοίνυν πεποίηταί μοι ἐν ἑξαμέτροις βραχέα ἄττα ποιήματα, ἃ δὴ Δαφνιακὰ ἐπωνόμασται, μύθοις τισὶ πεποικιλμένα

ἐρωτικοῖς καὶ τῶν τοιούτων ἀνάπλεα γοητευμάτων. Falluntur enim viri docti, cum Agathiae epigrammata in 'Cyclum' ab auctore recepta ex iisdem Daphniacis fluxisse statuunt, siquidem illa '*συλλογὴ νέων ἐπιγραμμάτων ἐκτεθεῖσα ἐν Κωνσταντίνου πόλει πρὸς Θεόδωρον Δεκουρίωνα τὸν Κοσμᾶ*' tantummodo carmina elegiaco metro inclusa continebat cf. A. P. IV 3, 106 sq. *καὶ τόσον ἐξ ἐλέγοιο πολυσπερὲς ἄνθος ἀγείρας | στέμμα σοι εὐμύθοιο καθήρμοσα Καλλιοπείης,* 129 sqq. *ἑκταῖον δὲ μέλος κλέπτουσα Κυθήρη | εἰς ὀάρους ἐλέγοιο παρατρέψειε πορείην | καὶ γλυκεροὺς ἐς ἔρωτας.* Quodsi ad Cycli prooemium prius (A. P. IV 3), compositum illud quidem ex trimetris iambicis (1—46) et hexametris dactylicis (47—133) provocaveris, profecto nodum in scirpo quaeres. — Quae cum ita sint, Daphniacis, non Cyclo epigramma A. P. IX 498 *Μὴ θάψῃς τὸν ἄθαπτον· ἔα κυσὶ κύρμα γενέσθαι· | γῆ πάντων μήτηρ μητροφθόρον οὐ δέχετ' ἄνδρα* vindicandum est, quod et in Anthologia Palatina et in Sylloge Planudea sine auctoris nomine traditum ad Agathiam recte mihi rettulisse videor Melet. Gr. I p. 29; neque aliter de A. P. V 77 *Εἰ τοίην χάριν εἶχε γυνὴ μετὰ Κύπριδος εὐνήν, | οὐκ ἄν τοι χρονέεσκεν ἀνὴρ ἀλόχοισιν ὁμιλῶν· | πᾶσαι γὰρ μετὰ Κύπριν ἀτερπέες εἰσὶ γυναῖκες* iudicabis, si modo ipsos versus Rufino eximendos, Agathiae autem addicendos esse nobis concesseris cf. ad n. XXIII supra. — Haec vero omnia utpote ab Agathiae Cyclo aliena Constantinus Cephalas Anthologiae epigrammatum inseruisse videtur, id quod etiam de epigrammate A. P. VI 80 valet, quo Agathias Daphniacorum novem libros Veneri dedicat:

Δαφνιακῶν βίβλων Ἀγαθία ἡ ἐννεάς εἰμι·
ἀλλά μ' ὁ τεκτήνας ἄνθετο σοί, Παφίη·
οὐ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον μέλω, ὅσσον Ἔρωτι,
ὄργια τοσσατίων ἀμφιέπουσα πόθων.
Αἰτεῖ δ' ἀντὶ πόνων, ἵνα οἱ διὰ σεῖο παρείη
ἤ τινα μὴ φιλέειν, ἢ ταχὺ πειθομένην.

Cyclum enim, antequam Daphniaca Agathias composuisset, in lucem editum esse auctor ipse l. c. diserte testatur: *ἐτύγχανον — γοητευμάτων. Ἔδοξε δέ μοι πρότερον κἀκεῖνο ἀξιέπαινόν τι εἶναι καὶ οὐκ ἄχαρι, εἴ γε τῶν ἐπιγραμμάτων τὰ ἀρτιγενῆ καὶ νεώτερα διαλανθάνοντα ἔτι, καὶ χύδην οὑτωσὶ παρ' ἐνίοις ὑποψιθυριζόμενα, ἀγείραιμί τε ὡς οἷόν τε ἐς ταὐτὸν καὶ ἀναγράψαιμι ἕκαστα ἐν κόσμῳ ἀποκεκριμένα.*

1 *τίς με φίλησεν*] scripsi ad n. XLII 7: *τίς μ' ἐφίλησεν* PV et volgo, *τις με φίλησεν* M ‖ *ὑφ' ἕσπερα*] cum CMV reposui:

ὑφέσπερα Pl. et volgo (in P ὑφ ἑσπέρα A exaraverat, unde ὑφ ἕσπερα C effecit); cf. ὑπὸ κνέφας (Apollonius Rhodius Argon. IV 592), ὑπὸ (τὴν) νύκτα (cf. Baehr ad Herodot. V 101 et IX 58), ὑπὸ σκότον (Euripides Orest. 1488); ὑπὸ δείελον (Apollonius Rhodius Argon. I 1160; sed apud Aratum 118 ἤρχετο δ' ἐξ ὀρέων ὑποδείελος ἠχηέντων nihil mutandum cf. Theocritus Id. XXV 223 ἤτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν), ὑπὸ τὴν ἑωθινὴν (cf. Schweighäuser Lexic. Polybian. p. 464 ed. Oxon.), ὑπ' ὄρθρον (Ps.-Homerus Batrachom. 103), ὑπὸ τὸν ὄρθρον (Cassius Dio Hist. Rom. LXXVI 17, 1). — De plurali generis neutrius numero cf. Homerus Odyss. 17, 191 ἀτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἕσπερα ῥίγιον ἔσται, Hesiodus Op. 810 εἰνὰς δ' ἡ μέσση ἐπὶ δείελα λώϊον ἦμαρ, 821 ἐπὶ δείελα δ' ἐστὶ χερείων, Apollinarius Laodicenus Paraphr. Psalm. LIV 29 ἐξ ἠοῦς ἐρέω τε καθ' ἕσπερα καὶ μέσον ἦμαρ, Tzetzes Antehom. 109 ὅς δή τοι ἐπὶ δείελα ἰδὼν τοῖο δάμαρτα, — unde apud Theocritum Id. IV 3, V 113, VIII 16 ποθ' ἕσπερα pro ποθέσπερα ex optimo codice K est reducendum, nec non Tzetzae Posthom. 105 ἐμπνεύσας ἀδόκητα ἐφέσπερα, χείματος ὥρῃ tradita scriptura ἐφ' ἕσπερα est reddenda, quam Iacobsius et Lehrsius ex textu extruserunt. Iam vero in locutione ὑπὸ δείελον generis neutrius adiectivum poni adparet, neque aliter res se hisce locis habet: Leontius A. P. IX 650, 5 καί κε πάλιν σταδίοις ποτὶ δείελον ὥριος ἔλθοις, — Paulus Silentiarius Ecphr. Magnae Ecclesiae II 116 (ex Graëfii coniectura) ἀλλ' ἐπί [τ' ἀντολίην] καὶ [ἐφ'] ἕσπερον οὔτι νοήσεις, — Hesiodus Op. 552 ἄλλοτε μέν θ' ὕει ποτὶ ἕσπερον, ἄλλοτ' ἄησι, Tzetzes Posthom. 715 οἱ δ' ἐς Ἀθηναίης ποτὶ ἕσπερον ἤγαγον ἵππον, — Paulus Silentiarius Ecphr. Magnae Ecclesiae II 172 ἡ γὰρ ὑπερτέλλουσα πρὸς ἕσπερον. Quibus Oracul. Sibyll. III 798 ἐννύχιαι ὀφθῶσι πρὸς ἑσπέραν ἠδὲ πρὸς ἠῶ subiungo, siquidem πρὸς ἑσπέραν manifesto in πρὸς ἕσπερον est mutandum. — Quodsi quis Nonni usu nixus, qui praepositionem ὑπὸ quindecies in altera tertii pedis thesi elidi passus numquam tamen ὑφ' admisit (cf. Ludwichius Beiträge zur Kritik des Nonnos von Panopolis p. 29), etiam apud Agathiam in scriptura ὑφ' ἕσπερα offenderit, ipsius Agathiae gemello loco A. P. IV 3, 100 ἐλπίδες ἐθραύσθησαν ὑφ' ἡμετέρῳ βασιλῆι facile refelletur cf. praeterea Paulus Silentiarius Ecphr. Magnae Eccl. II 535 γυῖα τεοῦ θεράποντος· ὑφ' ἡμετέρης δὲ γαλήνης, Ecphr. Ambonis 108 ἀμφιέλιξ ἑκάτερθεν ὑφ' ἕρκεϊ λᾶας ἐέργει, A. P. V 281, 5 ἐφλέχθην δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ὕδατος· ἐκ γὰρ ἐκείνης. ‖ 2] ante hunc versum in MV versus legitur ex 2. et 3. contaminatus: νέκταρ ἔην (ἐὴν M) τὸ φίλημα πολὺν τὸν ἔρωτα πε-

πωκώς, sed in V ex utraque marginis parte idem signo + includitur ‖ 3 φίλημα acc. C ‖ πεπωκὼς] etiam editiones Planudeae offerunt; in autographo autem πέπωκα extat ‖ καὶ μεθύω τὸν ἔρωτα, πολὺ (!) τὸ φίλημα πεπωκὼς Boissonade ad Theophylact. Simocatt. p. 218 temptaverat; ipse tamen postea (apud Duebnerum) commentum suum reprobavit; omnino πολὺν τὸν Ἔρωτα πεπωκὼς optime se habet cf. Vergilius Aen. I 749: Nec non et vario noctem sermone trahebat | infelix Dido longumque bibebat amorem, ad quem locum Servius vol. I 1 p. 209 (Thilo) monet: bibebat amorem: adlusit ad convivium. Sic Anacreon (fr. 163 Bergk) Ἔρωτα πίνων cf. praeterea Eustathius Macrembolita Hysm. IV 1, 1 ἐγὼ δ' ἀξυνέτως πίνω καὶ πίνων οὐ πίνω καὶ μὴ πίνων πίνω τὸν Ἔρωτα cl. Bione Id. I (Epitaph. Adonidis) 49. —

XLIV. Ἀσκληπιάδου ἢ Ποσειδίππου.

Οὔ μοι θῆλυς ἔρως ἐγκάρδιος, ἀλλά με πυρσοὶ
ἄρσενος ἀσβέστῳ θῆκαν ἐπ' ἀνθρακιῇ.
Πλειότερον τόδε θάλπος· ὅσῳ δυνατώτερος ἄρσην
θηλυτέρης, τόσσῳ χὠ πόθος ὀξύτερος.

Adnotatio critica:

A. P. XII 17, ubi A lemma ἄδηλον adposuit. — Optimae notae epigramma esse iam Iacobsius Anthol. Gr. vol. XI p. 287 perspexit, neque causam video, cur appendicis nostrae lemma in dubium vocari debeat. Similiter A. P. V 194. 202. 209; XII 77, App. Pl. XVI 68 memoria inter Asclepiadem et Posidippum fluctuat, nec parvi momenti duco, quod utriusque poetae fetus et in recensione Palatina et in sylloge Planudea saepenumero se excipiunt cf. A. P. V 185 (Asclepiades) et 186 (Posidippus), 202 (Asclepiades vel Posidippus) et 203 (Asclepiades), 209 (Posidippus vel Asclepiades) et 210 (Asclepiades) et 211 (Posidippus), App. Pl. XVI 119 (Posidippus) et 120 (Archelaus sive Asclepiades). — Nostrum vero carmen ad Posidippum potius, quam ad Asclepiadem referendum esse ex gemello Posidippi loco A. P. V 211, 1 sq. concludas: Δάκρυα καὶ κῶμοι, τί μ' ἐγείρετε, πρὶν πόδας ἆραι | ἐκ πυρός, εἰς ἑτέρην Κύπριδος ἀνθρακιήν.

1 οὔ μοι] οὐ μη M ‖ ἀλλά με] ἀλλὰ M, ἀλλ' ἐμὲ Brunckius edidit, falso — id quod etiam de Agathiae loco A. P. V 292, 11 valet ‖ 2 ἄρσενος] ex PMV restitui: ἄρσενες schedae Thryllitz-

schianae exhibent, quam scripturam inde a C. A. Klotzio ad Straton. n. 41 p. 71 sine iusta causa editores sunt amplexi cf. Incertus A. P. XII 87, 1 sq. *τλῆμον Ἔρως, οὐ θῆλυν ἐμοὶ πόθον, ἀλλά τιν' αἰεὶ | δινεύεις στεροπὴν καύματος ἀρσενικοῦ*, unde voce *ἔρωτος* e versu 1. suppleta *ἄρσενος* pro adiectivo habendum esse elucet cf. Callimachus A. P. V 6, 5 *νῦν δ' ὁ μὲν ἀρσενικῷ θέρεται πυρί*, Ps.-Phocylides 3 *μήτε γαμοκλοπέειν, μήτ' ἄρσενα Κύπριν ὀρίνειν*, Meleager A. P. XII 86, 2 *ἄρσενα δ' αὐτὸς ἔρως ἵμερον ἀνιοχεῖ*, Incertus XII 99, 2 *ἄρσενα ποιμαίνειν θεσμὸν ὑπὸ κραδίας*, Marcus Argentarius V 116, 3 *εἰ δὲ καὶ ἀρσενικὸν στέργεις πόθον*, Antipater Thessalonicensis IX 77, 3 *ἄρσεν πῦρ ἔτεκεν Τροία Διί*, Agathias Scholasticus X 68, 2 *ἀρσενικὴ φιλότης μήποτέ σε κλονέοι*. Accedit, quod *πυρσὸς* saepissime cum genitivo *Ἔρωτος* (Strato A. P. XII 182, 1, Aristaenetus Epist. II 5 p. 161 Herch., Orpheus Argon. 1330) sive *Ἐρώτων* (Nonnus Dionys. XV 401, XXXIII 247, XXXVIII 117, Musaeus 90, Paulus Silentiarius A. P. V 290, 3), *Παφίης* (Nonnus Dionys. V 591), *πόθου* (Incertus A. P. V 303, 4) sive *ποθῆς* (Eudocia de S. Cypriano I 88) coniungitur; alio sane sensu apud Nonnum legitur Dionys. I 306 *ἄρσενα πυρσὸν ἔχοντες ἐθηλύνοντο κεραυνοί*, IV 282 *πῶς δὲ συναπτομένη καὶ ἀπόρρυτος ἄρσενι πυρσῷ*, XXXVIII 378 *οὐ γὰρ ὑποκλέπτουσα νόθον σέλας ἄρσενι πυρσῷ* ‖ *ἀσβέστῳ*] *ἀσβέστω* P, *ἀσβαίστω* M ‖ *ἐπ' ἀνθρακιῇ*] ex schedis Thryllitzschianis (cum Brunckio) scripsi: *ὑπ' ἀνθρακιῇ* (*ὑπανθρακιῇ* M) PMV et volgo; at cf. Propertius Eleg. III 6, 39 me quoque consimili **impositum** torquerier igni. — Meleager A. P. XII 72, 3 sq. de eadem re dixit: *ἔστη γὰρ ὑπ' αὐγὰς | ὀφθαλμῶν βληθεὶς κηρὸς ἐς ἀνθρακιήν*, quo cum loco Quintus Smyrnaeus Posthom. VII 387 sq. comparari potest: *καί οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ὑπ' ἀργαλέῃσιν ἀνίης | τήκεθ', ὅπως ἀλαπαδνὸς ἐπ' ἀνθρακίῃσι μόλιβδος | ἠὲ τρύφος κηροῖο*. Falsissime igitur apud Nonnum Dionys. XXXVII 69 *πυρκαϊῇ δ' ὑπέθηκεν, ὅπῃ πέλεν ἀγριὰς ὕλη* Koechlyus ex Graefii coniectura *ὑπέθηκε* pro *ἐπέθηκε* in textum invexit cf. praeterea Homerus Il. 7, 428 (= 431) *νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον ἀχνύμενοι κῆρ*, 23, 165 *ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἀχνύμενοι κῆρ*, 24, 787 *ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ*, Herodotus VII 167 *ἐπὶ πυρῆς μεγάλης σώματα ὅλα καταγίζων*, Thucydides II 52, 4 *ἐπὶ πυρὰς γὰρ ἀλλοτρίας φθάσαντες τοὺς νήσαντας, οἱ μὲν ἐπιθέντες τὸν ἑαυτῶν νεκρὸν ὑφῆπτον*, VI 71, 1 *ξυγκομίσαντες δὲ τοὺς ἑαυτῶν νεκροὺς καὶ ἐπὶ πυρὰν ἐπιθέντες ηὐλίσαντο αὐτοῦ*, Plato Rep. X p. 614 B *δωδεκαταῖος ἐπὶ τῇ πυρᾷ κείμενος ἀνεβίω*, p. 621 B *ἀλλ'*

ἐξαίφνης ἀναβλέψας ἰδεῖν ἔωθεν αὐτὸν ἤδη κείμενον ἐπὶ τῇ πυρᾷ, Cassius Dio Hist. Rom. LXVII 16, 3 καὶ ἐκεῖνον κύνες ὀπίσω τὼ χεῖρε δεδεμένον καὶ ἐπικείμενον ἐπ' αὐτῆς (scil. τῆς πυρᾶς) εὑρόντες διεσπάραξαν, Xenopho Ephesius IV 2, 8 κελεύει πυρὰν ποιήσαντας, ἐπιθέντας καταφλέξαι τὸν Ἀβροκόμην, Quintus Smyrnaeus Posthom. IV 4 Δαρδανίης προπάροιθε πύλης ἐρικυδέα φῶτα | πυρκαϊῆς καθύπερθε βάλον, V 631 τόν ῥα τότ' εὐρυπέδοιο πυρῆς καθύπερθε βάλοντο | Ἀργεῖοι κλυτὸν ἄνδρα δεδουπότα κυδαίνοντες, Eustathius Macrembolita Hysm. III 4, 1 καὶ ὡς ἐπὶ πυρᾶς ὀπτούμενος πυκνὰ στρεφόμενος ἦν, ὥςπερ τι θῦμα καινὸν ἐξωπτημένος τῷ Ἔρωτι. — Ceterum cum Posidippi versu contendere licet Nonnum Dionys. V 23 sqq. ἐπ' ἀνθρακιῇ δὲ τανύσσας | σπλάγχνα σιδηρείοισι πεπαρμένα πάντα κορύμβοις, | εἴρυσεν, ὀπτήσας ἁπαλῷ πυρί ‖ ὅσῳ] ex V dedi: ὅσω M, ὅσον P et volgo δυνατώτερος] δυνατώτερον MV, fortasse recte cf. Antipater Sidonius A. P. VII 413, 8 et Krueger, Griech. Sprachlehre I § 43, 4, 11 ‖ 4 τόσσῳ] recte MV offerunt: τόσσω P, quod eodem redit; τόσσον volgo ex apographo Lennepiano editur, — at cf. v. 3 ‖ χὠ] χ' ὁ P, χ' ὦ M, χ' ᾧ V. —

XLV. Νουμηνίου.

Ἢν ἐςίδω ταύτην, τά γε πάνθ' ὁρῶ· ἂν δὲ τὰ πάντα
βλέψω, τήνδε δὲ μή, τοὔμπαλιν οὐδὲν ὁρῶ.

Adnotatio critica:

Sine auctoris nomine in codice Pal. Gr. 128 f. 88ᵛ repperi. — Numenii, quo de ad n. VIII egimus, versus lucramur, quibus poeta simillimum Meleagri de Therone epigramma A. P. XII 60 in rem suam eadem ratione convertit, qua Meleagrum A. P. V 215 Posidippi fetu A. P. XII *19 usum esse Melet. Gr. I p. 66 docui. Exemlar, quod sibi Numenius ad imitandum proposuit, hoc modo est conceptum:

Ἢν ἐςίδω Θήρωνα, τὰ πάνθ' ὁρῶ· ἢν δὲ τὰ πάντα
βλέψω, τόνδε δὲ μή, τἄμπαλιν οὐδὲν ὁρῶ,

codicisque Palatini lemma τ̆ αυτ̆ (h. e. Μελεάγρου) verum esse atque genuinum vel Theronis nomen probat, quo Meleager amasium suum alibi quoque adpellat cf. A. P. XII 41, 1; 95, 7; 141, 3; 256, 7. — Idem epigramma Planudes VII n. 189 f. 76ʳ inter alia lemmatis illa quidem destituta offert, sed epigramma proximum lemmate instructum (scil. n. 183 = App. Pl. XVI 388) Iuliano Aegyptio diserte vindicatur, unde etiam A. P. XII 60 ad

Iulianum auctorem falso rettulit Chevreau Oeuvres mêlées (Hagae Comitum 1697) p. 527, qui insuper miro errore Iulianum Aegyptium a Iuliano imperatore non distinxit cf. 'Chevraeana' vol. II (Amstel. 1700) p. 177. — Platoni philosopho Meleagri versus in maxima (?!) parte codicum Germanicorum et Italicorum tribui Langermannus apud Chevraeum Oeuvres mêlées l. c. narrat, quod testimonium nescio an commenticium sit: equidem bybliothecas italicas perscrutatus epigramma tantummodo in codice Laurent. Plut. XXXII n. 50 f. 16ᵛ extare vidi, ubi lemma *τοῦ αὐτοῦ*, cum A. P. V 81 praemittatur, Dionysium Sophistam auctorem innuit.

1 ⟨*ἣν*] *ἥν* P⟩ ‖ *ἐςίδω*] *ἐςείδω* Pal. ⟨*ἐςίδω* P, *ἐνίδω* apud Duebnerum typothetae videlicet lapsu est excusum⟩ ‖ *ταύτην, τά γε πάνθ'*] *τὴν τὰ πάντα θ'* Pal. ‖ ⟨*ἣν*] *ἥν* P⟩ ‖ *ἣν δὲ τὰ πάντα*] *ἥδε ταπάντα* M ‖ **2** *τήνδε δὲ*] scripsi: *τήνδε* MPal. *τὴν δὲ* V ⟨*τόνδε δε* P, *τὸν δέ γε* Pl. et Laur.⟩ ‖ ⟨*τἄμπαλιν*] *τάμπαλιν* P, *τοὔμπαλιν* Pl. et Laur. cf. v. l. ad. Marc. Argentar. A. P. XI 26, 4⟩. —

XLVI. *Λέοντος φιλοσόφου.*

Μῆτερ ἐμὴ δύςμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
λίην ἄχθομαι ἕλκος, ὅ με βροτὸς οὔτασεν ἀνὴρ
νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι,
γυμνὸς ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος.
Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· αὐτὰρ ἔπειτα
οὐρόν τε προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε.

Adnotatio critica:

A. P. IX 361, ubi C adscripsit: *λεοντ° φιλοσόφου εἰς παρ φθαρεισ ομηροκεντρα.* Idem lemma MV adgnoscunt, in quibus legitur: *λέοντος φιλοσόφου εἰς παρθένον φθαρεῖσαν* (*φαρεῖσαν* M) *ὁμηρόκεντρα.* Praeterea versus nostri in F 161 et R 45 recurrunt, ubi lemma: *εἰς παρθένον φθαρεῖσαν* habes.

1 = Od. 23, 97 ‖ *μήτερ* F ‖ *εχουσα* P ‖ **2** = Il. 5, 361 ‖ *ἀχθομαι* P ‖ *ἕλκος* P ‖ *ὅ*] *ὁ* P ‖ *οὔτασεν* acc. C ‖ in FR glossa marginalis extat: *ἕλκος· τὸ τραῦμα* (*θραῦμα* F a m. pr.)· *οὐτάζω· τὸ δορατίζω* (*θοραλίζω* F) ‖ **3** = Il. 10, 83. 386 ‖ *δι' ὀρφναίην*] *διορφναίην* P ‖ *ὀτε* P ‖ *εὕδουσι*] *εὕδουσιν* Reiskius ('Anthologiae Graecae a Constantino Cephala conditae libri tres' Lips. 1754) n. 796 p. 173 (cum Iensio 'Lucubrationum Hesychianarum Append.' — Rotterd. 1742 — n. 145 p. 351) edidit, neque aliter apud Homerum Il. 10, 83

codices DH (cf. La Roche) exhibent cf. omnino n. XLVII 7 infra | ἄλλοι M ‖ in margine FR: ὀρφναίην· σκοτεινήν ‖ 4 = Il. 21, 50, ubi γυμνὸν legitur ‖ ασπίδος P ‖ 5 πᾶν — αἵματι = Il. 16, 333; 20, 476 ‖ δ' ὑπεθερμάνθη] δὲ ὑπερμάνθη (sic) Iensius, δὲ ἐπεῤῥάνθη Reiskius ‖ αἱματι P, sed alterum ι C in rasura pro α reposuit | αὐτὰρ ἔπειτα] αὐτὰρ ἐπειτα P, αὐταρ ἔπειτα M; — notissima est formula Homerica, quam in eadem versus sede Ilias et Odyssea sexies et vicies repetunt: Il. 3, 273. 315; 4, 424. 442; 9, 68; 11, 304. 622; 13, 491; 18, 475; 23, 238. 683; 24, 273. 716. 792. 801; Od. 1, 123; 4, 60. 590; 8, 55; 9, 203. 225. 313. 371; 14, 245; 15, 261; 23, 310; — ὦρτο δ' ἔπειτα (= Il. 23, 708. 811. 836. 859; Od. 14, 499) infeliciter Ludwichius Mus. Rhen. vol. XLI (1886) p. 614 coniecit ‖ 6 = Od. 5, 268 et 7, 266, ubi οὖρον δὲ προέηκεν κτλ. habes ‖ οὐρόν] οὖρόν P (sed accentus acutus adrasus est; videtur librarius οὐρόν primitus exarasse), οὖρον V, οὖρον M, — rectum accentum Brunckius restituit cf. O. Schneider ad Nicandri Ther. 708 p. 146; minus recte Ludwichius l. c. haec: 'die Schreibung οὐρόν und die bisher darin gesuchte Zweideutigkeit ist wohl in keinem Fall im Sinne des Verfassers.' De vocis significatione cf. Scholiastes ad Aristophan. Pac. 81 (⇌ Suidas vol. II 1 p. 59, 6 sq. κάνθαρος): κάνθαρος λέγεται παρὰ τὸν κάνθωνα, τουτέστι τὸν ὄνον, καὶ παρὰ τὸν ὀρόν, τουτέστι τὸ σπέρμα, Suidas vol. II 1 p. 1168, 13 s. v. ὀρόν· τὸν ὀρόν, τουτέστι τὸ σπέρμα τοῦ κανθάρου, — Plutarchus de sollert. anim. XXXIII 1 p. 981 F οἱ δὲ ἑπόμενοι ταῖς θηλείαις καταῤῥέουσι ⟨κατὰ⟩ μικρὸν τὸν ὀρόν, ubi frustra σπόρον vel θορόν conicitur; Placit. Phil. V 24 p. 909 F Ἡράκλειτος καὶ οἱ Στωϊκοὶ ἄρχεσθαι τοὺς ἀνθρώπους τελειότητος περὶ τὴν δευτέραν ἑβδομάδα, περὶ ἣν ὁ σπερματικὸς κινεῖται ὀῤῥός. — Denique Antonini Liberalis locus Transform. XLI ὁ γὰρ Μίνως οὔρεσκεν ὄφεις καὶ σκορπίους καὶ σκολοπένδρας huc trahi potest, quem e poeta epico depromptum esse vel Ionica imperfecti forma arguit; nisi potius verbum οὐρέω, quod quidem ad vocem οὖρον pertineat, innuitur cf. Aristophanes Ran. 95 ἅπαξ προςουρήσαντα τῇ τραγῳδίᾳ, Catullus LXVII 30 qui ipse sui gnati minxerit in gremium, Persius Sat. VI 73 patriciae immeiat vulvae, Iuvenalis Sat. XI 170 auribus atque oculis concepta urina movetur cll. Horatio Sat. I 2, 44 hunc perminxerunt calones et Martiale XI 46, 2 iam nisi per somnum non arrigis et tibi, Maevi, | incipit in medios meiere verpa pedes. — Falso tamen Bastius Epist. Crit. p. 203 voci οὐρεῖν eandem notionem subiciendam esse statuit in Isaaci Tzetzae

Scholio ad Lycophron. 328 *οἱ τρεῖς τῇ τοῦ σφαγόντος βοὸς βύρσῃ ἐνούρησαν*, — etenim sensu proprio *ἐνούρησαν* usurpatum esse verba *καὶ ἐξ αὐτῆς ὁ Ὠρίων ἐγένετο, Ὠρίων κληθείς, ὡς ἐκ τῶν οὔρων τεχθείς*, quae loco citato subiunguntur, dilucide ostendunt cf. omnino Nonnus Dionys. XIII 101, Nonnus Abbas ad Gregor. Nazianzen. Patrol. Gr. vol. XXXVI p. 1061 C, Etymologicum Magnum p. 823, 58, Eustathius ad Homeri Il. 18, 486 p. 1156, 7 et ad Odyss. 5, 274 p. 1535, 43 sqq.; — Hyginus Fab. 195 et poet. astronom. II 34, Lactantius Placidus ad Statii Thebaid. III 27, Servius ad Vergil. Aeneid. I 535. — Ac Bastio quidem Fischer Prolus. quart. in Palaephati fabulas sect. 5 praeivit, ante Fischerum vero in eundem errorem Scholiastes codicis Veneti ad Homeri Il. 18, 486 inciderat, qui ex eodem fonte atque Tzetzes narrantiunculam suam hausit: *λαβόντες οὖν οἱ θεοὶ τὴν τοῦ ἱερουργηθέντος αὐτοῖς βοὸς βύρσαν ἀπεσπέρμηναν εἰς αὐτήν, καὶ ἐκέλευσαν κρύψαι κατὰ γῆν καὶ μετὰ δέκα μῆνας ἀνελέσθαι· ὧν διελθόντων ἐγένετο ὁ Οὐρίων οὕτως ὀνομασθεὶς διὰ τὸ οὐρῆσαι ὥςπερ τοὺς θεούς.* Cum Scholiasta Homerico concinunt Ps.-Palaephatus de incredibil. 5, Arsenius p. 491 (Walz), Ps.-Eudocia p. 441 (Villois.). — ‖ *τε*] neque hanc particulam neque Homericam *δὲ* ferri posse recte Schneidewinus Progymnasm. p. 27 perspexit, qui ipse *οὐρὸν δὴ* vel *οὐρὸν ἐμοὶ* temptat; probabilius inter versum 5. et 6. unum versum excidisse Ludwichius l. c. suspicatur; potuit tamen etiam *οὐρὸν ὅγε* scribi ‖ *οὐρόν τε προέηκεν*] *οὖρον* (cum Ludwichio) *ἐπιπροέηκεν* coniecit Stadtmueller Jahrb. f. Philologie vol. CXXXV (1887) p. 541 cl. Orpheo Argon. 361 *καὶ τότε δὴ λιγὺν οὖρον ἐπιπροέηκεν ἀῆναι* cf. praeterea Quintus Smyrnaeus Posthom. IX 436 sq. *ἐπιπροέηκε δ' Ἀθήνη | ἐξόπιθεν πνείοντα τανυπρώρου νεὸς οὖρον* et XIII 63 *Θέτις δ' ἴθυνε κέλευθα | οὖρον ἐπιπροϊεῖσα* ; *προέηκεν*] *προέθηκεν* FR ‖ *ἀπήμονά*] *ἀπήμονα* P ‖ *λιαρόν*] *χλιαρόν* coniecit F. W. Schmidtius Krit. Stud. vol. III p. 151 de metro prave sollicitus. —

XLVII. Ὁμηρόκεντρα.

Ἀκτῇ ἐπὶ προὐχούσῃ, ἐπὶ πλατεῖ Ἑλληςπόντῳ,
παρθένος αἰδοίη ὑπερώϊον εἰςαναβᾶσα
πύργῳ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε·
χρύσεον λύχνον ἔχουσα φάος περικαλλὲς ἐποίει,
κεῖνον ὀϊομένη τὸν κάμμορον, εἴ πόθεν ἔλθοι
νηχόμενος· καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἁλὸς ἐκπεράασκε

νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι·
ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο.
Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκγεγάασι,
παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν
εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας,
οἳ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον ἔχον καὶ δῖαν Ἀρίσβην.

Adnotatio critica:

A. P. IX 381, ubi C δμηροκέντρ̂ (h. e. δμηροκέντρων) εἰς λέανδρον ϗ ἡρῶ τὴν σιστιάδ scripsit (σηστιάδα correxit Brunckius). — Lemma εἰς ἡρὼ (ἠρὼ V, ἡρῶ M) καὶ λέανδρον δμηρόκεντρα MV offerunt.

1 = Od. 24, 82 ‖ ἀκτῇ] ἀκτῆ PM ‖ ἐπὶ P (ubi punctum C subiecit) ‖ προὐχούσῃ] ex Homero Iacobsius correxit, ante quem προεχούσῃ edebatur, quam formam in carminibus Homericis Nauckius rescribit cf. Mélanges Gréco-Romains vol. IV p. 94: προχοούση P (ubi C acutum pro signo ⌒ restituit), προυχούσῃ V, προυχούση M ‖ ἐπιπλατεῖ A dederat; correxit C ‖ ἑλλησπόντῳ M ‖ **2** = Il. 2, 514 versum post versum tertium MV conlocant ‖ αἰδοίη acc. C ‖ ὑπερώϊον spir. C ‖ εἰς ἀναβᾶσα P, εἰς ἀναβάσα M ‖ **3** = Il. 6, 373 ‖ πύργῳ] πύργω P, πῦργῳ (sic; cf. n. XLII 19 supra) M ‖ ἐφεστήκει] ἐφ' ἑστήκει P, ubi C et apostrophum adiecit et ἑστ in rasura posuit; praeterea inter φ' et ἑστ unius litterae erasae vestigia remanserunt; ἐφεστίκει M; ἐφειστήκει ex Homeri loco citato ante Iacobsium legebatur, qui altera scriptura Aristarchi lectionem exprimi commode monuit cf. Schol. ad Il. 4, 329. 367; 6, 373; 11, 600; 12, 446; 17, 133. 139; 18, 557; 22, 36; 23, 106. 691; Od. 11, 544. Ceterum solius P auctoritati nolim quidquam tribui, quippe qui non tantum in diversis carminibus, sed etiam in uno eodemque carmine variet: scilicet in Christodori Ecphrasi A. P. II 97 et 263 ἑστήκει habes, 254 et 361 ἑστήκει, contra 72 εἱστήκει legitur, quod recte Wernickius ad Tryphiodor. 40 p. 93 praestare iudicat; item apud poetas incertos A. P. IX 190, 6 et 362, 18 P ἑστήκει et ἑστήκεις offert, cum εἱστήκει Claudiano A. P. IX 140, 2 vindicet. Similiter Planudes apud Christodorum ter εἱστήκει (72. 97. 254), ἑστήκει bis (263. 361) exhibet, tum A. P. IX 190, 6 et 362, 18 cum P consentit, nisi quod rectius spiritum asperum pro leni ponit; IX 140 in recensione Planudea omnino deest ‖ γοόωσά P, sed γοόω C in rasura reposuit ‖ **4** = Od. 19, 34 ‖ χρύσεον] χρύσεων M ‖ ἔχουσα P ‖ περικαλλὲς] περὶ καλλὲς P (ubi P priorem

accentum adiecit) et M ‖ 5 = Od. 2, 351 ‖ *ὀϊομένη*] correxit Iensius o. l. (cf. ad n. XLVI 3) p. 352: *ὀϊεμένη* P, *οἰομένη* MV, *ἐφιεμένη* Reiskius Anthol. Gr. n. 798 p. 173 edidit ‖ *κάμμορον*] *κάμορον* M ‖ 6 cf. Od. 8, 561 *καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἁλὸς ἐκπερόωσιν*, — praeterea *νηχόμενος* in prima arsi Od. 7, 276 *αὐτὰρ ἔγωγε | νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον* et Od. 14, 352 *ἔπειτα δὲ χερσὶ διήρεσσ' ἀμφοτέρῃσιν | νηχόμενος* legitur ‖ *νηχόμενος· καὶ ἐκπεράασκε*] ex P restitui distinctione post *νηχόμενος* posita: *νηχόμενος καὶ — ἐκπεραάσκων* Reiskius scripsit, *νηχόμενος, καὶ ἐκπεραάσκοι* apographum Guietianum et volgo, quae lectiones vel eo nomine sunt falsae, quod in iterativis verbi formis tantummodo indicativus in usu fuerat; commodius semicolo voci *ἔλθοι* subiuncto propter Od. 7, 276 scribas: *νηχόμενος δ' ὅγε λαῖτμα τάχισθ' ἁλὸς ἐκπεράασκε*, attamen et participium post *εἴ ποθεν ἔλθοι* flagitatur (cf. Homerus Od. 2, 351 sq. *κεῖνον ὀϊομένη τὸν κάμμορον, εἴ ποθεν ἔλθοι | διογενὴς Ὀδυσεὺς θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας*) et *καὶ* Odysseae loco 8, 561 optime defenditur ‖ *καὶ λαῖτμα*] *κατὰ λαῖτμα* V, *καταλαῖτμα* M ‖ *ἐκπεράασκε*] *ἐκπεράσειε* V, *ἐκπεράσεις* M ‖ in margine huius versus lemmatistae verba *ἡρῶ καὶ λέανδρος δμηροκέντρων* in P sunt erasa ‖ 7 = Il. 24, 363 ‖ *δι' ἀμβροσίην*] *διαμβροσίην* PM ‖ *ὅτε* P ‖ *θ' εὕδουσι*] *θεύδουσι* M ‖ *εὕδουσι*] *εὕδουσιν* Iensius et Reiskius ediderunt, neque aliter apud Homerum Pap. D. Syr. (cf. La Roche) offerunt; cf. insuper ad n. XLVI 3 supra ‖ *βροτοὶ*] *θεοὶ* MV ‖ 8 = Od. 5, 402 ‖ *ῥόχθει* P, *ῥοχθει* M, *ῥοχθεῖ* Iensius et Reiskius exhibent ‖ *ποτὶ ξερὸν*] *ποτιξερὸν* P ‖ *ἠπείροιο*] *ἠπτείροιο* M ‖ 9 = Od. 14, 93, ubi *ἐκ Διός εἰσιν* pro *ἐκγεγάασι* habes ‖ *ὅσσαι* M ‖ *νύκτές* P ‖ *ἡμέραι* P ‖ *ἐκγεγάασιν* M ‖ **10** = Il. 22, 128, ubi *ἀλλήλοιϊν* ex optimis libris editur; in codicibus Homericis eadem scripturae varietas Il. 13, 708; 16, 765; Od. 18, 38; 21, 15 recurrit, qui autem locum nostrum (Il. 22, 128) excitat Cocondrius de tropis Rhet. Gr. vol. III p. 243, 6 (Spengel) *ἀλλήλοισιν* clare praebet ‖ *παρθένος*] *παρθένος τ'* V ‖ **11** = Il. 14, 296 ‖ **12** = Il. 2, 836, ubi *καὶ* pro *οἳ* extat ‖ *οἳ*] *οἵ* M ‖ *καὶ δῖαν*] *δῖαν* V, *διαν* M. —

XLVIII. *Ῥουφίνου.*

Μᾶλλον τῶν σοβάδων τὰς δουλίδας ἐκλεγόμεσθα
οἱ μὴ τοῖς σπαταλῶν κλέμμασι πειθόμενοι.
Ταῖς μὲν χρὼς ἀπόδωδε μύρου, σοβαρόν τε φρύαγμα,
καὶ μέχρι κερδαίνουσ' ἑσπομένη σύνοδος·

ταῖς δὲ χάρις, καὶ χρὼς ἴδιος, καὶ λέκτρον ἑτοῖμον,
⟨δώροις ἐκ σπατάλης οὐκ ἀλεγυνόμενον.⟩

Μιμοῦμαι Πύῤῥον τὸν Ἀχιλλέος, ὃς προέκρινεν
Ἑρμιόνης ἀλόχου τὴν λάτριν Ἀνδρομάχην.

Adnotatio critica:

A. P. V 18, ubi A *ρουφίνου* scripsit, tum L *ἐρω* ℨ *προκρίνοντ'* (= *προκρίνον τὰς* pro *προκρῖνον τὰς*) *δου*^ (h. e. *δούλας*) *τῶν ἐλευθέρων* adiecit, denique C subiunxit: ·ſ. (= *ἔστι*) *δὲ ἡ τ̆ γράμμα ἔννοια ὡς αριστα εχ̆σα.* — In M *ρουφίνου* sine spiritu legitur. — Praeterea epigramma in calce aliquot codicum recensionis Planudeae extat, e. gr. in codice Laurentiano Plut. XXXI n. 28 f. 302^{v}, ubi lemma *ἄδηλον* habes, in codice Vaticano Gr. 1372 f. 336^{v}, ubi lemma deest, in codice Ambrosiano A 161 sup. f. 100^{r}, qui liber itidem lemmate caret. — Gaetulici versibus A. P. V 17 nostros D. Heinsius Poem. p. 494 et Reiskius Miscellan. Lips. Nov. vol. IX p. 103 n. 282 prave adnectunt.

1 *σοβάδων*] scripsi: *σοβαρῶν* PMV Laur. Vat. Ambr. et volgo, unde omnibus glaucoma ob oculos est obiecta. Volgo enim Rufinus parabilem nullisque periculis obnoxium ancillarum amorem matronarum amori praeferre creditur, cum manifesto poeta ancillarum amorem et gratia non fucata suaviter adficientium et cuti propria splendentium et lectum paratum sine magno sumptu praestantium sumptuoso amori meretricum opponat, quae colorem fuco mentiuntur, inani superbia atque adroganti ferocitate tument pecuniaeque cupiditate inmodica ardent. Quodsi Horatii versus Sat. I 2, 116 sqq. comparaveris:

tument tibi cum inguina, num, si
ancilla aut verna est praesto puer, impetus in quem
continuo fiat, malis tentigine rumpi?
Non ego: namque parabilem amo venerem facilemque.
Illam 'post paulo' — 'sed pluris' — 'si exierit vir'
Gallis. Hanc Philodemus ait sibi, quae neque magno
stet pretio neque cunctetur, cum est iussa, venire.
Candida rectaque sit, munda hactenus, ut neque longa
nec magis alba velit, quam dat natura, videri,

Rufinum e Philodemi epigrammate deperdito colores sumpsisse mihi concedes. Alibi sane idem Philodemus optione data, utrum

virgine an meritorio scorto frui mallet, castam puellam eligit iudicium suum hisce verbis explanans: οὐ γὰρ ἕτοιμα | βούλομαι, ἀλλὰ ποθῶ πᾶν τὸ φυλασσόμενον (A. P. XII 173, 5 sq.), quam sententiam Kaibelius ad Philodem. p. VIII pluribus inlustrat. — Ceterum nostro loco etiam σοβαρῶν ita explicari posse, ut vox ἑταίρα sive πόρνη ellipseos ratione omissa esse statuatur, equidem non nego cf. Lamberti Bosii Ellipses Graecae p. 101. 250 (ed. Schaefer); nihilo secius tamen librorum memoriam in mendo cubare persuasum habeo, cum neque ἡ σοβαρότης scorti insigne sit proprium atque peculiare, et a Rufino ipso v. 2 sqq. praeter fastum protervum etiam aliae notiones premantur. Optimum vero sensum σοβάδων praestat: σοβάδας γὰρ τὰς πόρνας λέγουσιν secundum Scholiastam ad Aristophan. Pac. 812, qui Eupolidis fragmentum (344. apud Kockium) παρὰ τηδεδὶ σὺ τῇ σοβάδι κατηγάγου adlegat cf. insuper Photius et Suidas s. v. σοβάδες, tum exempla e sequioris aetatis scriptoribus in Thesauro Didotiano vol. VII p. 504 A adposita || τὰς] τίς M || ἐκλεγόμεσθα] in P pro ἐκλεγώμεσθα C reposuit, ἐκλεγόμεθα MV Ambr. || 2 τοῖς σπαταλῶν κλέμμασι πειθόμενοι] cum MV scripsi, nisi quod ibidem σπατάλων legitur cf. tamen Lobeckius Pathol.-Prolegom. p. 104: τοῖς σπατάλοις κλέμμασι τερπόμενοι P Laur. Vat. Ambr. et volgo (in P inter τοῖς et σπατάλοις unius litterae erasae vestigia restant; ac praeterea in σπατάλοις prius σ praescripsit C, qui etiam accentum circumflexum supra οι additum erasit et α acuto instruxit); τοῖς σπατάλης κλέμμασι τερπόμενοι in schedis Thryllitzschianis conicitur. — Scriptura volgata et contortam interpretationem efficit, cum verba τὰ σπάταλα κλέμματα de furtis venereis, quae quidem in matronis superbis (ταῖς σοβαραῖς) magno sumptu constent, intellegi debeant, et languidissimam sententiam involvit: 'nos qui luxuriosis furtis non delectamur servas potius quam superbas (matronas) eligimus'; noster vero textus et sententiam commodam reddit ('qui decipi nos non patimur fastosarum meretricum fraudibus servas potius, quam ista scorta eligimus') et expeditam facilemque enarrationem admittit: scilicet vocem κλέμμα saepissime de fraude ac dolo usurpatam reperies cf. Thucydides V 9, 5, Demosthenes Or. XVIII 31 p. 236, 2 R., Aeschines Or. III 100 et 101 p. 68, 1. 10 Steph., Plutarchus Moral. p. 63 D et 320 E; tum scortorum (τῶν σοβάδων) notio epitheto σπαταλὸς aptissime inlustratur cf. Rufinus A. P. V 27, 6 ταῦτα τὰ τῶν σπαταλῶν τέρματα παλλακίδων et Varro Sat. Menipp. p. 164, 5 (Riese) 'spatale évirávit ómnés puerós venérivagá' cl. Agathiae loco A. P. V

302, 2 ἐν μὲν ἀγυιαῖς | μαχλάδος οἰμώξεις χρυσομανῆ σπατάλην, ubi genuinam lectionem χρυσομανῆ σπατάλην (pro χρυσομανεῖ σπατάλῃ) Melet. Gr. I p. 132 reduximus; accedat denique Macedonius A. P. V 271, 2 τὴν χρυσέῳ κροτάλῳ σειομένην σπαταλὴν | γῆρας ἔχει καὶ νοῦσος ἀμείλιχος, ubi scripturam volgarem τὴν χρυσεοκροτάλῳ σειομένην σπατάλῃ fragili auctoritate niti Melet. Gr. I p. 83 docui, hoc tamen nomine falsus, quod nomen proprium efflagitari arbitratus Σπατάλην cum Reiskio reponebam; at cf. Agathias Scholasticus A. P. V 273, 1 sqq.:

Ἡ πάρος ἀγλαΐησι μετάρσιος, ἡ πλοκαμῖδας
σειομένη πλεκτὰς καὶ σοβαρευομένη,
ἡ μεγαλαυχήσασα καθ' ἡμετέρης μελεδώνης,
γήραϊ ῥικνώδης τὴν πρὶν ἀφῆκε χάριν. ||

3 ταῖς] τοῖς M, τῆς V || χρὼς] χρῶς P, qui accentus etiam v. 5, tum apud Philodemum A. P. V 13, 5 recurrit; apud Paulum Silentiarium A. P. V 264, 10 nunc quidem χρὼς extat, sed gravem C pro circumflexo restituit || σοβαρὸν] σοβαρῶν in schedis Thryllitzschianis legitur || 4 καὶ μέχρι κερδαίνουσ'] scripsi: καὶ μέχρι κινδύνου PMV Laur. Vat. Ambr. et volgo; καὶ μέχρι κινδύνων Reiskius p. 105 temptabat, καὶ μετὰ κινδύνου Hecker Comment. Crit. (1843) p. 29, κοὐ δίχα κινδύνων F. W. Schmidtius Krit. Stud. vol. III p. 94: scilicet e scriptura volgari et perversa totius epigrammatis interpretatio fluxit et reiectaneae virorum doctorum coniecturae manarunt; sensum autem a nobis restitutum reapse expectari versus sexti sententia opposita dilucide demonstrat, — nec tamen de commento ipso plane securus sum; possis etiam: καὶ μέχρι τοῦ κέρδους, — καὶ μέχρι κεν δαπανᾷς, — καὶ μέχρι τῶν δαπανῶν. || ἑσπομένη] ἑσπομένη M, ἑσσομένη Laur. Vat. Ambr., quod 'fere malit' Boissonade apud Duebnerum, ἑσσυμένη coniecit Piccolos Supplément à l'anthologie grecque p. 1, κλεπτομένη temptabat Duebner, qui in praecedentibus Heckeri sententiam est amplexus. [In P haudquaquam ἑσπομένη, sed distincte ἑσπομένη extat; idem error notandus est A. P. VIII 33, 4 et 133, 3, ubi P clare ἑσπομένην et (utroque loco) ἕσπετο offert, — contra A. P. VII 9, 3 non ἕσπετο, sed ἕσπετο habes, in qua voce C spiritum et accentum adiecit; A. P. VII 246, 4 ἐφ' ἑσπόμεθα, VII 378, 1 ἐφ' ἕσπετο legitur, sed loco posteriore apostrophum et alterum spiritum C addidit] || 5 ταῖς δὲ] τῆςδε M || χρὼς] χρῶς PM; cf. ad v. 3 || ἑτοῖμον] ἑτοῖμον P (cf. ad n. XI 5 supra), ἕτοιμον Laur. Vat. Ambr., ἕτοιμον MV; ἄπημον inscite F. W. Schmidtius o. c. p. 95 coniecit || 6 om. MV, quorum codicum alter spatium vacuum

in utraque margine signo + notatum exhibet cf. ad n. XL 4 || δώροις ἐκ σπατάλης] Laur. Vat. Ambr. offerunt: δώροις ἐκ σπατάλοις P, unde Boissonade (ad Nicet. Eugenian. I 220 p. 61) δώροις ἐν σπατάλοις (debebat σπαταλοῖς) reponebat, fortasse recte cf. Melet. Gr. I p. 129; δώρων καὶ σπατάλης Heinsius edidit, δώροις ἐκπάγλοις ex sua coniectura Reiskius posuit, δώρων ἐκ σπατάλης Brunckius temptabat, χλωροῖς ἐν πετάλοις Piccolos, qui etiam sequentia mutavit || οὐκ ἀλεγυνόμενον] scripsi Melet. Gr. l. c.: οὐκ ἀλεγιζόμενον (οὐκαλεγιζόμενον P) PMV Laur. Vat. Ambr., quam lectionem corruptela laborare viri docti inde a Iacobsio consentiunt, qui Anth. Gr. vol. XIII p. 65 δώροις ἐκ σπατάλης οὐκ ἀγλαϊζόμενον corrigebat, tum ed. crit. vol. III p. 55 δώροις ἐκ σπατάλης οὐ μεγαλιζόμενον, denique (in notis manuscriptis apud Duebnerum) δώροις ἐκ σπατάλης (vel δώροις ἐν σπαταλοῖς cf. Delectus epigrammatum Graecorum — 1826 — V 53 p. 151) οὐκ ἀγοραζόμενον coniecit; δώροις ἐν σπατάλοις οὐκ ἀλογιζομέναις Hecker p. 30 maluit, ubi ἀλογιζομένων Duebner praeferebat, (χλωροῖς ἐν πετάλοις) οὐ μαλακιζόμενον Piccolo placuit || 7 sq. a versibus praegressis seclusi; qua ratione distichon, sive in volgata epigrammatis interpretatione adquiescis, sive meam sequeris, cum praecedentibus cohaereat, equidem non perspicio || 7 πύρρον P || Ἀχιλλέος] ἀχιλλέως MV || προέκρινεν C, sed spiritum C superscripsit || 8 Ἑρμιόνης] ἑρμιόνης M, neque aliter A in P dederat, ubi lenem in asperum C mutavit || ἀλόχου] αλόχον (sic) M. —

XLIX. Ῥουφίνου.

Καὶ πενίη καὶ ἔρως δύο μοι κακά· καὶ τὸ μὲν οἴσω
κούφως, πῦρ δὲ φέρειν Κύπριδος οὐ δύναμαι.

Adnotatio critica:

A. P. V 50, ubi A ἀδέσποτō scripsit; ρουφίνου sine spiritu in M legitur. — In Latinum sermonem Claudianus Carm. min. XVI (vol. II p. 146 Jeep) convertit:

Paupertas me saeva domat dirusque Cupido;
sed toleranda fames, non tolerandus amor.

Nec tamen propterea appendicis nostrae lemma in suspicionem vocari potest, siquidem Rufinus aevo Iustinianeo perperam vindicatur cf. Melet. Gr. I p. 22*. Similiter Ausonius, Claudiani aequalis, Rufini distichon A. P. V 88

Εἰ δυσὶν οὐκ ἴσχυσας ἴσην φλόγα, πυρφόρε, καῦσαι,
τὴν ἑνὶ καιομένην ἢ σβέσον ἢ μετάθες

imitatione expressit Epigr. 83 p. 218 (Schenkl):

Aut restingue ignem, quo torreor, alma Dione,
aut transire iube: vel fac utrimque parem!

cf. praeterea ep. 12 p. 199 et A. P. V 21, ep. 36 p. 205 et A. P. V 42. — Ceterum epigrammati nostro ultimum epigrammatis A. P. V 246 distichon J. G. Schneider Peric. Crit. p. 9 prave subiungendum esse censuit cf. ad n. XXXVIII 5 sq. supra.

1 δύο μοι] δύο (μοι superscr.) P, ubi C accentum posuit et μοι superaddidit ‖ οἴσω spir. acc. C, qui eadem signa ab A adiecta erasit 2 δε P. — Sequitur in MV Rufini epigramma iam supra n. XIV exhibitum. —

L. *Μελεάγρου.*

Ἴξὸν ἔχεις τὸ φίλημα, τὰ δ' ὄμματα, Τιμάριον, πῦρ·
ἢν ἐςίδῃς, καίεις· ἢν δὲ θίγῃς, δέδεκας.

Adnotatio critica:

A. P. V 96, ubi lemma μελεάγρου A adscripsit.

1 τὰ δ'] ταδ' M ‖ Τιμάριον] μώριον MV ‖ 2 ἐςίδῃς] ἐς ἴδῃις P, ubi C alterum spiritum adiunxit et ῃι in rasura pro ει reposuit; ἐςίδῃς M ‖ καίεις] κάιεις P, sed καὶ εἰς A scripserat; correxit C ‖ ἢν δὲ] recte M exhibet: ἢν γε P (accentum acutum pro gravi C restituit), ἢν V, sed ἢν δὲ idem codex in epigrammate repetito f. 77[r] praebet; genuinam scripturam iam ante Iacobsium Anth. Gr. vol. VI p. 89 tacite d'Orvillius Vann. Crit. p. 614 exhibuit, simillimum Aristaeneti locum Epist. II 1 p. 158 (Hercher) tractans: σὺ δὲ ὀφθεῖσα φλέγεις καὶ ὁμιλοῦσα τιτρώσκεις ‖ θίγῃς] θιγεῖς (ῃι superscr.) P (ubi C ει transfixit et ῃι superposuit), θίγῃς M ‖ Carmini nostro Iacobsius l. c. Duebnero probante distichon adnexuit, quod tamquam peculiare Meleagri epigramma A. P. XII 113 extat:

Καὐτὸς Ἔρως ὁ πτανὸς ἐν αἰθέρι δέσμιος ἥλω
ἀγρευθεὶς τοῖς σοῖς ὄμμασι, Τιμάριον.

Quae coniectura meo quidem iudicio vel propter bipartitum sententiarum contextum, qui in disticho nostro conspicitur, plane concidat necesse est; sane A. P. XII 113 a Musae puerilis ratione abhorret, sed eodem modo in Anthologiae Palatinae librum duodecimum Posidippi epigramma n. 131, Asclepiadis n. 153, Philodemi n. 173 ipsiusque Meleagri carmina n. 53. 82. 83. 114. 147 inrepserunt. Quodsi causam quaeris, cur n. 113 in locum non

idoneum delatus sit, epigramma A. P. XII 109 succurrit, ubi similiter Timarii pulchritudo celebratur:

Ὁ τρυφερὸς Διόδωρος ἐς ἠϊθέους φλόγα βάλλων
ἤγρευται λαμυροῖς ὄμμασι Τιμαρίου κτλ. —

LI. Ἄδηλον.

Ἑρμιόνῃ πιθανῇ ποτ' ἐγὼ συνέπαιζον, ἐχούσῃ
ζώνιον ἐξ ἀνθέων ποικίλον, ὦ Παφίη,
χρύσεα γράμματ' ἔχον· 'διόλου' δ' ἐγέγραπτο 'φίλει με·
καὶ μὴ λυπηθῇς, ἤν τις ἔχῃ μ' ἕτερος.'

Adnotatio critica:

A. P. V 158, ubi auctoris nomen ἀσκληπιάδου A adscripsit, tum L εἰς ἑρμιόνην ἑταίραν adiecit. — Imitando expressit Ausonius ep. XCVII p. 222 (Schenkl):

Punica turgentes redimibat zona papillas
Hermiones: zonae textum elegeon erat:
'qui legis hunc titulum, Paphie tibi mandat, ames me
exemploque tuo neminem amare vetes.'

1 Ἑρμιόνῃ] ἔρμιόνηι P (ubi spiritum lenem A posuit, asperum C), ερμιόνη M || πιθανῇ] πιθανῆ M || πότ' P || πιθανῇ ποτ' ἐγὼ] ποτ' ἐγὼ πιθανῇ Brunckius scripsit || συνέπαιζον] σὺν ἔπαιζον P, sed accentum priorem et spiritum C addidit || ἐχούσῃ] ἐχουσῃ M, ἐχοίσῃ Ruhnkenius ad Iulium Rufinian. (in append. Rutilii Lupi) p. 259 edidit || 2 ζώνιον] PV exhibent, τῶν δὲ M; ζωνίον inde a Reiskio Miscellan. Lips. Nov. vol. IX p. 304 n. 333 tacite editores reponunt, quamquam λώπιον apud Diodorum A. P. VI 245, 5 et χλαίνιον apud incertum A. P. XII 40, 1 non mutarunt cf. praeterea Eustathius ad Homeri Il. 2, 502 p. 268, 8 καὶ ὅρα τὸ κώμιον ὑποκοριστικῶς λεχθὲν καὶ προπαροξυτόνως, ὡς καὶ λύρα λύριον καὶ θύρα θύριον et omnino Goettlingius allgemeine Lehre vom Accent der griechischen Sprache (1835) p. 232 sq., Lobeckius ad Buttmanni ausführl. Griech. Sprachlehre [2]vol. II (1839) p. 441. — Accedit quod codices semper formam ζώνιον, numquam ζωνίον adgnoscunt cf. Aristophanes Lysistr. 72, Plutarchus Mor. p. 154 B, Alciphro Epist. I 39, 4 p. 59 (Hercher), Pollux Onom. VII 67. 68; — Moeris s. v. ζώνιον, Ptolemaeus Ascalonita de differ. vocab. Herm. vol. XXII (1887) p. 395, 19 (ed. Heylbut), Ammonius de differ. vocab. p. 65 (Valckenaer), Anecd. Bachmanni vol II p. 378, 8,

Hesychius s. v. ζώνιον, Choeroboscus in Crameri Anecd. Oxon. vol. II p. 215, 25, Thomas Magister s. v. ζώνιον et ζωνιοπλόκος ‖ ἐξ ἀνθέων] ἐξανθέων P, ἐξ ἀνθῶν V, ἐξανθῶν M ‖ ὦ Παφίη] ὡς Παφίη coniecit Passowius apud Iacobsium vol. III p. 85; at cf. Asclepiades A. P. V 153, 4, Dioscorides XII 14, 2, Rufinus V 75, 1, Paulus Silentiarius V 239, 2 ‖ **3** χρύσεα] χρύσία P, ubi ε superscripsit C ‖ ἔχον] ἔχων A exaraverat, sed ω in ο C mutavit διόλου] om. MV; δι' ὅλου edidit Reiskius; cf. Lobeckius Pathol.-Elem. vol. I p. 600 ‖ φίλει με] cf. Jahrbuch des kaiserlich deutschen archäologischen Instituts herausg. von M. Fränkel vol. I (1886) p. 127 ‖ 'διόλου' δ' ἐγέγραπτο 'φίλει με'] διόλου δ' ἐγέγραπτο· 'φίλει με' ante Heckerum Comment. crit. de Anth. Gr. I (1852) p. 209 distinguebatur ‖ **4** λυπηθῇς] λυπηθῆς P, ubi C litteram ι superaddidit, λυπηθῆς M ‖ ἥν] ἣν P, ubi signa C partim in rasura adiecit; A ἣν scripsisse videtur ‖ ἔχῃ μ'] ἔχει μ' M; in P μ' ἔχει A exaraverat, unde C in rasura ἔχηι μ' restituit. —

LII. Ἄδηλον.

Μή με δόκει πιθανοῖς ἀπατᾶν δακρύοισι, Φιλαινί·
οἶδα· φιλεῖς γὰρ ὅλως οὐδένα μεῖζον ἐμοῦ,
τοῦτον ὅσον παρ' ἐμοὶ κέκλισαι χρόνον· εἰ δ' ἕτερός σε
εἶχε, φιλεῖν ἂν ἔφης μεῖζον ἐκεῖνον ἐμοῦ.

Adnotatio critica:

A. P. V 186, ubi A ποσιδίππȣ scripsit, tum L εἰς φιλαινί πόρνην adiecit; ac revera Philaenidis nomen in Posidippi epigrammate A. P. V 202, 3 recurrit.

1 πιθανοῖς] correxit Reiskius Miscellan. Lips Nov. vol. IX p. 455 n. 350: πιθανῶς P (ubi πιθανῶς extat; ·A, -C) MV; cf. Alciphro Epist. I 36, 3 p. 57 (Hercher) θαυμάζω δέ σου καὶ τὰ δάκρυα ὡς ἔστιν ἀπίθανα et I 37, 4 (ibidem): ἐπικηρυκευσόμεθα δὴ αὐτῷ καὶ δακρύσομεν πιθανῶς. Quamquam nescio an traditae scripturae patrocinium conlato Aristophanis loco Thesmoph. 267 sq. ὅπως τῷ φθέγματι | γυναικιεῖς εὖ καὶ πιθανῶς suscipere possis cf. praeterea Dio Chrysostomus Or. IV vol. I p. 85, 13 (Dindorf) προηγείσθω δὲ καὶ τούτου ἀπάτη, πάνυ ὡραία καὶ πιθανὴ et p. 88, 9 ἀπάτη δὲ καὶ τούτῳ παρέπεται τῷ δαίμονι ἁπασῶν πιθανωτάτη, tum Asclepiades A. P. V 158, 1 Ἑρμιόνῃ πιθανῇ ποτ' ἐγὼ συνέπαιζον et Dioscorides A. P. V 53, 1 ἡ πιθανή μ' ἔτρωσεν Ἀριστονόη, φίλ'

Ἀδωνι ‖ *δακρύοισι*] scripsi cum Bothio (in notis manuscriptis apud Iacobsium vol. III (Addend.) p. XXXV); *δάκρυσι* PV, *δακρυσι* M; *δάκρυσσι* Salmasius in margine apographi Guietiani corrigebat, quam scripturam omnes editores sunt amplexi; at enim *δάκρυσσι* admodum tenui auctoritate nititur, cum formam *δακρύοισι* paeonis tertii mensura apud poetas dactylicos instructam certis testimoniis conroborare possis cf. Homerus Od. 18, 173 *μηδ' οὕτω δακρύοισι πεφυρμένη ἀμφὶ πρόςωπα*, Apollonius Rhodius Argon. III 805 *δεῦε δὲ κόλπους* | *ἄλληκτον δακρύοισι*, Moschus Id. IV 59 *ὣς δ' αὔτως δακρύοισι παρήϊα λεύκ' ἐδίαινεν*, Maximus *περὶ καταρχῶν* 331 *ταρβαλέοις δακρύοισι πεφυρμένος ἰνδάλλοιτο*, epigramma (3. fere saeculi p. Chr. n.) n. 699, 5 (Kaibel) *καὶ δακρύοισιν ἔβρεξαν ὅλον τάφον· ἄστατος ὄντως*, Rufinus A. P. V 9, 5 *ἀλλ' αἰεὶ δακρύοισι πεφυρμένος ἢ 'πὶ Κορησόν*, Gregorius Nazianzenus Carm. I 2 n. 2, 518 (Patrol. Gr. vol. XXXVII) p. 619 *εὐχαί τε στοναχαί τε ἀκαμπέες; οὐ δακρύοισι* | *τήκοντ'*, II 1 n. 44, 149 p. 1364 *τοὺς δὲ ποτὸν δακρύοισι μεμιγμένον ἀλγινόεσσιν*, II 2 n. 2, 119 p. 1488 *μούνη, καὶ δακρύοισιν ἀπέκλυσε πήματα πικροῖς*, Eudocia de S. Cypriano II 2 *πίστις μυστιπόλος, θαλεροῖς ἐμέθεν δακρύοισιν*, quibus addantur Empedocles apud Stobaeum Anth. I 10, 11ᵃ, 3 Wachsm. (et alibi) *νῆστις θ' ἣ δακρύοις τέγγει, κρούνωμα βρότειον*, Asclepiades A. P. V 145, 3 *οὓς. δακρύοις κατέβρεξα· κάτομβρα γὰρ ὄμματ' ἐρώντων*, Incertus A. P. VII 340, 2 *ὀμβρήσας δακρύοις λάρνακα μαρμαρέην*, epigramma n. 297ᵃ, 3 (in Kaibelii conlectione) *ἄλλοι μὲν στεφάνοισι, χοαῖς, δακρύοις τε καὶ ᾠδαῖς*, n. 643, 6 *τεῦξε λυγροῖς* [*δακρύ*]*οις* [*μνή*]*ματα μυρόμενο*[*ς*], n. 722, 4 *ἀντίτυπον ῥεύσει τοῖς δακρύοις χάριτα.* — Apud Homerum quidem (Od. 18, 173) inter *δακρύοισι* et *δάκρυσι* libri fluctuant; itaque A. Nauckius (post Spitznerum 'de versu Graecorum heroico' p. 188) altera scriptura nixus *δάκρυσσι* scripsit; attamen gemellam correptionem Homerus Od. 19, 122 admittit: *φῇ δὲ δακρυπλώειν βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ*, nec male lectionem volgatam Moschi, Maximi Rufinique imitationes tuentur. Apollonius vero quin ad Homeri exemplum Argon. III 805 vocem *δακρύοισιν* in secundi pedis thesi syllabam *δα* corripere passus sit, equidem non dubito, unde G. Hermanni coniecturam (ad Orphic. p. 759) *δάκρυσσι*, a Spitznero o. l. p. 102 probatam, pro reiectanea habeo; neque aliter de Orphei loco Lith. 285 (Abel) *καὶ πίτυος δακρύοισι λίθον μένος ὀψιανοῖο* sentio, ubi idem Hermannus verissima Musgravii et Tyrwhitti emendatione *δακρύοισι* spreta librorum memoriam *δάκρυσι* in *δάκρυσσι* mutavit. — Iam videndum de Quinto

Smyrnaeo Posthom. III 604 *μυρομένων δακρύοισι φορύνετο τεύχεα πάντα.* C_1, pessimae notae liber, *δάκρυσι* (σ superscr.) offert, codex A *δάκρυσι* exhibet, denique in M *δακρυσίσι* legitur: Tychsenum scriptura *δάκρυσι* (σ superscr.) inpulit, ut *δάκρυσσι* Quinto obtruderet. Similiter sane Quinti codices in gemella forma *γέννσσι(ν)* (II 576 IV 560 V 20. 375 VI 210 XII 475) semper fere simplex *σ* adgnoscunt, nihil tamen illam varietatem ad Tychseni commentum fulciendum valere vel inde sequitur, quod in forma *νέκυσσι(ν)* (II 532 III 177 VIII 88. 336 IX 151 X 247 XI 49) scriptura *νέκυσι(ν)* numquam in eiusdem poetae libris comparet. Quodsi optimi codicis M apicibus innitendum esse concesseris, Koechlyo, formam *δακρύοισι* reponenti, adsensum non denegabis, praesertim cum eiusmodi correptio Attica a Quinti usu minime abhorreat cf. Ludwichius Jahrb. f. Philologie vol. CIX (1874) p. 237 sqq. — Unus denique locus restat, qui in iudicium vocari debeat, scilicet Gregorii Nazianzeni versus A. P. VIII 24, 5 *χῶρος ἅπας δάκρυσι τεοῖς σφρηγίζετο μῆτερ.* Iacobsius quidem vol. III (Addend.) p. LXV *δάκρυσσι* emendabat; attamen genuinam Theologi scripturam nostra correctione *δακρύοισι* exprimi gemella quae ex eodem auctore supra adposita sunt exempla dilucide ostendunt cf. praeterea A. P. VIII 24, 6; 48, 2; 57, 1; 64, 2; 144, 1; 183, 4, Carm. I 2 n. 1, 358 (Patrol. Gr. vol. XXXVII) p. 549, n. 14, 46 p. 759; n. 15, 77 et 78 p. 771; n. 29, 27 p. 886; Carm II 1 n. 1, 347 p. 996; n. 17, 88 p. 1268; n. 34, 168 p. 1319; n. 45, 2 p. 1353; ibid. 126 p. 1362; n. 46, 27 p. 1379; Carm. II 2 n. 1, 24 p. 1453; ibid. 238 p. 1468; n. 2, 265 p. 1499, quibus locis Gregorius Nazianzenus *δάκρυ*, *δάκρυα* (bis), *δακρύων* (terdecies), *δακρύω*, *δακρύεις*, *δακρύειν*, *δακρύσεις* syllaba *δα* correpta usurpavit; sed Carm. II 1 n. 11, 697 p. 1077 *γαστρὸς χαλινοῖς, δάκρυσι τετηκότα* pro *δάκρυσι* simplicissima ratione *δάκρυσιν* corrigo cf. n. 12, 55 p. 1170 *στένων, ἄϋπνῶν, δάκρυσιν τήκων μέλη.* — Restat, ut appendicis loco syllabae *δα* correptae exempla ex Anthologia proferam: A. P. V 145, 6 (Asclepiades); 178, 9 (Meleager); VI 316, 1 (Nicodemus Heracleota); VII 184, 2 (Parmenio); 190, 3 (Anyte sive Leonidas); 328, 1 (Incertus); 545, 4 (Hegesippus); IX 70, 4 (Mnasalcas); 159, 2 (Incertus); 367, 13 (Lucianus); XII 212, 1 (Strato); App. Plan. XVI 198, 2. 8 (Maecius); epigr. Kaibelii n. 114, 2; 152, 7; 204, 6; 207, 4; 222, 4; 256, 6; 313, 5; 314, 3; 346, 1; 354, 3; 365, 6; 367, 2; 376, 6; 493, 6; 496, 3; 550, 6; 582, 4; 626, 3; 644, 8; 664, 5; 696, 6; 707, 6; 241[a],

13; 215^{a}, 6 (Mus. Rhen. vol. XXXIV — 1879 — p. 183), 655^{a}, 7 (ibid. p. 192). — Ex aliis scriptoribus locos, qui huc spectant, adponere supersedeo; nec tamen Theognidis versum 1206 *οὔτε κατὰ βλεφάρων θερμὰ βάλοι δάκρυα* silentio praeterire possum, ubi editores certatim cum Passowio *οὔτε κατὰ βλεφάρων δάκρυα θερμὰ βάλοι* temptant. || **1 sq.** *Φιλαινί.* || *Οἶδα· φιλεῖς*] post Reiskium correxit Bothius apud Duebnerum: *Φιλαινί*, | *οἶδα, φιλεῖς* Brunckius et Iacobsius exhibent; in P et post *Φιλαινί* et post *οἶδα* C punctum adiecit; MV distinctione carent || **2** *οἶδα· φιλεῖς γὰρ ὅλως*] *οἶδα φιλοῦσαν ὅλως σ'* temere F. W. Schmidtius Krit. Stud. vol. III p. 104 coniecit, de absoluto vocis *οἶδα* usu dubitans cf. tamen Homerus Il. 1, 365 *οἶσθα· τί ἤτοι ταῦτα ἰδυίῃ πάντ' ἀγορεύω;* Od. 4, 465 *οἶσθα γέρον· τί με ταῦτα παρατροπέων ἐρεείνεις;* Theocritus Id. XXVII 43 *οἶδ', ἄκρα τιμίη ἐσσί· πατὴρ δέ τοί ἐστι Μενάλκας*, Marcus Argentarius A P. V 32, 1 sq. *ποιεῖς πάντα, Μέλισσα, φιλανθέος ἔργα μελίσσης·* | *οἶδα καὶ ἐς κραδίην τοῦτο, γύναι, τίθεμαι* || **3** *τοῦτον*] *τοῦτό γ'* temptabat Brunckius, *τυτθὸν* coniecit Friedemannus 'de media syllaba pentametri Graeci' (in Spitzneri libro laudato) p. 355; si quid mutandum, equidem *τόσσον* scripserim || *ἐμοὶ*] in P accentu instruxit C || *ἕτερός*] *ἕτέρός* P (scil. secundum accentum A eradere neglexit; praeterea spiritum asperum C pro leni restituit), *ἕτερος* M || **4** *φιλεῖν*] *φιλέειν* V, *φιλέην* M || *μεῖζον ἐκεῖνον*] *κεῖνον μεῖζον* MV. —

LIII. ⟨*Μελεάγρου.*⟩

⟨*Εἰπὲ Λυκαινίδι, Δορκάς· 'ἴδ' ὡς ἐπίτηκτα φιλοῦσα*⟩
ἥλως· οὐ κρύπτει πλαστὸν ἔρωτα χρόνος.

Adnotatio critica:

A. P. V 187, ubi A *μελεάγρου* scripsit. Exhibet etiam recensio Planudea (VII n. 17 f. 69^{r}) cum lemmate *τοῦ αὐτοῦ* h. e. *Μελεάγρου.* — Appendix nostra neque lemma neque versum priorem adgnoscit: in V quidem unius lineae spatium vacuum nota + signatum relinquitur, contra M nulla distinctione facta pentametrum epigrammati praecedenti adnectit, unde in codicum MV archetypo eodem modo atque in Anthologia Palatina Posidippi carmen A. P. V 186 praegressum esse elucet. — Ceterum recte distichon nostrum epigrammati A. P. V 182 praemittendum esse Wyttenbachius Biblioth. Crit. vol. I 2 (1777) p. 29 statuit.

1 ex P et Pl. supplevi ‖ εἰπὲ] correxit Iacobsius vol. III p. 93: εἶπε P et Pl. ‖ δορκάς P, sed accentum acutum eraso gravi C reposuit ‖ ἴδ' ὡς] ἴδ‿ὡς P, ubi virgula ‿ C δ et ὡ coniunxit | ἐπίτηκτα] correxit Brunckius: ἐπίκτη^τα P, ubi C ι ex ή fecit, η pro α rescripsit, nec non τα superadiecit; ἐπίκτητα Pl., ἐπίκλεπτα e Musuri libro in codice Vatic. Gr. 1416 f. 265v (et 1169 f. 28r) est adscriptum, quae lectio fortasse pro genuina haberi debet; ἐπίκηρα malit Lobeckius Pathol.-Prolegom. p. 519 ‖ **2** ἦλως] ἥλως P (ʼ A, ʻ' C) ‖ ἦλως οὐ] ὅλως· οὐ MV. —

LIV. *Παλλαδᾶ.*

Πρωτομάχου πατρὸς καὶ Νικομάχης γεγαμηκὼς
θυγατέρα, Ζήνων, ἔνδον ἔχεις πόλεμον.
Ζήτει Λυσίμαχον μοιχὸν φίλον, ὅς σ' ἐλεήσας
ἐκ τῆς Πρωτομάχου λύσεται Ἀνδρομάχης.

Adnotatio critica:

A. P. V 71, ubi A lemma, nunc quidem rasura deletum, scripserat, deinde L verba: *παλλαδᾶ ἀλεξανδρέως σκοπτικον εις γυναῖκα ζήνων* adiecit, denique C librarii (A) lemma in *τοῦ αὐ δι δὲ* mutavit signumque *ό* adposuit, quo de cf. Melet. Gr. I p. 14. — Itaque L epigramma nostrum ad Palladam auctorem rettulit, verissime, siquidem versus Palladae ingenium spirant; neque aliter de A. P. V 72 sentio, ubi totum lemma *τ αὐτοῦ επαινοῦντ τὸν ἡδὺν καὶ ἄνετον βίον* L exaravit, additamento *τ αὐτοῦ* et ipse Palladam significans. C vero utrumque carmen procul dubio Rufino vindicabat, cuius duo epigrammata in Anthologia Palatina praemittuntur, hisce lemmatis instructa: *ῥουφίνου* (A) *εἰς μαιονίδα κόρην* (L) V 69 et *τοῦ αὐτοῦ* (A) *εις ἑταῖραν εὔμορφον* (L) V 70. Quam sententiam lemmatum ratio in A. P. V 73 optime confirmat: *εἰς ροδόκλειαν τινὰ ἑταῖραν ὡραῖαν* (L) *καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐπίγραμμα ῥουφίνου* (C). — Ceterum versus nostros lemmate *παλλαδᾶ* distinctos ex Musuri libro post epigramma A. P. XI 347 codex Vaticanus Gr. 1416 f. 246v (et 1169 f. 75r) adfert.

1 *νικομάχης*] in P accentu donavit C ‖ *γεγαμηκὼς*] *γεγαμηκώς* P a m. pr.; ipse enim A acutum rasura sustulit et gravem reposuit ‖ **2** *ἔχεις*] *ἔχειν* M ‖ **3** *μοιχὸν*] *ἐμοὶ* librario (A) nolenti pri-

mitus in P excidit; statim vero ἐ erasit et χὸν subiunxit || ἐλεήσας] ἐλέησας M || 4 λύσεται] ῥύσεται MV et codex Musuri; attamen scripturam receptam lusus, qui voce Λυσίμαχον (3) efficitur, tuetur || Ἀνδρομάχης] in P accentu instruxit C; cave ἀνδρομάχης rescribas: aliter res se habet in Palladae epigr. A. P. XI 378, 5 *οὐ δύναμαι δ' ἀλόχου τῆς ἀνδρομάχης ἀναχωρεῖν.* —

Excursus ad p. 59, 27.

Non leviter ac temere, sed inita subductaque ratione quaestiunculam moveo, utrum ἐν νυκτὸς ὀνείρῳ an ἐνὶ νυκτὸς ὀνείρῳ librorum memoria innuatur. Alteri enim scripturae communis poetarum usus suffragatur, alteram Nonni leges metricae commendant, ad cuius disciplinam in versibus condendis se adplicasse videtur epigrammatis nostri auctor. — Quae cum ita sint, utriusque rationis momenta diligenter ponderari debent. Iam vero in poeticis Graecorum monumentis hanc legem valere videmus, ut in quarta versus heroici thesi, quotiescumque praepositio aut in anastropha ponatur aut medium locum inter adiectivum et substantivum occupet, semper ἐνὶ (ἔνι) praeferatur, brevior autem forma (ἐν) sollemni usu adhibeatur, ubicumque praepositio ad sequentia pertineat. Quodsi de sollemni usu loquor, mehercule non levi brachio rem ago, sed observationem e iusta poetarum lectione petitam in medium profero, quae ad liquidum confessumque perducetur, si locorum repugnantium singularem naturam numerumque exiguum respexeris. Sed ecce exempla proponuntur omnia, temporum ordine recensita:

Homerus Il. 18, 349 (= Od. 10, 360) αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ,

„ „ 23, 316 μήτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,

„ Od 5, 221 εἰ δ' αὖ τις ῥαίῃσι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,

„ „ 14, 501 βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐνὶ εἵματι κείνου,

„ „ 19, 274 ὤλεσε καὶ νῆα γλαφυρὴν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.

Hesiodus Op. 369 μεσσόθι φείδεσθαι· δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ,

„ „ 622 καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.

Ps.-Homerus Hymn. I 253 (= 293) πᾶσι θεμιστεύοιμι χρέων ἐνὶ πίονι δήμῳ.

Epigramma Atticum (scriptum ante med. saec. IV) n. 26, 3 (in Kaibelii conlectione): ἑπτὰ δὲ (l. δ') ἀποῤῥήξας λόγχας ἐνὶ σώματι ἐκείνων (l. κείνων).

Apollonius Rhodius Argon. II 334 ἔσσετ' ἐν εὐχωλῇσιν, ὅσον τ' ἐνὶ κάρτεϊ χειρῶν,

Apollonius Rhodius Argon. II 1055 ἀλλ' ὅγε χαλκείην πλατάγην ἐνὶ χερσὶ τινάσσων,
" " " IV 88 φρουρὸν ὄφιν· τύνη δὲ θεοὺς ἐνὶ σοῖσιν ἑταίροις,
" " " 186 ψαῦσαι ἐελδόμενος δέχθαι τ' ἐνὶ χερσὶν ἑῇσιν.
Marcellus Sideta de pisc. 74 ζωοῦ δ' ἑψομένου μεγάλου ἐνὶ τεύχεϊ γόγγρου.
Maximus περὶ καταρχῶν 183 εἰ δ' ἀρχὴ καμάτοιο πέλει ἐνὶ δευτέρῃ ἠοῖ,
" " " 500 σπέρματα θαρσαλέως, θεῖναί τ' ἐνὶ κλήματα γύροις.
Ps.-Orpheus Hymn. LIII 7 εὐάζων κινῶν τε χοροὺς ἐνὶ κυκλάσιν ὥραις,
" Lith. 378 ὁππότι γάρ μιν πάγχυ κάμῃς ἐνὶ χείρεσι πάλλων,
" Fragm. 295, 1 (Abel) νοῦν μὲν ἐνὶ ψυχῇ, ψυχὴν δ' ἐνὶ σώματι ἀργῷ.
Oppianus Cylix Halieut. IV 447 ἰκμαλέοις θυσάνοις, ἐπάγη δ' ἐνὶ χείρεσι χαλκοῦ.
" Syrus Cyneg. II 377 εἰσὶ δ' ὄϊς ξανθοὶ πυμάτης ἐνὶ τέρμασι Κρήτης,
" " " III 113 οἵην μὲν κομιδὴν τεκέων ἐνὶ κύμασι δελφίς.
Ps.-Manetho Apotelesm. II 134 Καρκίνος ἠδὲ Λέων, στάχυάς τ' ἐνὶ χερσὶ φέρουσα,
" " III 283 παρθενικὴν ἐπέτρεψεν ἔχειν ἐνὶ δώμασι νύμφην,
" " VI 220 εὖτε Σεληναίη ἀλόχῳ ἐνὶ δαίμονι λυγρῷ.
Epigramma (tertii saec. p. Chr. n.) n. 650, 5 (Kaibel): πλωτὴρ καὶ [α]ὐ[τὸς] (l. καὐτὸς) ἐὼν πόντου [τ'] ἐνὶ κύμασι[ν] ἥσθην.
Oracula Sibyllina II 282 λάθρῃ μισγόμενοι, ὅσαι δ' ἐνὶ γαστέρι φόρτους,
" " XII 31 λαμπρὸς ἀπ' οὐρανόθεν προφανῇ ἐνὶ ἤμασι μέσσοις.
Apollinarius Laodicenus Paraphr. Psalm. CXXXVIII 30 εἶδες ἄναξ μ' ἀτέλεστον ἔτι ἐνὶ γαστρὶ τεκούσης.
Gregorius Nazianzenus Carm. I 1 n. 1, 12 (Patrol. Gr. vol. XXXVII) p. 399 λαμπομένου, Μωσῆϊ νόμον τ' ἐνὶ πλαξὶ γράφοντος,
" " Carm. I 1 n. 27, 70 p. 503 δεξιτερὴν παρὰ χεῖρα, μένοι τ' ἐνὶ χείροσι λαιή.
Epigramma n. 1028, 62 (Kaibel) μυκᾶτ' ἐξ ἀδύτων· πρᾶτα δ' ἐνὶ σέλματι δούρων.

Quintus Smyrnaeus Posthom. VI 65 πέμψωμεν Σκῦρόνδε θοῶς ἐνὶ νηΐ μελαίνῃ,

" " " VIII 415 ναύτης παιπαλόεσσαν ἰδὼν ἐνὶ χεύματι πέτρην,

" " " IX 143 παίδων ἀμφὶ φίλων. Ἑλένη δ' ἐνὶ δώμασι μίμνεν,

" " " X 194 ὡς ἐτεόν περ ἄητο μέλας ἐνὶ ἠέρι καπνός,

" " " XIII 183 γηραλέου κλάσθησαν ἄδην ἐνὶ σώματι γυῖα.

Nonnus Dionys. II 363 αἰθέρος ἵστατο δῆρις, ἔην δ' ἐνὶ γούνασι Νίκης,

" " XVII 84 κλήματα γυρώσαντα φυτῶν ἐνὶ κυκλάδι βόθρῳ,

" " XLVII 69 κλάσσαι βοθριάσαι τε βαλεῖν τ' ἐνὶ κλήματα βόθρῳ,

" Paraphr. Evang. IV 199 οὐ δύναται περίπυστον ἔχειν ἐνὶ πατρίδι τιμήν,

" " " XVII 30 πάντα σέθεν γεγάασιν· ἐγὼ δ' ἐνὶ τοῖσιν ἑταίροις,

" " " XIX 215 νηλὴς ἐχθρὸς ὅμιλος· ἔην δ' ἐνὶ γείτονι κήπῳ.

Musaeus 81 ἡμετέρην παράκοιτιν ἔχων ἐνὶ δώμασιν Ἡρώ.

Agathias Scholasticus A. P. IV 4, 9 ὄλβιοι, ὧν μνήμη πινυτῶν ἐνὶ τεύχεσι βίβλων. —

Iam restat, ut adcuratius in singulos quosdam locos inquiratur! Si carmina Homerica evolveris, sex versibus supra exscriptis quattuor et quinquaginta exempla ad usum communem adcommodata opponi posse intelleges: Il. 1, 433; 2, 610; 3, 159; 4, 430; 5, 574; 6, 81. 221; 8, 221. 359; 11, 173; 13, 618. 653; 14, 385; 15, 606; 16, 437. 503. 514; 17, 514. 753; 18, 551. 556; 20, 20. 385. 435. 486; 22, 426; 23, 114; Od. 1, 267. 381. 400; 3, 463; 4, 97; 5, 6; 7, 51; 8, 461; 9, 535; 10, 290. 397. 449; 11, 115; 12, 264; 13, 298. 322; 14, 143; 15, 11. 542; 16, 129. 378; 17, 157. 526; 18, 84. 410; 19, 271; 20, 268.*) — Aequalitatem desiderat Nauckius; itaque Bekkeri suasu (Homerische

*) Cf. praeterea Od. 1, 51 νῆσος δενδρήεσσα, θεὰ δ' ἐν δώματα ναίει, ubi plerique codices falso δώμασι exhibent. Etiam hic breviorem formam ἐν adverbialiter usurpari videmus, cum verba sequentia a poeta adcuratius definiantur; contra forma ἐνὶ eodem sensu verbi praecedentis significationem inplet atque explanat Il. 14, 179 ἔξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ et Od. 8, 439 ἐξέφερεν θαλάμοιο, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα. Illius rationis tria exempla consulto seclusi: Od. 3, 40 δῶκε δ' ἄρα σπλάγχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευε, 6, 77 παντοίην, ἐν δ'

Blätter vol. I p. 145) ἐν ubique in ἐνὶ mutandum esse censet, quattuor locis exceptis, quibus ἐνὶ omnino ferri non potest:

Il. 4, 430 τόσσον λαὸν ἕπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδήν,
13, 618 ἰδνώθη δὲ πεσών· ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων,
16, 503 ὀφθαλμοὺς ῥῖνάς θ'· ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων,
20, 20 ἔγνως ἐννοσίγαιε ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλήν.

Mihi vero longe secus videtur: scilicet etiam Il. 18, 349; 23, 316; Od. 5, 221; 10, 360; 14, 501; 19, 274 ἐν pro pristina scriptura habeo, ἐνὶ grammaticis vindico, qui vacillanti metro succurrendum esse putarint.*) Nec tamen ullis fulcris opus fuit, siquidem ad brevem syllabam ἐν positione producendam digamma valuit, quo verba εἶμα, ἦνοψ, οἶνοψ primitus instructa erant. Hartelius quidem, auctor gravissimus, in egregia de digammo Homerico disputatione (Sitzungsberichte der Kaiserlichen Akademie der Wissenschaften. Phil.-hist. Classe vol. LXXVIII) p. 81 argumentorum summam hanc subduxit: 'Digamma vermag consonantisch auslautende Sylben nur in der Arsis zu längen, in der Thesis bleiben sie kurz'; sed de praecepto, quod ad thesin pertinet, facere non possum, quin a viro acutissimo et doctissimo dissentiam. Omnino tota disceptatio circa quaestionem vertitur, num codicum memoria ratione potior esse debeat. Quodsi textum Homericum a grammaticis recensitum esse consideramus, qui in maxima digammi ignoratione versati, quotiescumque in arsi syllaba brevis consonanti terminata insequentis vocabuli digammo produceretur, productionem tantummodo arsis vi effectam esse existimarent, per consequentiam eo inpellimur, ut productiones digammi vi in thesi effectas antiquitus pro vitiis metricis habitas esse credamus, quae iusta excusatione carerent, easdemque iam pridem sublatas esse conligamus cf. addenda p. 126 sqq.

De Hesiodi versu Op. 622 καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ eadem valent, quae de locis Homericis adnotavimus;

ὄψα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν, 20, 260 πὰρ δ' ἐτίθει σπλάγχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν. Nauckio enim adsentior, qui digammi ratione habita καὶ pro ἐν δ' reponendum esse arbitratur.

*) Neque enim de εἰν cogitare poterant, ut qui illam formam apud Homerum nisi in arsi non poni animadvertissent. Quam observationem etiam in poetas posteriores cadere obiter monere placet; nam sine haesitatione e poetarum numero versificatorem pessimae notae eicere possumus, qui hunc hexametrum panxit: ὅσσ' ἀδίκως ῥέζουσί περ, οὐδ' εἰν οὔρεσι θῆρες, nuperrime publici iuris factum a Bureschio, 'Klaros' (1889) p. 110, 11.

Op. 369 ἐνὶ in ἐν mutavit Koechlyus, ad cuius sententiam facile accedes, si reliquis locis (Theog. 285. 622. 971, Scut. 188. 292, Op. 192) tantummodo breviorem praepositionis formam occurrere reputaveris.

In hymno Ps.-Homerico vel contra codicum fidem ἐν pro ἐνὶ corrigendum esse equidem mihi persuasi. Neque enim dubitari potest, quin carminis auctor Homero versus clausulam debeat cf.

Il. 16, 437 θείω ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ,
514 κλῦθι ἄναξ, ὅς που Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ,
20, 385 Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ,
Od. 13, 322 πρίν γ' ὅτε Φαιήκων ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ,
17, 526 (= 19,271) ἀγχοῦ, Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ.*)

Accedit, quod eiusdem hymni versus 121. ἁγνῶς καὶ καθαρῶς· σπάρξαν δ' ἐν φάρεϊ λευκῷ ab usu communi non abhorret. Contrariae autem sententiae nullum momentum varietas adfert, quae in hisce alterius generis exemplis conspicitur:

a) 52 Φοίβου Ἀπόλλωνος, θέσθαι τ' ἐνὶ πίονα νηόν,
172 τυφλὸς ἀνήρ, οἰκεῖ δὲ Χίῳ ἐνὶ παιπαλοέσσῃ,
390 οἵ θεραπεύσονται Πυθοῖ ἐνὶ πετρηέσσῃ, —
b) 535 δεξιτερῇ μάλ' ἕκαστος ἔχων ἐν χειρὶ μάχαιραν. —

Apollonii Rhodii versibus duo exempla ad normam conformata opponi possunt: Argon. I 1111 βαῖνον, παυροτέρους ἑτάρων ἐν νηΐ λιπόντες et III 1264 ἀσπίδα χαλκείην μελίην τ' ἐν χερσὶ τινάσσων. Quae quidem neque genuinam repugnantium locorum lectionem coniectura recuperandam esse indicant, neque vero ipsa cum Gerhardo Lectt. Apollonian. (1816) p. 97 ad contrariam rationem necessario adcommodari debent. Videtur enim Apollonius antiquiorum poetarum usum modo observasse, modo violasse, in quarto hexa-

---

*) Versus Il. 2, 549 κὰδ δ' ἐν Ἀθήνῃς εἷσεν ἑῷ ἐνὶ πίονι νηῷ, cum verbis ἐνὶ πίονι νηῷ vox ἑῷ praemittatur, ad alteram classem pertinet, in qua ἐνὶ praeferri diximus. Nec tamen simplex et absoluta illius formae necessitas inpendet. Itaque usus Homericus his locis: Il. 8, 359 χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ, Od. 8, 461 χαῖρε ξεῖν', ἵνα καί ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ, 14, 143 ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ, 17, 157 ὡς ἦ τοι Ὀδυσεὺς ἤδη ἐν πατρίδι γαίῃ praepositionem ἐν requirit, — Od. 24, 266 ἄνδρα ποτ' ἐξείνισσα φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ formam ἐνὶ recte adhibitam esse adgnoscit, sed haudquaquam prohibet, quominus Il. 3, 244 ἐν Λακεδαίμονι αὖθι φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ et 22, 404 δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ cum codicibus ἐν legatur.

metri pede dactylum potius quam spondeum consectatus. Quae cum ita sint, equidem Argon. III 507 *οὐ μὲν ἔολπα | βουλῆς εἶναι ὄνειαρ, ὅσον τ' ἐπὶ κάρτεϊ χειρῶν*, cum praepositionem *ἐπὶ* mendo laborare persuasum habeam, gemello eiusdem auctoris versu II 334 *ἐπεὶ φάος οὐ νύ τι τόσσον | ἔσσετ' ἐν εὐχωλῇσιν, ὅσον τ' ἐνὶ κάρτεϊ χειρῶν* innixus formae *ἐνὶ* formam *ἐν* anteponendam esse puto.*) In altera vero classe poeta semper *ἐνὶ* (*ἔνι*) adhibuisse censendus est: quam rationem librorum memoria bis neglegit: II 233 *μίμνειν καὶ μίμνοντα κακῇ ἐν γαστέρι θέσθαι* et 710 *Λητὼ Κοιογένεια φίλαις ἐν χερσὶν ἀφάσσει,***) tenet locis quattuor et quadraginta [I 45. 83. 148. 215. 225. 788. 1090. 1234; II 131. 151. 256. 332. 385. 435. 457. 641. 1004. 1020; III 140. 278. 549. 835.***) 852. 977. 1128. 1207; IV 236. 434. 452. 546. 972. 1000. 1091. 1093. 1139. 1144. 1162. 1285. 1479. 1485. 1500. 1502. 1728], ex quibus quattuor versus nisi longiorem praepositionis formam non admittunt:

IV 236 *ὣς ἔφατ' Αἰήτης· αὐτῷ δ' ἐνὶ ἤματι Κόλχοι,*
546 *οὐ δ' ἄρ' ὅγ' ἡβήσας αὐτῇ ἐνὶ ἔλδετο νήσῳ,*†)
1479 *τὼς ἰδέειν, ὥς τίς τε νέῳ ἐνὶ ἤματι μήνην,*
1502 *ἔνθα καὶ Ἀμπυκίδην αὐτῷ ἐνὶ ἤματι Μόψον.*

Ex nostra autem coniectura haec accedant exempla:

I 1239 *ἀγκῶν' ἔσπασε χειρί, μέσῃ δ' ἐνὶ κάββαλε*††) *δίνῃ,*
III 282 *Αἰσονίδῃ, γλυφίδας μέσσῃ ἐνὶ κάτθετο*†††) *νευρῇ,*

*) Locutionem *κάρτεϊ χειρῶν* Homero Apollonius sublegit: Il. (8, 226 et) 11, 9 *εἴρυσαν ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν* cf. praeterea Argon. I 1162 *πασσυδίῃ μογέοντας ἐφέλκετο κάρτεϊ χειρῶν* cl. III 1262 *τοῖος ἄρ' Αἰσονίδης ἐπαγαίετο κάρτεϊ γυίων.*

**) Hic tamen in codice Guelferbytano *ἐνὶ* distincte legitur.

***) Lego: *ἀργυφέην· αὐτοῦ δὲ δόμοις ἔνι δινεύουσα.* Merkelius contra codicum fidem *ἐνιδινεύουσα* edidit; at cf. III 309 sq. *ᾔδειν γάρ ποτε πατρὸς ἐν ἅρμασιν Ἠελίοιο | δινεύσας* cl. I 215 *Ἰλισσοῦ προπάροιθε χορῷ ἔνι δινεύουσαν.*

†) Sic J. F. Facius Epist. Crit. p. 15 traditam scripturam *αὐτῇ ἐνεέλδετο νήσῳ* rectissime emendavit; falso Wellauer et F. S. Lehrsius *αὐτῇ ἐν ἐέλδετο νήσῳ* ediderunt, aliquot codices deterioris notae secuti.

††) Volgo *ἐνικάββαλε* scribitur; cf. tamen III 1308 *ζεύγλῃ χαλκείῃ, τὸν δ' ἐν χθονὶ κάββαλεν ὀκλὰξ* cl. IV 187 sq. *Αἰσονίδης δ' ἄλλους μὲν ἐρήτυε, τῷ δ' ἐπὶ φᾶρος | κάββαλε νηγάτεον.* Nec praetereundus est simillimus Homeri versus Od. 12, 206 *ἀλγήσας ὀδύνῃσι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ*, tum Gregorii Nazianzeni locus Carm. II 1 n. 1, 535 (Patrol. Gr. vol. XXXVII) p. 1009: *κρημνοῦ ἀποῤῥήξας μεσσάταις ἐνὶ κάββαλε δίναις.*

†††) *ἐνικάτθετο* volgo.

756 ἠελίου ὥς τίς τε δόμοις ἔνι πάλλεται*) αἴγλη,
IV 188 κάββαλε νηγάτεον· πρύμνῃ δ' ἐνὶ εἵσατο**) κούρην. —

Apud Marcellum Sidetam praepositionis forma ἐνί, cum perpaucos eiusdem poetae versus aetas tulerit, aliis exemplis neque comprobari neque refelli potest; itaque rem in medio relinquo. Omnem disceptationem G. Hermanni coniectura μεγάλῳ (pro μεγάλου) tolleret, — attamen traditam lectionem optime Archestrati fragmento (apud Athenaeum VII p. 293 F): γόγγρου μὲν γὰρ ἔχεις κεφαλήν, φίλος, ἐν Σικυῶνι | πίονος, ἰσχυροῦ, μεγάλου, καὶ πάντα τὰ κοῖλα optime defendi recte monet M. Schneider Commentatt. Ribbeckian. (1888) p. 130. —

Apud Maximum v. 500 ἐνὶ pro ἐπὶ Ludwichius correxit, cui coniecturae Nonni imitatio Dionys. XLVII 69 momentum facit. Exempla vero ad usum communem adcommodata omnino non comparent.***) —

In hymno Orphico, cuius auctor saeculo primo vel secundo p. Chr. n. vixisse videtur, codicum auctoritas gemello eiusdem auctoris versu LVI 5 σβεννύμενος λάμπων τε καλαῖς ἐν†) κυκλάσιν ὥραις elevatur; quare ἐν genuinam scripturam fuisse suspicor. Nihil vero probant contrariae rationis exempla e Lithicis et Fragmentis prolata, siquidem opera illa praeter ementitum Orphei nomen cum Hymnis nihil commune habent; ceterum Lithica alterum exemplum ad normam compositum offerunt: v. 432 ἀμφὶ κυνηγεσίῃσι μένων ἐν τάρφεσιν Ἴδης, unde versu 378 ἐν reponendum videtur; in fragmento autem forma ἐνὶ anaphorae ratione excusatur.††) —

Oppianorum locos, cum contrariae rationis exempla non succurrant, tangere nolo; ceterum librorum memoria etiam in altera classe tantummodo ἐνὶ (ἔνι) adgnoscit cf. Halieut. I 407; IV 444; V 337. 629; — Cyneg. II 344; III 365. 451; IV 442. —

*) ἐνιπάλλεται volgo.

**) ἐνεείσατο volgata est scriptura; sed cf. I 788 sq. ἔνθα μιν Ἰφινόη κλισμῷ ἐνὶ παμφανόωντι | ἑσσυμένως καλῆς διὰ παστάδος εἷσεν ἄγουσα, III 49 εἷσε τ' ἐνὶ κλισμοῖσιν cl. IV 719 εἷσεν ἐπὶ (ἐνὶ?) ξεστοῖσιν ἀναστήσασα θρόνοισιν.

***) Etiam in altera classe poeta semper (300. 450. 505. 548) ἐνὶ adhibuit.

†) Wielio obsecutus Abelius citra necessitatem ἐνὶ scripsit.

††) Argonauticorum poeta ab usu volgari non discedit cf. a) 814 ἀκτῖσιν φλογέαις· σκῆπτρον δ' ἐν χερσὶν ἐνώμα, — b) 134 Μυρμιδόνος θυγάτηρ, Ἀλόπῃ ἐνὶ πετρηέσσῃ.

In Manethonianis formae longioris exempla tria Koechlyus coniectura tollenda esse iudicavit; codicum memoria in libris II III VI ἐν semel adgnoscit: II 304 ταῦτα δὲ καὶ Στίλβων Ἄρεως ἐν δώμασιν ἕρδει, eodemque modo in altera classe variat: etenim ter (III 378. 406; VI 531) ἐνὶ (ἔνι) habes, ἐν semel occurrit: VI 151 οἷς δ' ἄρ' ὕπερθ' ὥρης χαλεπῷ ἐν δαίμονι καλῇ. In libro quarto, qui ad alium auctorem referri debet, breviorem praepositionis formam metri ratio reposcit v. 80 τηνίκα τοι θεόληπτος ὁ φὺς ἐν σχήματι τοίῳ et 444 τούτοις δ' Ἑρμείας φαύλοις ἐν*) σχήμασιν ὀφθείς. —

Horridus Oraculorum Sibyllinorum sermo ad artem atque praecepta revocari nequit; itaque minime mirum est, si duodecimi libri auctor iudicii expers v. 31 λαμπρὸς ἀπ' οὐρανόθεν προφανῇ ἐνὶ ἤμασι μέσσοις dixit, versum vero 139 δέξεται ὠτειλὴν μεγάλην ἐν στήθεϊ μέσσῳ ita composuit, ut tantummodo brevior praepositionis forma locum habere posset.**) Eadem est causa, cur libri secundi exemplum (v. 282), licet duo extent versus ad usum communem recte conformati: 65 παρθενίην τηρεῖν, ἀγάπην δ' ἐν πᾶσι φυλάσσειν et 159 οἶκτρ' ὀλοφυρόμενοι γονέας, ἐν φάρεσι σάρκας, auctoris inconstantiae, quam librariorum incuriae adsignare malim.***) Quodsi reliquos libros respicimus, unam formam ἐν a codicibus exhiberi videmus: V 431; VIII 247; XI 143; XIII 163.†) —

Apollinarius Laodicenus, si CXXXVIII 30 εἶδες ἄναξ μ' ἀτέλεστον ἔτι ἐνὶ γαστρὶ τεκούσης excipis, semper ἐν usurpat cf. V 10; XXI 19; XLII arg. 1; XLV 4; L 19; LXX 12; CI 13; CXVIII 20; CXXXVIII 5. Unde etiam unicum qui normae repugnat locum normae adcommodandum esse concludo, praesertim cum brevior praepositionis forma ter metri ratione flagitetur, ter in versibus reperiatur, qui ad versus CXVIII 30 similitudinem proxime accedunt cf.

*) ἐν Koechlyus rectissime pro σὺν reposuit cf. III 293. 316; IV 617; V 44.

**) Versus 74 νὺξ ἔσται σκοτόεσσα μέσῃ ἐνὶ ἤματος ὥρῃ ad alteram classem pertinet.

***) Ad alteram classem v. 158 αἵ, ὁπόσων παῖδες χώραις ἔνι θρηνήσονται referendus est.

†) In altera classe codices modo ἐνὶ (I 366 et IV 56), modo ἐν (I 186 et III 404) offerunt; I 352 non recte Friedliebius ita edidit: πάντας, ὅσοι τούτῳ πίστιν ἐνὶ ποιήσονται, recte ἐνὶ cum ποιήσονται coniunxit Alexandre cf. III 74 πάντας, ὅσοι τούτῳ πίστιν ἐνεποιήσαντο cl. II 294 ἀλλ' ὁπόταν πολλὰς κολάσεις ἐνιποιήσωνται.

a) XLV 4 *οὐδὲ μετερχομένων ὀρέων ἐν στήθεσι πόντου,*
L 19 *ἄχραντον κραδίην μοι, Ἄναξ, ἐν στήθεσι τεύχοις,*
CXVIII 20 *σεῖο, Μάκαρ, γλυκεροὺς ἐθέμην ἐν στήθεσι μύθους,—*
b) XXI 19 *αὐτὸς ἐμὸς θεός*) ἐσσι φίλης ἐν γαστέρι μητρός,*
LXX 12 *αὐτός μοι σκέπας ἦσθα φίλης ἐν γαστέρι μητρός,*
CXXXVIII 25 *ἄλκαρ ἐμὸν Μάκαρ ἐσσὶ φίλης ἐν γαστρὶ τεκούσης.*

Adde quod etiam in alterius generis exemplis apud poetam nostrum tantummodo praepositio *ἐν* extat, quae quidem sexies (XIII 1; XXXIX 20; LII 1; CXVIII 59. 101. 122) prorsus necessaria sit, semel (XXXIV 34) sine ulla varietate occurrat. Quem usum praeter Apollinarium unus Nicander Colophonius eatenus videtur observasse, ut in iusta anastropha longiorem formam admitteret, ceteris vero locis unica forma *ἐν* uteretur cf.

a) Ther. 368 *σείριος αὐήνῃσι, τρύγη δ' ἐν πυθμένι λίμνης,*
873 *φύλλα τε τηλεφίοιο, νέον τ' ἐν βότρυσι κλῆμα,*
Alexipharm. 49 *βλάστην πηγάνιόν τε πόροις ἐν βάμματι σίμβλων,*
68 *πυετίην τμήξαιο, πόροις δ' ἐν νέκταρι φύρσας,*
94 *πολλάκι σήσαμα κόπτε, πόροις δ' ἐν νέκταρι καὶ τά,*
129 *ἐμπλήδην κυκεῶνα πόροις ἐν κύμβεϊ τεύξας,*
369 *σιλφίου, ἄλλοτ' ὁποῖο, νέμοις δ' ἐν βάμματι τήξας,*
493 *ἄλλοτε δ' οἰνοβρῶτα βορὴν ἐν κυρτίδι θλίψαις,*
547 *τενθρήνης ἀναμίγδα πόροις ἐν πίοσιν ἔργοις,**)* —
b₁) Ther. 87 *εἰ δὲ σύ γε τρίψας ὀλίγῳ ἐν βάμματι κάμπην,*
667 *δράχμα χερὸς πλήσας, παύρῳ δ' ἐν νέκταρι πίνειν,*
Alexipharm. 347 *τῷ δὲ καὶ εὐκραδέος τριέτει ἐν νέκταρι μίξαις,*
Fragm. apud Athenaeum XV p. 684 A v. 52 *ἀδρύνει δὲ βλαστὰ βαθεῖ ἐν τεύχεϊ κόπρος,* —
b₂) Ther. 83 *αὖα καταψήχοιο λίπει ἔνι φύλλα κονύζης,*
519 *δραχμαίῃ μίσγοιτο ποτῷ ἔνι κιῤῥάδος οἴνης,*
Alexipharm. 142 *ἠὲ σύ γ' ἀμπελόεντα γλυκεῖ ἔνι καύλεα κόψαις,*
144 *ἠὲ μελισσάων καμάτῳ ἔνι παῦρα μορύξαις.*

Cui legi in O. Schneideri editione duo refragantur versus: Alexipharm. 54 *ἠὲ καὶ ἀργυρόεν θολερῷ ἐνὶ πώματι βάπτεις* et 315 *ῥεῖα, θρομβοῦται δὲ μέσῳ ἐνὶ τεύχεϊ γαστρός*; attamen altero loco *Π*, omnium librorum praestantissimus, scripturam *ἐν* exhibet, altero equidem *ἐνὶ* in *ἐν* mutandum esse mihi persuasi. —

*) Legendum videtur: *αὐτὸς ἐμὸν σκέπας ἐσσὶ κτλ.*

**) Ther. 368, Alexipharm. 49. 68 *ἐν* pro *ἐνὶ* ex optimis codicibus O. Schneider reposuit.

Gregorius Nazianzenus in hexametris pangendis omnes leges susquedeque habuit; eius igitur exemplis diutius inmorari nolo, praesertim cum in tanta versuum mole vix duo versus occurrant ad communem usum conformati: Carm. II 2 n. 1, 157 (Patrol. Gr. vol. XXXVII) p. 1463 ἀλλὰ τὰ μὲν κρατεροῖο Θεοῦ ἐν χείρεσι κείσθω et n. 7, 299 p. 1574 ἀλλὰ τὸ μὲν μεγάλοιο Θεοῦ ἐν γούνασι κείσθω. Ceterum ἐν pro ἐνὶ etiam his locis adcommodatius foret, quibus tmesis statuenda est: Carm. I 2 n. 1, 688 p. 573 εἴργουσιν· γαμέει δὲ καὶ ὅς ἐνὶ φάσγανον ἧκε | δυσμενέος πλευρὴν (recte Coisl. et tres codices Regg. πλευρῇ exhibent) μοιχοκτόνον et II 2 n. 3, 58 p. 1484 καὶ μήτηρ τεκέεσσιν ἑοῖς ἐνὶ φάσγανον ἧκεν. —

In Quinti Smyrnaei Posthomericis forma ἐνὶ semel (X 194) metro munitur; itaque vereor, ut Koechlyi sententia probari possit, praepositionem ἐν reponentis VI 65, VIII 415, IX 143.*) Wernickii vero rationem, qui ἐνὶ semper a poeta scriptum esse adfirmat (ad Tryphiodor. 153 p. 174), adeo non probo,**) ut eandem et arbitrariam et falsam esse iudicem. Nam communem poetarum usum Quintus est secutus, cum breviorem formam hisce locis adhibuit:

I 246 κάτθανε καρπαλίμως σφετέρων ἐν χερσὶν ἑταίρων,
287 καὶ τοὺς μὲν κατέπεφνε Μέγης ἐν δηϊοτῆτι,
II 165 ἀθάνατοι δαίνυντο· πατὴρ δ' ἐν τοῖσι Κρονίων,
VII 71 ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
VIII 436 οὐδ' ἄρ' ἀπολλυμένην γενεὴν ἐν δηϊοτῆτι,
X 222 ὃν τέκεν Ἀμφιάλη Ῥοδίων ἐν πίονι γαίῃ. —

Sed iam res eo deducta est, ut perorari possit, quatenus poetae Nonno superiores spectentur. — Igitur formae ἐνὶ exemplis circumspectis perpauca restare intellegimus, quae argumentis ad obrussam exactis rata haberi possint. Quae cum ita sint, et

---

*) Sed XIII 183 ἐπὶ σώματι pro ἐνὶ σώματι recte videtur correxisse.

**) Probavit in editione Didotiana F. S. Lehrsius, qui tantopere e Wernickii arbitrio pendet, ut locum ab illo praetermissum (scil. X 222) et ipse intactum reliquerit. — Probabilius in altera classe Wernickii legem apud Quintum valere statuas cf. I 816; II 15; III 475; VI 158. 319. 518; VII 62. 268; VIII 297; IX 198; X 376; XII 570; XIII 276. 332. Unus versus obstat: IV 559 ταρφέα πεπληγώς, ἑτέρῃ δ' ἐν χειρὶ τινάσσων, sed coniecturae Wernickianae locus simillimus XII 570 ἔσσυτο μαιμώωσ'· ἑτέρῃ δ' ἐνὶ χειρὶ φέρεσκεν suffragatur. Koechlyus autem quibus rationibus adductus IV 559 cum Wernickio ἐνὶ sustulerit, XII 570 ἐνὶ ex suo inportaverit, equidem non expiscor.

Rubensohni emendationem, apud Crinagoram A. P. IX 239, 1 *βύβλων ἡ γλυκερὴ λυρικῶν ἐν τεύχεϊ τῷδε* confidenter *ἐνὶ* reponentis, ad inritum redigi sequitur, et apud Incertum A. P. VII 279, 3 *ναυηγοῦ τὸ μνῆμα. Τί τῆς ἐνὶ κύμασι λώβης* pro Planudis scriptura *ἐνὶ* codicis Palatini lectionem *ἐν* substituendam esse in oculos incurrit. —

Venio nunc ad Nonni exempla, quorum is est habitus, ut et expendi potius debeant quam numerari et peculiare iudicium exposcant. Ac parvo quidem exemplorum numero inde pondus accedit, quod neque ex Dionysiacis neque e Paraphrasi Evangelii contrariae rationis testimonia proferri possunt, momentum vero rei versus Nonniani structura facit, quippe quae poetam non casu fortuitoque, sed bono consilio ab usu communi recessisse doceat. Hanc enim legem in hexametris pangendis Nonnus sibi statuit, ut in confiniis verborum, quorum alterum terminaretur consonanti, consonanti inciperet alterum, brevis syllaba in consonantem exiens thesin spondiacam tantum in pede primo efficeret, in pedibus reliquis a thesi omnino excluderetur. Sane sexies poeta Panopolitanus extra cancellos, quos sibi circumdedit, egredi est ausus:

Dionys. X 412 *ὁππόσον ἱστοπόνοιο κανὼν πρὸς στήθεϊ κούρης,*
„ XXXVI 282 *Δωγασίδην θ', ὃς μοῦνος, ἐπεὶ σοφὸς ἔσκε μαχήτης,*
„ XLVII 621 *δῆριν ἄγεις, ὃς Ζηνὸς ἔχει γένος, ᾧ ποτε μούνῳ,*
Paraphr. Evang. IX 57 *κεῖνος ἀνήρ, ὃς Χριστὸς ἀκούεται, ὅντινα λαοί,*
„ „ XIII 1 *καὶ ναέταις πρὶν πάσχα μολεῖν, πρὶν βωμὸν ἀνάψαι,* *) —

nihil tamen eiusmodi exceptiunculae ad legem ipsam labefactandam et evertendam valent. Haec si tenemus, quae mihi quidem non videntur posse convelli, praepositionis formam *ἐνὶ* certo iudicio a Nonno usurpatam esse perspicitur; itaque recte Koechlyus Dionys. XVII 84 Graefii coniectura *ἐν κυκλάδι* in rectam emendandi viam inductus *ἐνὶ κυκλάδι* pro corrupta librorum memoria *εὐκληδέϊ* reponendum esse statuit, — perperam Ludwichius (Beiträge zur Kritik des Nonnos von Panopolis p. 111) praeter Maximi versum (*περὶ καταρχῶν* 500) *σπέρματα θαρσαλέως, θεῖναί τ' ἐνὶ κλήματα γύροις* nihil obstare censet, quominus Dionys. XLVII 69 *ἐν* ('die freilich einfache Änderung'), G. Hermanni commentum (ad Orph. p. 762), in textum recipiatur.

---

*) Fortasse scribendum: *καὶ πρὶν πάσχα μολεῖν ναέταις καὶ βωμὸν ἀνάψαι.*

Ad pedem primum haec exempla pertinent:

Dionys.	III	21	ἱστὸς δ' ὑψικάρηνος ὑπέρτερον ἠέρα τύπτων,
„	IV	26	καί μιν πάντα δίδαξεν, ὅσα βροτοειδέϊ μορφῇ,
„	V	127	Ζεὺς μὲν πάντα τέλεια· κασιγνήτην δὲ γεραίρων
„		162	τῇ μὲν ξανθὸς ἴασπις ἐπέτρεχε, τῇ δὲ Σελήνης,
„	VI	13	πάντας μὲν τρομέεσκε, τὸ δὲ πλέον ὄμπνια μήτηρ,
„		88	σφαῖραν ποικιλόνωτον· ἀνειρομένῃ δὲ θεαίνῃ,
„		137	τὸν μὲν δεξιτεροῖο παρὰ πρηῶνα θυρέτρου,
„	VIII	193	τὴν μὲν Πειθιάνασσα καθίζανεν ὑψόθι δίφρου,
„		261	οὐ μὲν χρύσεα δῶρα μακαρτάτη ᾔτεε νύμφη,
„	XII	49	Ζηνὸς ψευδομένοιο νόθον δέμας εἰλαπινάζων,
„	XIII	378	τόσσος λαὸς ἔην ἑκατόμπολις· ἐρχομένης δέ,
„	XIV	78	ἄλλος δ' Ἠυγένειος ἀκούετο θεσπέσιος Πάν,
„		173	ὕπνον θελγομένων φυλάκων ἐπέχευε καρήνῳ,
„		204	αἳ μὲν Μηονίης ἀπὸ ῥωγάδος, αἳ δὲ κολώνης,
„	XV	400	πότμον μισθὸν ἔδωκε, ποθοβλήτου δὲ νομῆος,
„	XVI	67	αὐτὸς δῶρα γάμων, αὐτὸς πόσις, ὄφρα χορεύσω,
„		175	ὃς μὲν τόξον ἔχων, ὃ δὲ φάσγανον ἕδνον ἐρώτων,
„	XXI	46	ἰχθὺς*) βαιὸς ἄναλκις ἐπέχραε πολλάκι ναύταις,
„	XXIII	53	τοὺς μὲν κτεινομένους δολιχῷ δορί, τοὺς δὲ μαχαίρῃ,
„		316	Τηθύς,**) καὶ σύ, θάλασσα, κορύσσεο· ταυροφυῆ γάρ,
„	XXIV	25	ἣ μὲν ναιετάει διερὸν δρόμον, ἣ δ' ἐνὶ λόχμαις,

*) Et hic et Paraphr. Evang. XXI 74 thesin spondiacam positione effectam esse suspicor, etsi volgo oxytona substantiva quae in υς desinunt et nominativi et accusativi ultimam syllabam producunt. Quam rationem ab usu communi alienam ut poetae Panopolitano inputem, vocis νηδὺς mensura potissimum adducor, quae Dionys. XLVI 318 εἰμὶ νέκυς Πενθῆος, ὁδοιπόρε· νηδὺς Ἀγαύης occurrit. Ceterum forma ἰχθὺν trochaei vice etiam apud Ps.-Theocritum Id. XXI 49 πῶς κεν ἕλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάροις, Gregorium Nazianzenum Carm. I 1 n. 8, 39 (Patr. Gr. vol. XXXVII p. 449) θῆρα, φυτόν, βροτόν, ὄρνιν, ὄφιν, κύνα, ἰχθὺν ἔτευξαν, II 1 n. 34, 196 (ibid. p. 1321) τὸν δ' ὑποδεξάμενον ἰχθὺν ἔδησε λίνον fungitur, nec male apud Matronem Pitanaeum Conv. 35 (apud Athenaeum IV p. 135 C) ἣ μόνη ἰχθὺς οὖσα τὸ λευκὸν καὶ μέλαν οἶδε librorum memoriam ἐοῦσα locis Homericis Il. 19, 97 Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα et 23, 409 Αἴθη θῆλυς ἐοῦσα tuetur Paessens apud Brandtium 'Parodorum epicorum Graecorum et Archestrati rell.' (1888) p. 78; cf. praeterea verbum ἰχθύδιον antepenultima brevi elatum apud Archestratum, Matronis aequalem, fr. XLV 15 (Brandt) τῶν δὲ πετραίων ἰχθυδίων τῶν τριςκαταράτων et Lucianum A. P. XI 405, 6 θηρεύει τούτῳ πολλάκις ἰχθύδια.

**) Etiam hic syllabam finalem positione productam esse censeo. — Certum mensurae trochaicae exemplum in Theogoniae Orphicae versu habes, quem Plato Cratyl. p. 402 B memoriae tradidit (fr. 32, 2 Abel): ὅς ῥα κασιγνήτην ὁμομήτορα Τηθὺν ὄπυιεν.

Dionys. XXIV 135 ἡ μὲν νεβρὸν ἔβαλλεν ἀελλόπον· ἡ δὲ λαθοῦσα,
„ 332 οἳ μὲν δαιδαλέης ἐπὶ νεβρίδος, οἳ δ' ἐπὶ φύλλων,
„ 338 ἄλλος δ' ἵππον ἔνυξε κατ' αὐχένος, ὃς δὲ δαΐζων,
„ 340 ἄλλος δ' ἠερόφοιτον ἑὸν βέλος ὑψόσε πέμπων,
„ XXV 363 οὐ γὰρ πρὶν πολέμου τέλος ἔσσεται, εἰςόκε χάρμης,
„ 388 ἐν μὲν γαῖαν ἔπηξε περίδρομον, ἀμφὶ δὲ γαίῃ,
„ XXVI 96 τοὺς μὲν Φρίγγος ἵκανε καὶ Ἄσπετος εἰς μόθον ἕλκων,
„ XXX 133 οὐ γὰρ Τέκταφον εὗρε δόλος θνήσκοντα σαῶσαι,
„ XXXIV 154 οὐ γὰρ Χαλκομήδεια συνέμπορος ἔσσυτο Βάκχαις,
„ 172 οὐ γὰρ δῶρον ἔδεκτο γαμήλιον ὄρχαμος Ἰνδῶν,
„ 241 ξεῖνος δεσμὸς ἔχει με, καὶ οὐκέτι ταρσὸν ἀείρω,
„ XXXVI 5 (= XXXIX 380) οἳ μὲν Δηριαδῆος ἀρηγόνες, οἳ δὲ Λυαίου,
„ XXXIX 156 ἄλλος δ' ἀντιβίοισιν ἀριστερὸς ὄρνις ἱκέσθω,
„ XL 233 θρῆνον πουλυκάρηνον ἐφημίξαντο Μεδούσης,
„ XLIII 179 οὐ γὰρ Δηριάδης σε μένει πρόμος, οὐ Λυκοόργου,
„ XLVI 242-244 οἷον θῆρα δάμασσας ἐχέφρονα, τέκνον Ἀγαύη;
„ οἷον θῆρα δάμασσας, ὃν ὑμετέρη τέκε γαστήρ;
„ οἷον θῆρα δάμασσας, ὃν ἐσπέρμηνεν Ἐχίων;
„ XLVII 406 στῆσον Ναξιάδεσσι παρ' ἠόσι ποντοπορεύων,
„ 676 Ζηνὸς γνήσιον αἷμα, νόθος ζηλήμονος Ἥρης,
„ XLVIII 467 τὴν μὲν λειπομένην ἐνὶ πατρίδι, τὴν δ' ἐνὶ γαίῃ,
Paraphr. Evang. I 20 οὐ μὲν κεῖνος ἔην νοερὸν φάος, ἀλλ' ἵνα μοῦνον,
„ „ 146 ἦμαρ κεῖνο τέλεσσαν ἔσω Χριστοῖο μελάθρου,
„ „ II 102 κεῖνος νηὸν ἔειπεν ἑοῦ χροός, ὅντινι θεσμῷ,
„ „ III 9 ῥαββὶν ποικιλόμυθε, θεοφραδὲς ἴδμεν ὀπωπαῖς,
„ „ 163 οὐ γὰρ μέτρα λόγοιο φέρει λόγος, ἀλλά οἱ αἰεί,
„ „ IV 37 ποῖον ξυνὸν ἔην Σαμαρείτιδι καὶ σέο φύτλῃ;
„ „ 149 ῥαββίν, δέχνυσο ταῦτα καὶ ἔσθιε· κινυμένης δέ,
„ „ V 79 ὥςπερ γὰρ γενέτης νέκυας μετὰ πότμον ἐγείρει,
„ „ 99 sq. παιδὸς τηλυγέτοιο φερεζώοιο τοκῆος.
„ „ ὥςπερ γὰρ γενέτης μεθέπει παμμήτορα κόσμου,
„ „ VI 17 αὐτὸς γὰρ δεδάηκε, τόπερ καὶ ἔμελλε τελέσσαι,
„ „ 136 οὗτος γὰρ πέλεν ἄρτος, ὃς οὐρανόθεν καταβαίνων,
„ „ 228 οὗτος γάρ μιν ἔμελλε πορεῖν ζωαρκέϊ πότμῳ,
„ „ VII 16 οὐ γάρ τις μερόπων ὑποκόλπιον ἔργον ὑφαίνει,
„ „ 117 μὴ γὰρ Χριστὸς ἄναξ λαοσσόος, εἴποθεν ἔλθῃ,

Paraphr. Evang. VII 143 εἴ τις δίψαν ἔχει θυμοφθόρον, εἰς ἐμὲ βαίνων,
" " IX 143 αὐτὸς λυσινόμοιο πέλεις κείνοιο μαθητής,
" " 146 τοῦτον δ' οὐκ ἐδάημεν· ἀνὴρ δ' ἠμείβετο μύθῳ,
" " 161 καί μιν μυστιπόλοι φθονερῇ στυφέλιξαν ἰωῇ,
" " XI 21 Μάρθαν καὶ Μαρίην καὶ Λάζαρον· ἐν δ' ἄρα χώρῳ,
" " 79 γνωτὸς σὸς παλίνορσος ἐγείρεται· ἀμβροσίης δέ,
" " 148 οἱ μὲν λᾶαν ἄειραν· ἄναξ δ' ἀντώπιος ἄστρων,
" " XIV 113 ξυνὸν χάρμα φέροντες, ὅθι χθονὸς οὖδας ἐάσας,
" " XVII 19 μῦθον σεῖο φύλαξαν· ἐπεφράσσαντο δὲ θυμῷ,
" " 46 ξυνὸν χάρμα φέροιεν ἐμοῖς τετελεσμένον ἔργοις,
" " XVIII 167 ἔργον ποῖον ἔρεξας· ἄναξ δ' ἀντίαχε μύθῳ,
" " XX 40 οὐ γάρ πω δεδάασι δύω Χριστοῖο μαθηταί,
" " 98 ἁγνὸν πνεῦμα δέχεσθε, καὶ ὧν μερόπων ἐνὶ γαίῃ,
" " XXI 43 γυμνὸν γὰρ δέμας εἶχεν ἐς ἠόνα δίκτυον ἕλκων,
" " 58 ὄψον, καὶ νέον ἄρτον· ἄναξ δ' ἐκέλευε μαθηταῖς,
" " 74 ἰχθὺν καὶ νέον ἄρτον· ἑοῖς δ' ἐκέλευε μαθηταῖς,
" " 134 εἴ μιν δεῦρο μένειν ἔτι βούλομαι, εἰσόκεν ἔλθω.

Quem indicem cum conficerem, consulto periochas metricas singulis Dionysiacorum libris praemissas seclusi, quae quattuor versus ad eandem normam compositos offerunt: Arg. XXXVI 2 *Βάκχος Δηριαδῆϊ κορύσσεται εἶδος ἀμείβων*, XLI 1 *πρῶτον τεσσαρακοστὸν ἔχει πόθον· υἱέϊ Μύῤῥης*, XLV 1*) *πέμπτον τεσσαρακοστὸν ἐπόψεαι, ὁππόθι Πενθεύς*, XLVI 1 *ἕκτον τεσσαρακοστὸν ἴδε πλέον, ᾗχι νοήσεις*, — deinde versiculum omisi a Bordato insertum Paraphr. Evang. XVIII 133 *τῆμος δ' ἀμβροσίης νυκτὸς σκοτόεσσαν ὁμίχλην*, tum quinque Paraphrasis locos: VIII 107 *Ἀβραὰμ ξεινοδόκοιο· θεημάχος ἐστὲ γενέθλη*, 165 *Ἀβραὰμ μὴ σὺ πέλεις θεοπειθέος αὐτὸς ἀρείων*, 186 *Ἀβραὰμ πουλυέτηρον ἐσέδρακες; εἶπε καὶ*

*) Cf. Herm. vol. XII (1877) p. 299.

αὐτός, 187 Ἀβραὰμ πρὶν γένος ἔσχεν, ἐγὼ πέλον· αἰνομανὴς δέ, XIX 90 Ἀδὰμ πρωτογόνοιο φερώνυμον ἄντυγι κόρσης, siquidem et in nomine Ἀβραὰμ et in voce Ἀδὰμ ultimam syllabam pro longa habendam esse mihi persuasi*), denique Paraphr. Evang. VII 163 Δαβὶδ δ' ἀρχεγόνου βασιλήϊον αἷμα κομίζων et Dionys. XI 96 πένθος μῖξε γέλωτι, καὶ ἄστατον εἶχε μενοινήν, — etenim illic post Δαβὶδ cum Scheindlero δ' eiciendum, hic πένθεϊ μῖξε γέλωτα cum Hilbergio**) emendandum, qui genuinam lectionem in codicis Laurentiani (Plut. XXXII n. 16) scriptura***) πένθει μῖξε γέλωτα latere recte perspexit. Simillimus quidem locus Dionys. XLVI 270 μίξας δάκρυ γέλωτι νόον μετέθηκεν Ἀγαύης occurrit†), sed momentum rei hexametri Nonniani ratio metrica facit, quae quidem doceat, etiam in primo versus pede semper necessitate inposita, numquam iudicio et voluntate thesin spondiacam brevis syllabae productione effici. Quodsi poeta πένθος ἔμιξε γέλωτι scripsisset, Charybdi vitata in Scyllam incidisset; vox enim amphibrachyos mensuram obtinens in secundo hexametri pede aegre fertur. Quae observatio causam reddit, cur Dionys. IV 26 et V 127 forma ἅπαντα††), Paraphr. Evang. I 20 et 146 formae ἐκεῖνος et ἐκεῖνο†††) locum habere non possint. — Nec sine iusta causa Dionys. XXXIV

*) Certe Ἀβραὰμ ante vocales spondei mensuram quinquies habet: Paraphr. Evang. VIII 83. 99. 110. 111. 160.

**) Das Princip der Silbenwägung und die daraus entspringenden Gesetze der Endsilben in der griechischen Poesie (1879) p. 169*.

***) Cf. Ludwichius Herm. vol. XII p. 290.

†) Ceterum codicis Laurentiani memoriae duo Nonni versus adsimulari possunt: Dionys. XLVI 241 μίξας δάκρυσι μῦθον ἀμείβετο πενθάδι φωνῇ et XLVII 273 θαύματι μῖξεν ἔρωτα· χοροπλεκέεσσι δὲ Βάκχαις.

††) De industria tamen ἅπας, non πᾶς Nonnus adhibuit Paraphr. Evang. XXI 17 ἑσμὸς ἅπας· καὶ πυκνὰ παλιμπετὲς ἄχνυτο Σίμων. — Sed amphibrachyn in pede secundo reformidans semper plena forma abiecta contra usum suum in pede primo spondeos dactylis praetulit cf. e. gr. Dionys. XXIII 114 εἰ μὴ πάντας ἔπεφνεν ἑῷ ταμεσίχροϊ θύρσῳ, Paraphr. Evang. III 46 οὕτω παντὸς ἔφυ τύπος ἀνέρος ἐκ πυρὸς ὑγροῦ, 166 καί οἱ πάντα φέρειν παλάμῃ πόρεν ὃς δέ κεν εἴη, IV 234 καί οἱ πάντες ἔλεξαν ὁμήλυδες ἠδέϊ μύθῳ, XVI 110 καί οἱ πάντα μαθόντες ἐπεφθέγξαντο μαθηταί, XVIII 102 οὗτοι πάντες ἔασιν ἐμῆς ἐπιμάρτυρες αὐδῆς, XIX 126 λαχμῷ πάντες ἴδοιμεν ἀδηρίτῳ, τίνος ἔσται. Eadem denique ratio poetam inpulit, ut Dionys. XXXVIII 416 γαῖα δὲ πᾶσα γέλασσε τὸ δεύτερον· ἠερόθεν δὲ scripturam δ' ἅπασα respueret.

†††) Scheindler librorum lectionem ἐκεῖνο intactam reliquit, ego Wernickii et Ludwichii emendationem recipiendam esse duxi. Similiter causa perlucet, cur Paraphr. Evang. VIII 126 αἰεὶ κεῖνος ἔην ἀνδροκτόνος, ἐξότε κόσμου Nonnus αἰεὶ κεῖνος, non αἰὲν ἐκεῖνος scripserit.

241, Paraphr. Evang. I 20, IV 37, VII 117. 143 Nonnus spondeos retinuit, quamquam sine ullo sensus detrimento tolli poterant singulis verbis hoc modo leviter transpositis:

ξεῖνος ἔχει δεσμός με, καὶ οὐκέτι ταρσὸν ἀείρω
(Dionys. XXXIV 241),
οὐ μὲν ἔην κεῖνος νοερὸν φάος, ἀλλ' ἵνα μοῦνον
(Paraphr. Evang. I 20),
ποῖον ἔην ξυνὸν Σαμαρείτιδι καὶ σέο φύτλῃ; (ibid. IV 37),
μὴ γὰρ ἄναξ Χριστὸς λασσόος, εἴποθεν ἔλθῃ (ibid. VII 117),
εἴ τις ἔχει δίψαν θυμοφθόρον, εἰς ἐμὲ βαίνων (ibid. VII 143).

Rarissime enim apud poetam Panopolitanum vocis trochaicae syllaba finalis positione producta arsin occupat.*) — His igitur locis Nonnus spondei evitandi occasione uti non potuit; ubicumque autem eligendi arbitrium ei permissum erat, numquam facultatem praetermisit, ut thesin spondiacam positionis vi effectam propulsaret. Exempli causa versus adponere placet, quibus illam spondei conformationem plenioribus formis ἐμοὶ et ἐμὲ adhibitis poeta effugisse censendus est:

Dionys. I 428 καλὸν ἐμοὶ βροτὸν ἄνδρα μετὰ Κρονίωνα διώκειν,
„ II 320 αὐτὸς ἐμοὶ Φαέθων ἰδίης φλογὸς ἀψάμενος πῦρ,
„ IV 38 ποῖον ἐμοί ποτε δῶρον ὁ ναυτίλος ἐγγυαλίξει;
„ VI 321 ἄλλον ἐμοὶ πλόον εὗρεν ὑπέρτερον ὑέτιος Ζεύς,
„ VII 302 ζεῦξον ἐμοὶ τεὸν ἅρμα, φαεσφόρε καὶ σὺ Σελήνη,
„ 306 λάμψον ἐμοὶ ποθέοντι σὺν ἀστέρι Κυπρογενείης,
„ VIII 333 καλὸν ἐμοὶ πόρες ἕδνον ὀνείδεα θηλυτεράων,
„ 379 αὐλὸς ἐμοὶ κτύπος οὗτος Ὀλύμπιος, αἰθερίης δέ,
„ X 130 εἶξον ἐμοί· Κρονίδην γὰρ ἐμῆς ἀροτῆρα γενέθλης,
„ 204 δεῖξον ἐμοὶ πτερὰ κοῦφα καὶ ἔμπνοα ταρσὰ πεδίλων,
„ 210 ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, θεῷ βροτός· οὐ γὰρ ἐλέγξει,
„ 281 μοῦνος ἐμοὶ νέος οὗτος ἐπήρατος ἵλαος εἴη,
„ 292 νεῦσον ἐμοὶ φιλέοντι μίαν χάριν, ὦ Φρύγιε Ζεῦ,
„ 304 μοῦνον ἐμοί, φίλε . . . . ,
„ 305 καλὸν ἐμοὶ Σεμέλης στεροπὴν ὀλέτειραν ἀείρειν,
„ XI 186 εἶξον ἐμοί, κερόεσσα βοῶν ἐλάτειρα Σελήνη,
„ XII 245 εἶξον ἐμοί, Κλυτότοξε, πολυθρήνων ὅτι φύλλων,
„ XIII 221 καλὸν ἐμοὶ πόρες ἕδνον ἐμὸν γενετῆρα δαμάσσας,

*) Cf. Hilbergius, das Gesetz der trochaeischen Wortformen im dactylischen Hexameter und Pentameter der Griechen vom 7. Jahrh. v. Chr. bis zum Untergang der griechischen Poesie (1878) p. 6 sqq.

Dionys. XV 344 μοῦνον ἐμοὶ φθιμένῳ γλυκερὴν περίχευε κονίην,
„ 357 βαιὸν ἐμοὶ χέε δάκρυ, τόσον μόνον, ὅσσον ἐέρσαις,
„ XVII 273 στῆσον ἐμοὶ σέο δίφρα, καὶ ἔννεπε Δηριαδῆϊ,
„ XIX 8 sq. δισσὸν ἐμοὶ βαρὺ πένθος ἐπέχραεν· ἀμπελόεις μὲν
„ Βάκχος ἐμὲ προλέλοιπε, πόσις δ' ἐμὸς ἔμπεσε νούσῳ,
„ 15 ἐλπὶς ἐμοί, Διόνυσε φιλεύιε, μοῦνον ὀπώρην,
„ 23 ἦλθες ἐμοί, φίλε Βάκχε, φίλον φάος· οὐκέτ' ἀνίη,
„ 23** ἦλθες ἐμοί, φίλε Βάκχε, φίλον φάος· ὑμετέρῳ δέ,
„ XX 76 ἰὸν ἐμοὶ τανύουσαν ἐῶν χραισμήτορα λέκτρων,
„ XXI 262 μοῦνοι ἐμοὶ γεγάασι θεοὶ καὶ Γαῖα καὶ Ὕδωρ,
„ XXV 127 καλὸν ἐμοὶ πόρες ἕδνον Ὀλύμπιον· ἀστερόεν γάρ,
„ 261 πνεῦσον ἐμοὶ τεὸν ἆσθμα θεόσσυτον· ὑμετέρης γάρ,
„ XXVII 176 εἰ μὲν ἐμοὶ γόνυ δοῦλον ὑποκλίνειεν Ὑδάσπης,
„ XXIX 116 ποῖον ἐμοί ποτε πένθος, ἐϋῤῥαθάμιγγος ὀπώρης,
„ XXXI 159 τρέψον ἐμοὶ τεὸν ὄμμα, καὶ ἑπταπύλῳ παρὰ Θήβῃ,
„ 182 μοῦνον ἐμοί πτερὰ πάλλε, καὶ ἀκλινέων ἐπὶ λέκτρων,
„ 266 καλὸν ἐμοί, Διόνυσον ἰδεῖν κατὰ μέσσον Ὀλύμπου,
„ XXXIV 207 μοῦνον ἐμοὶ πεφύλαξο δορικτήτης πόθον εὐνῆς,
„ 332 μοῦνον ἐμὲ στενάχιζε δεδουπότα· μυρομένης δέ,
„ XXXV 75 δεῖξον ἐμοί βοτάνην ζωαρκέα, δεῖξον ἐκείνην,
„ 312 μοῦνον ἐμοὶ πεφύλαξο Διὸς φιλότεκνον ἀπειλήν,
„ XL 133 δεῖξον ἐμοί τινα παῖδα, παρήγορον ἀνδρὸς ἀνίης,
„ XLV 257 καλὸν ἐμοὶ Διόνυσον, ὃν ἤροσε λάθριος εὐνή,
„ XLVI 236 οὐ γὰρ ἐμοὶ λάχες εὖχος ὁμοίιον, ὑμετέρου δέ,
„ XLVII 320 ὕπνος ἐμοὶ γλυκὺς ἦλθεν, ἕως γλυκὺς ᾤχετο Θησεύς,
„ 407 στῆσον ἐμοὶ σέο νῆα· τί, ναυτίλε, καὶ σὺ χαλέπτεις;
Paraphr. Evang. I 120 ὅςτις ἐμὲ προέηκε παλιγγενέων δέμας ἀνδρῶν,
„ „ II 90 ζῆλος ἐμὲ ζαθέοιο τεοῦ καταδαίνυται οἴκου,
„ „ IV 140 ὅςτις ἐμοὶ φάτο πάντα, τάπερ κάμον· ἦ ῥά νυ Δαβίδ,
„ „ V 42 οὗτος ἐμοὶ κατέλεξεν ἀερτάζειν καὶ ὁδεύειν,
„ „ 146 ὅςτις ἐμὲ προέηκεν ἀπ' αἰθέρος· ἀλλὰ καὶ αὐτός,
„ „ 149 ὅςτις ἐμὲ προέηκε· καὶ ἔνθεον οὔποτε μορφήν,
„ „ VI 184 σκληρὸς ἐμοὶ λόγος οὗτος, ὃν ἔννεπε· καὶ τίς ἀκούειν,
„ „ VII 60 ὅςτις ἐμὲ προέηκεν· ἀνὴρ δέ τις ἢν ἐθελήσῃ,
„ „ 88 πάντες ἐμοὶ βαρύμηνιν ἐγείρετε κόμπον ἀπειλῆς,
„ „ XII 179 ὅςτις ἐμὲ προέηκε· καὶ ἀνδρομέῃσιν ὀπωπαῖς,
„ „ 200 ὥςπερ ἐμοὶ κατέλεξε πατὴρ ἐμός, ὣς ἀγορεύω,

Paraphr. Evang. XIII 111 *οὗτος ἐμὲ προδίδωσι· καὶ εἰς δέπας ἔμπλεον οἴνου,*

„ „ XIV 39 *δεῖξον ἐμοὶ γενετῆρα, τὸν ἔδρακες εἰς ἐμὲ λεύσσων,*

„ „ 41 *ξυνὸς ἐμοὶ λαλέοντι πατὴρ ἐμὸς ἔργον ὑφαίνει,*

„ „ XV 72 *πρῶτον ἐμὲ στυγέεσκε· καὶ εἰ χθονίων τύπον ἀνδρῶν,*

„ „ 102 *αὐτὸν ἐμὲ στυγέουσι καὶ ὑψιμέδοντα τοκῆα,*

„ „ 105 *προικὸς ἐμὲ στυγέεσκον· ἐπὴν δ' ἐπιδήμιον ἔλθῃ,*

„ „ 110 *καὶ γὰρ ἐμοὶ παρεόντες ὁμόφρονές ἐστε μαθηταί,*

„ „ XVI 121 *μοῦνον ἐμὲ προλιπόντες· ἐγὼ δ' ὅτε λαὸς ἱκάνει.* *)

Sed fortasse quispiam dixerit, non singularem spondei structuram omnibus illis locis vitatam esse, sed omnino Nonnum optione data, utrum spondeos an dactylos ponere mallet, in primo versus pede pro sua consuetudine**) priores dactylis detulisse. Graviora

---

*) Paraphr. Evang. X 137 (= XIV 43) *ὡς ἐν ἐμοὶ τελέθει γενέτης ἐμός, ὅττι καὶ αὐτὸς* et XVII 67 *ὡς ἐν ἐμοὶ τελέθεις, καὶ ἐγώ, πάτερ, ἐν σοι ὑπάρχω* prudens et sciens omisi, tum quindecim locos seiunxi, quibus hexametri formae: –́ – –́ – –́ ⏑ ‖ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ ⏓ et –́ – –́ – –́ ⏑ ‖ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ –́ – a Nonni usu alienae evaderent, si *μοι, με* pro *ἐμοί, ἐμὲ* legeretur: a) Dionys. I 429; II 235; V 523; XXIII 66; XLVIII 704. 901; Paraphr. Evang. V 179; VII 80; VIII 118; XII 103; XV 27; XVII 59; XVIII 171; — b) Paraphr. Evang. VIII 78; XVII 18. — Quae ratio efficit, ut Dionys. III 29 *λαῖφος ἐκολπώθη βεβιημένον ἔγκυον αὔρης* aliique versus quinquaginta quattuor omnino in censum venire non possint; detractis enim augmentis tres formas numquam a Nonno adhibitas lucramur: a_1) –́ – –́ – –́ ⏑ ‖ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ ⏓ (Dionys. IX 30. 202; XIV 69. 74. 390; XVI 397; XVII 145; XXVI 248; XXVIII 328; XXIX 220; XXXVI 177. 402. 421. 445; XXXVII 95; XL 228. 246; XLI 186; XLIV 61. 65; XLV 130; XLVI 182; XLVII 107. 237. 459; Paraphr. Evang. II 13; IV 93. 127; VI 104; IX 86; X 86); — a_2) –́ – –́ – –́ ‖ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ ⏓ (Dionys. III 29; V 43; XIII 287; XXV 62; XXIX 346; XXXV 40. 182; XXXVI 260; XXXVII 334; XL 183); — b_1) –́ – –́ – –́ ⏑ ‖ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ –́ ⏓ (Dionys. XVIII 253; XXVI 56; XXXIV 143; XXXVII 96; XXXVIII 150; XL 281; XLVII 738, Paraphr. Evang. II 109; IV 148. 187); — b_2) –́ – –́ – –́ ‖ ⏑ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ –́ – (Dionys. XXII 348; XXXV 164; XXXVI 191); — c) –́ – –́ – –́ ‖ – –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ – (Dionys. XLVII 380).

**) Hac observatione ad duos versus emendandos obiter uti lubet: Paraphr. II 22 *οὔπω μοι πυμάτης δρόμος ἤλυθε κυκλάδος ὥρης* et VII 34 *οὔπω μοι τετέλεστο χρόνου δρόμος· ὣς ὁ μὲν εἰπών.* Commodissimam

suppetunt exempla ita comparata, ut nihil ex adverso dici possit. Age vero, hos versus mecum perpende:

Dionys. IV 460 ἄλλῳ δ' ἄλλος ἔριζεν· ἐρευθιόωντι δὲ λύθρῳ,
„ XXIX 319 ἄλλῳ δ' ἄλλος ἔριζε συναιχμάζων Διονύσῳ,
„ XXX 10 ἄλλῳ δ' ἄλλος ἔριζε· κορυμβοφόρου δὲ κυδοιμοῦ,
„ XXXVII 450 ἄλλῳ δ' ἄλλος ἔριζεν, ὅτι φθαμένων δρόμον ἵππων,
„ XLIII 329 ἄλλῳ δ' ἄλλος ἔριζε· καὶ οὐκ ἠδέσσατο Βάκχῃ,
Paraphr. Evang. X 144 ἄλλῳ δ ἄλλος ἔλεξε χέων πειθήμονα βουλήν,
„ „ XI 191 ἄλλῳ δ' ἄλλος ἔειπε· τί ῥέζομεν; ἀντίπαλος γάρ.

Quare tandem poeta a communi sermonis usu discessit, qui ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔριζε(ν), ἄλλος δ' ἄλλω ἔλεξε, ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔειπε requirit? Equidem tantum abest ut caecum casum adgnoscam, ut circumspectum Nonni consilium videam, quem quidem id egisse mihi persuaserim, ut spondeus brevis syllabae finalis positione effectus removeretur; neque aliter de his locis sentio:

Dionys. XIV 82 Ξάνθῳ Γλαῦκος ἵκανεν ὁμόστολος· ἀντιτύποις γάρ,
„ XXV 325 Βάκχῳ μῦθον ἔλεξε, χέων ὀξεῖαν ἰωήν,
„ XXX 54 γνωτῷ γνωτὸς ἄμυνε· καὶ οὐταμένῳ περιβαίνων,
„ XXXVII 594 ταρσῷ ταρσὸν ἔρειδε παρὰ σφυρὸν ἄκρον ἑλίξας,
„ XLII 433 μόχθῳ μόχθον ἔμιξε· τί κύντερόν ἐστιν ἐρώτων,
Paraphr. Evang. XII 91 Χριστῷ μῦθον ἔλεξεν· ἄναξ δ' ἠμείβετο μύθῳ.

Sed haec hactenus! Iam telam intermissam resumere placet! Secuntur denique Musaeus et Agathias Scholasticus, disciplinae

---

dactyli ponendi occasionem sine gravi causa dimissam esse non credo; itaque ἐμοὶ pro μοι scribendum videtur. De hiatus ratione dubitari nequit cf. Dionys. VIII 340 οὔπω ἐγὼ Κρονίωνος ἀληθέος εἶδον ὀπωπήν, 343 οὔπω ἴδον τεὸν εἶδος Ὀλύμπιον, ἀλλὰ δοκεύω, XI 439 sq. οὔπω ἐμὸς προχοῇσι λελουμένος ἄνθορεν ἀστήρ,| οὔπω ἐμὸς σελάγιζεν ἑωσφόρος· ἀλλὰ ῥεέθροις, XXXV 279 οὔπω ἐμῆς Σεμέλης ἐκορέσσαο, δύσμαχος Ἥρη, Paraphr. Evang. VII 32 οὔπω ἐγὼ κλισίας νεοπηγέας ἄρτι γεραίρων, 171 οὔπω ἐπιτρέψαντι παρίστατο λοίγιος ὥρη, XIV 17 οὔπω, ἄναξ, ἐδάημεν, ὅπῃ ποδὸς ἴχνος ἐπείγεις.

Nonnianae alumni. — Quorum ille ne minimum quidem a norma discedit, modo v. 176 ὤμοι τίς σε κόμισσεν ἐμὴν εἰς πατρίδα γαῖαν et 181 ὡς ξεῖνος περίφοιτον ἐμὴν εἰς πατρίδα μίμνειν ex codice Palatino cum Koechlyo (Opusc. Philol. vol. I p. 450) εἰς pro ἐς rescribatur.*) Falso igitur nostro loco (v. 81) ἐν pro ἐνὶ emendaturus erat G. Hermannus Opusc. vol. IV p. 223.**) — Apud Agathiam clausula brevis consonanti finita thesin spondiacam non solum in pede primo, verum etiam in secundo, tertio, quarto explet, eaque est exemplorum ratio, ut duodetriginta***) ad primum versus pedem, sex ad pedes reliquos pertineant, scilicet:

A. P. VI 72, 1 εἶδον ἐγὼ τὸν πτῶκα καθήμενον ἐγγὺς ὀπώρης,
IX 154, 5 ἄρκιον ἦν θνάσκειν τὸν βουκόλον· εἰ γὰρ ἄθεσμος,
767, 1 ἑζόμενος μὲν τῇδε παρ' εὐλάϊγγι τραπέζῃ,
XI 352, 1 τὸν σοφὸν ἐν κιθάρῃ, τὸν μουσικὸν Ἀνδροτίωνα,
354, 15 εἰ δ' ἐθέλεις, τὸν παῖδα Κλεόμβροτον Ἀμβρακιώτην,
App. Pl. XVI 244, 3 ὃς δὲ γελῶν σίγησεν· ἴσως δ' ἂν φθέγξατο μῦθον.

Quae testimonia etsi prae superstitibus Agathiae versibus numerum haud exiguum conficiunt, pro exceptionibus tamen haberi debent, quas poeta necessario coactus admiserit, nec dubitari potest, quin A. P. IV 4, 9 eligendi optione data Agathias consulto et cogitate ἐν dimiserit, ἐνὶ in textum receperit. Consilio autem, non casu rem evenisse optime hi versus probant:

A. P. V 267, 3 α. Ποῦ δέ μιν εἰςενόησας; β. Ἐκεῖ ποτὶ δεῖπνον ἐπελθών,
VII 614, 13 εὖ δὲ πόνων ἀπόνασθον, ἐπεὶ ποτὶ σᾶμα συνεύνων,
XI 64, 7 ἡ δὲ καλὴ ποτὶ ληνὸν ὑπερκύπτουσα Ῥοδάνθη,

*) Eandem medelam anonymi poetae epigramma A. P. IX 362 v. 3 ἡσύχιος τὸ πρῶτον, ἐπὴν δ' ἐς πόντον ἱκάνῃς reposcit, ubi praeterea bis in arsi perperam ἐς pro εἰς legitur: 6 ἐς Σικελὴν Ἀρέθουσαν ἐπείγεαι ὑγρὸς ἀκοίτης (cf. Nonnus Dionys. XLV 117 εἰς Σικελὴν Ἀρέθουσαν ἀνὴρ πορθμεύετο Φοίνιξ) et 17 αὐτὴν ἐς φιλότητα χυτῆς ἀλόχοιο περήσας cf. quae dixi ad n. XXIV 4 p. 39 et ad n. XLII 10 p. 76 supra. — Carmen ipsum ad Nonni normas conformatum iusto calidius Musaeo vindicat R. Holland Commentatt. Ribbeckian. (1888) p. 414.

**) In spondiaca primi pedis thesi syllabas breves consonanti terminatas Musaeus septies conlocat: 21. 42. 92. 134 187. 201. 224.

***) a) in hexametris: A. P. V 77, 2 (de epigrammatis auctore cf. ad n. XXIII p. 37 supra); 216, 5. 7; 280, 7; 297, 3; VI 80, 3; 167, 3; VII 568, 5; 589, 7; IX 442, 3; 641, 5; 642, 3; 769, 1. 5; X 68, 1; XI 352, 17; 365, 13; App. Pl. XVI 41, 5; 109, 3; 244, 5; 332, 7; — b) in pentametris: A. P. V 299, 6; VII 204, 2; 602. 8; IX 204, 4; 482, 12. 20; X 69, 4.

siquidem poeta manifesto legis Nonnianae ratione habita ποτὶ pro πρὸς usurpavit. — Ne primi quidem pedis structuram Agathias Scholasticus in casum ancipitis eventus commisisse putandus est; immo spondeum ita formatum, ut thesin brevis syllaba eiusdem generis positione producta efficeret, etiam in illa versus sede semper vitavit, quotiescumque opera levi evitari poterat cf.

A. P. V 222, 6 Κύπρις ἐνικήθη, κἀνεδίκαζε Πάρις,
VII 614, 8 καὶ ποτὶ τὰν κραναὰν Μοψοπίαν δραμέτην,
IX 155, 2 οὐ γάρ ἐμοὶ μούνῃ ταῦτα τέλεσσε Τύχη,
482, 18 ἴσος ἔμιμνε τύπος πεντεπικαιδεκάτῳ,
619, 6 Παλλάς· ἐνικήθην ὕδασιν, οὐ Παφίῃ,
665, 1 εἶξον ἐμοὶ Δάφνης ἱερὸν κλέτας, ἔκτοθι πόντου,

quibus locis dedita opera formas νικήθη, πρός, μοι, μίμνε, νικήθην, μοι exclusas esse equidem persuasum habeo. Cavendum tamen, ne ex hac observatione in A. P. IX 442, 3 καί μιν θῆκε σύνευνον· ὁ δ' ἐκ βιότοιο πενιχροῦ Iacobsii coniectura (vol. III p. 569) ἔθηκε (pro θῆκε) opus esse concludatur, cum Agathias procul dubio duos amphibrachos deinceps positos (ἔθηκε σύνευνον) reformidarit; Duebneri argumentum silentio premere satius est. —

Agathiae Scholastico ut Paulum Silentiarium, aequalem et amicum, subiungam, ea potissimum causa adducor, quod in Ecphrasi Magnae Ecclesiae II 419 φαιδρὸν ἀπαστράπτουσα, μέσῳ δ' ἐνὶ μείονι κύκλῳ ante Graefium, qui ἐνὶ e codice Palatino reposuit, ἐν volgatae scripturae locum obtinuisse video. — Sexies*) poetam a norma deflexisse animadvertimus:

Ecphr. Magnae Ecclesiae II 28 πῇ φέρομαι; τίς μῦθον ἀνήρπασε πλαγκτὸν ἀήτης;
„ „ „ 285 τοὺς προτέρους, πρὶν σάρκα λαβεῖν θεόν, ὧν ἀπὸ φωνῆς,
„ Ambonis 19 ὑμέτερος γὰρ χῶρος ἀείδεται, ὁππόθι πολλή,
A. P. V 217, 3 φαμὶ λέγειν τὸν μῦθον ἐγὼ τάδε· χάλκεα νικᾷ,
VII 604, 5 δωδεκέτιν γὰρ μοῖρα, Μακηδονίῃ, σε καλύπτει,
App. Pl. XVI 118, 1 Μηθοφόνους μὲν χεῖρας ὑπὲρ γαμψοῖο κορύμβου.

Nihilosecius tamen Paulum ad Nonni praeceptum se adligasse pro certo habeo; numquam enim occasioni, ut ad magistri usum

*) Ecphr. Magnae Ecclesiae I 239 ἄνδιχα τεμνομένοιο· δύω δ' ἐς κίονας ἄλλας non ἐς, sed εἰς genuina est lectio cf. ad n. XXIV 4 p. 39 sq. supra.

se conformaret, defuit, — itaque non solum Ecphr. Ambonis 25 ὧν μία μὲν ποτὶ νύκτα τιταίνεται, ἡ δὲ πρὸς ἠῶ de industria ποτὶ pro πρὸς scripsit, sed etiam A. P. V 266, 5 σὴν γὰρ ἐμοὶ καὶ πόντος ἐπήρατον εἰκόνα φαίνει in primo hexametri pede forma ἐμοὶ adhibita syllabae γὰρ productionem declinavit, quamquam spondeum eadem ratione constructum in eadem versus sede septiesdecies conlocavit; in hexametris quidem duodecies, quinquies in pentametris cf. a) Ecphr. Magnae Ecclesiae II 360. 366. 383, A. P. V 259, 5; 264, 5; 274, 5; VI 54, 5; 64, 1; 84, 7; X 15, 7; App. Pl. XVI 77, 3; 277, 1; — b) A. P. V 244, 2 (cf. ad n. XXI 2 p. 33 sq. supra); 246, 6; 283, 6; VI 84, 4; IX 764, 8. —

Sed haec sufficient. Unde est orsa, in eo iam terminari potest disputatio! Si Eratostheni Scholastico epigramma A. P. V 243 vindicas, auctor in discrimen venit, de cuius re metrica certum iudicium propter versuum paucitatem fieri nequit, quamquam poetam Agathiae Scholastici et Pauli Silentiarii*) non solum annis aequalem, verum etiam in studiis comitem fuisse verisimile est. Sin Macedonii Consulis fetum adgnoscis, iudicium poeta subit Nonni legibus ita adstrictus, ut ex lubidine numquam extra praecepta egrederetur. Sane App. Pl. XVI 51, 1 τῷ ξοάνῳ τὸν παῖδα Θυώνιχον, οὐχ ἵνα λεύσσῃς in secunda hexametri thesi τὸν positione produxit, sed in monosyllabis necessitate inposita nonnumquam a norma discedi posse supra vidimus**); hinc igitur A. P. IX 625, 3 μή τινα Νηϊάδων τις ἐμοῖς ἐνὶ χεύμασι γυμνὴν***) cavit, ne praepositionis forma ἐν usus modum excederet, eademque de causa A. P. V 243, 1, si epigramma ad Macedonium auctorem referendum esse statueris, tantummodo ἐνὶ in censum venire poterit. — Quae ratio cum etiam in pede primo valeat, haec duo exempla: A. P. IX 275, 1 κάπρον μὲν χέρσῳ Κόδρος ἔκτανε· τὴν δὲ ταχεῖαν et XI 27, 6 σκεῦος, τοῖς δέ, τρυφῆς χρῆσι περισσοτέρῃ offensione vacant, gravissimam vero offensionem tertium Macedonii exemplum adfert: A. P. XI 39, 1 ἐχθὲς μοι συνέπινε γυνή, περὶ ἧς λόγος ἔῤῥει, si-

*) Ahrentis ratiocinationem Philol. vol. XXXIII (1874) p. 584 equidem non probo.

**) A. P. VI 73, 1 Δάφνις ὁ συρικτὰς τρομερῷ περὶ γήραϊ κάμνων lectio tradita τρομερῷ περὶ γήραϊ optime se habet, unde H. Stephani coniecturam τρομερῷ περ γήραϊ concidere sequitur.

***) In eiusdem epigrammatis lemmate editiones Planudeae sine exceptione verba εἰς ἕτερον (scil. λουτρὸν) ἐν λυκίῳ offerunt; in autographo autem (IV_a n. 367 f. 54ᵛ) perspicue ἐν λυκίᾳ (pro ἐν λυκίῳ) exaratum habes, quam lectionem etiam compendiosa codicis Palatini scriptura innuit.

quidem spondeus pronominis forma *ἐμοὶ* posita sine negotio repelli potuit. Quam formam revera poetae nostro reddendam esse praeter Nonni locos supra adscriptos haec ipsius Macedonii exempla satis superque docent:

A. P. V 229, 3 *αὐτὰρ ἐμὲ στενάχοντα τόσης κατὰ νυκτὸς ὀμίχλην,*
235, 1 *ἦλθες ἐμοὶ ποθέοντι παρ' ἐλπίδα· τὴν δ' ἐνὶ θυμῷ,*
238, 5 *οὗτος ἐμοὶ ποθέοντι συνέμπορος, οὐδὲ κατόπτρου,*
XI 58, 7 *οὗτος ἐμοὶ πολὺς ὄλβος, ἀεὶ φίλος· οὐδ' ἀλεγίζω,*
61, 1 *χθιζὸν ἐμοὶ νοσέοντι παρίστατο δήϊος ἀνήρ,*
63, 3 *αὐτὰρ ἐμοὶ κρητὴρ μὲν ἔοι δέπας, ἄγχι δὲ ληνός.* —

— · · — — —

Addenda.

Pag. 4, 38. Idem de altero Meleagri loco A. P. XII 85, 9 ἀρκέσατ', ὦ ξεῖνοι, κἀμὲ Ξενίου πρὸς Ἔρωτος valet, ubi iam Hilbergius (das Gesetz der trochaeischen Wortformen p. 21) καί με pro κἀμὲ (καμὲ P) correcturus erat, ad suam ille sententiam longe alia ratione deductus.

Pag. 36, 19. Praeterea huc trahi debet Paraphr. Evang. I 201 Ἰσραὴλ σὺ πέλεις βασιλεύς, σὺ δὲ Χριστὸς ὑπάρχεις, siquidem σὺ δὲ Χριστὸς pro σὺ Χριστὸς legendum est cum G. Hermanno, Zeitschr. f. d. Altertumswissenschaft 1834 p. 993. Pronomen σὺ productum neque anaphora satis excusatur (Tiedke, Quaestionum Nonnianarum Specim. p. 29), neque a nomine proprio iustam excusationem habet (Scheindler, Quaestionum Nonnianarum Part. I p. 23), praesertim cum apud Nonnum muta cum liquida, si vox praecedit in brevem vocalem exiens, ancipitem illius syllabae finalis mensuram numquam admittat; unde etiam Paraphr. Evang. X 88 εἰ σὺ δὲ Χριστὸς ἵκανες ἐτήτυμος ἀμφαδὸν ἡμῖν cum Hermanno σὺ δὲ pro σὺ reponendum esse sequitur.

Pag. 48, 14. Cf. insuper Gregorius Nazianzenus Carm. I 2 n. 2, 259 (Patr. Gr. vol. XXXVII) p. 598 οὐ γὰρ τόσσον ἔμοιγε γάμος, οὐδ' ἔργα γάμοιο et 327 p. 604 ἀλλοτρίους μεθέπειν θαλάμους καὶ ἔργα γάμοιο.

Pag. 53, 33. De nominis accentu disertum Herodiani testimonium extat vol. I p. 162, 9 sqq. (Lentz): τὰ διὰ τοῦ ιλος ἀρσενικὰ ἔχοντα τὸ ῐ βραχὺ παροξύνεται· εἰ δέ τι προπαροξύτονον εἴη, ἢ πάθει γέγονεν ἢ γένει διαφέρει· ναυτίλος, Τρωΐλος, Ζωΐλος, Πενθίλος, ὀργίλος, Μυρτίλος; Χοιρίλος, Βανδίλος, φρυγίλος κτλ.

Pag. 57, 3. Compositum ἀναβλέπω bis in Paraphrasi Evangelii extat: IX 93 ἀνδρὸς ἀναβλέψαντος ἐπισταμένους γενετῆρας et 179 τυφλοὶ ἀναβλέψωσιν ἐσαθρήσαντες ὀπωπαῖς.

Pag. 60, 3. Adiungi potest alter Gregorii locus: Carm. II 2 n. 1, 199 p. 1466 ὃν πτερύγεσσιν | εὐμενέων Χριστὸς ἀμφὶς ἔχει μεγάλαις.

Pag. 70, 2. Ab Homero eandem phrasin mutuatus est Apollinarius Laodicenus Paraphr. Psalm. XXXII 34 οὐδέ κεν αὐτὸς ἄλυξε περὶ σθένεϊ βλεμεαίνων.

Pag. 72, 9. Ludwichii observationem locutio αὖ ἐρύω refellit, quam a Paulo Silentiario A. P. V 248, 2 usurpatam esse p. 46 docui.

Pag. 75, 40 sq. Ex Homero addere possum: Il. 6, 364; 11, 455; Od. 14, 237.

Pag. 80, 10. Adde: ὑπὸ τὸ καῦμα (Babrius fab. 43, 1) h. e. 'sub tempus aestus meridiani' cf. Zachariae, de dictione Babriana (1875) p. 32 sq.

Pag. 87, 11. Nostrum potius Homerocentonem quam gemellos ipsius Homeri locos ex mea quidem sententia Musaeus ante oculos habuit hisce erotopaegnii sui versibus: 24 sq. δίζεό μοί τινα πύργον, ὅπῃ ποτὲ Σηστιὰς Ἡρὼ | ἵστατο λύχνον ἔχουσα (cll. 210 sq. et 239), 286 Ἡρὼ δ' ἑλκεσίπεπλος ἑοὺς λήθουσα τοκῆας.

Pag. 88, 26. Scripturam ἐκγεγάασι Homerocentonis auctor Odysseae loco citato in suo exemplari repperisse censendus est; cf. omnino Od. 11, 294 (= 14, 293) ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο, ubi pro μῆνές olim variantem lectionem νύκτες extitisse equidem concluserim ex Hymn. Ps.-Homer. I 349. — Ceterum versu nostro conlato apud Herodotum II 175 τὸν ἀρχιτέκτονα αὐτῆς, ἑλκομένης τῆς στέγης, ἀναστενάξαι, οἷά τε χρόνου ἐκγεγονότος πολλοῦ optime librorum memoria ἐκγεγονότος defendi potest, cui editores certatim Schweighäuseri commentum ἐγγεγονότος substituunt.

Pag. 104, 29. Acrioribus vero remediis ad illam numerorum labem sanandam minime opus fuit; immo inania quaedam vocabula quasi complementa numerorum inculcata sive verborum formae leviter inmutatae ad rimas explendas, quibus carmina Homerica digammi vi non perspecta passim fatiscebant, satis superque sufficere videbantur, quo fit, ut ipsa ratione adprobata pristinus textus sine magno negotio recuperari possit. Quam Homeri emendandi viam I. Bekker recte ingressus est; itaque voculis ἄρ', γ', ἐπ', ἐς, τ' extrusis breves syllabas consonantibus terminatas in thesi propter insequens digamma novies positione produci passus est:

Od. 1, 110 οἳ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ, —
Il. 1, 548 οὔτε θεῶν πρότερος τόν γ' εἴσεται οὔτ' ἀνθρώπων, —
Od. 18, 56 μήτις ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων ἐμὲ χειρὶ βαρείῃ, —
2, 52 οἳ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπεῤῥίγασι νέεσθαι, —
Il. 5, 467 κεῖται ἀνήρ, ὃν τ' ἶσον ἐτίομεν Ἕκτορι δίῳ,
6, 367 οὐ γάρ τ' οἶδ' ἢ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἵξομαι αὖτις,
Od. 8, 169 ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ,
10, 190 ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπῃ ζόφος οὐδ' ὅπῃ ἠώς,
17, 78 Πείραι', οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.

Deinde thesin spondiacam eiusdem generis positio efficit, si cum Bekkero hisce locis breviores formae Ἀτρεΐδης, ἡγήσασθ', ἤλθον, θανάτου, πολέμου, πτολίπορθον, υἷες recipiantur:

Od. 17, 104 ᾤχεθ' ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς Ἴλιον· οὐδέ μοι ἔτλης, —
14, 238 νήεσσ' ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον· οὐδέ τι μῆχος, —
21, 208 ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ· ἐς πατρίδα γαῖαν, —
Il. 16, 442 (= 22, 180) ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι,
18, 464 αἲ γάρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὧδε δυναίμην, —
2, 686 ἀλλ' οἵ γ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο,

Il. 7, 376 (et 395) παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰς ὅκε νεκρούς,
11, 524 ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι,
590 φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην,
15, 535 ἐξῆγεν πολέμοιο δυσηχέος, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους,
18, 307 φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην, —
Od. 9, 530 δὸς μὴ Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον οἴκαδ' ἱκέσθαι, —
Il. 2, 518 υἱέες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο.*) —

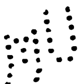
Eodem etiam exempla pertinent, in quibus ante digamma in thesi spondiaca ἐκ et ἐξ pro εἰς et ἐξ commode restitui potest cf.

Il. 2, 230 Τρώων ἱπποδάμων ἐξ Ἰλίου υἷος ἄποινα,
18, 207 ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται,
Od. 15, 44 αὐτὰρ ὁ Νεστορίδην ἐξ ἡδέος ὕπνου ἔγειρεν,
21, 188 τὼ δ' ἐξ οἴκου βῆσαν ὁμαρτήσαντες ἅμ' ἄμφω,
375 ἡμετέρου ἐξ οἴκου, ἐπεὶ κακὰ μηχανόωνται, —
Il. 3, 32 (= 11, 585; 13, 566. 596. 648; 14, 408) ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων,
4, 103 (et 121) οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελείης,
6, 490 (= Od. 1, 356**) et 21, 350) ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
11, 196 (= 15, 169) βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν,
230 αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν εἰς Ἴλιον εἰληλούθει,
13, 165 ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χώσατο δ' αἰνῶς,
175 (= 15, 550) ἂψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν,
533 ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο· τὸν δὲ Πολίτης,
16, 817 ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων,
22, 47 οὐ δύναμαι ἰδέειν Τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων,
24, 143 Ἶριν δ' ὤτρυνεν Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱρήν,
696 οἳ δ' εἰς ἄστυ ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε,
Od. 5, 349 ἂψ ἀπολυσάμενος βαλέειν εἰς οἴνοπα πόντον,
11, 86 τὴν ζωὴν κατέλειπον ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρήν,
15, 216 ἂψ Πυλίων εἰς ἄστυ, θοῶς δ' ἄρα δώμαθ' ἵκανεν,
505 ἑσπέριος δ' εἰς ἄστυ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κάτειμι,
17, 293 θρέψε μέν, οὐδ' ἀπόνητο, πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρήν.

Nec tamen in Bekkeri editione abunde satisfactum est huic toti quaestioni. Etenim locos haud paucos Bekker sine iusta causa intactos reliquit, quibus ante digamma formae ἐνὶ et προτὶ compareant, eo videlicet consilio pro ἐν et πρὸς invectae, ut thesis spondiaca declinaretur, nec dubitari potest, quin eadem ratione correctores pluries verbis a

*) Cf. praeterea Od. 13, 121 ὤπασαν οἴκαδ' ἰόντι διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην et 305 ὤπασαν οἴκαδ' ἰόντι ἐμῇ βουλῇ τε νόῳ τε, ubi non sine probabilitatis specie δῶκαν pro ὤπασαν coniecit Nauckius praeeunte Bekkero, Homer. Blätter vol. II p. 317.

**) Hic scripturam εἰς Bekker non mutavit.



digammo incipientibus ex lubidine syllabam protheticam ἐ praeposuerint. Cuius generis exempla adponere placet ad primum hexametri pedem spectantia, ubi rationi nostrae vel inde probabilitas conciliatur, quod in illa versus sede Homerus spondeo dactylum longe praefert. Sunt vero haec:

Il. 17, 191 οἳ προτὶ ἄστυ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐωνος, —
1, 496 παιδὸς ἑοῦ, ἀλλ' ἥ γ' ἀνεδύσετο κῦμα θαλάσσης,
2, 22 τῷ μιν ἐεισάμενος προςεφώνεε θεῖος ὄνειρος,
795 τῷ μιν ἐεισαμένη προςέφη πόδας ὠκέα Ἶρις,
3, 389 τῇ μιν ἐεισαμένη προςεφώνεε δῖ' Ἀφροδίτη,
4, 131 παιδὸς ἐέργῃ μυῖαν, ὃ ἡδέϊ λέξεται ὕπνῳ,
5, 318 ἡ μὲν ἑὸν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο,
371 μητρὸς ἑῆς· ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἥν,
12, 403 παιδὸς ἑοῦ, μὴ νηυσὶν ἐπὶ πρυμνῇσι δαμείη,
13, 522 υἷος ἑοῖο πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
16, 720 (= 17, 326. 585; 20, 82) τῷ μιν ἐεισάμενος προςέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
17, 488 τῷ κεν ἐελποίμην αἱρησέμεν, εἰ σύ γε θυμῷ,
24, 419 οἷον ἐερσήεις κεῖται, περὶ δ' αἷμα νένιπται,
Od. 4, 714 πατρὸς ἑοῦ ἢ νόστον, ἢ ὅντινα πότμον ἐπέσπεν,
6, 24 τῇ μιν ἐεισαμένη προςέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
170 χθιζὸς ἐεικοστῷ φύγον ἤματι οἴνοπα πόντον,
11, 282 γῆμεν ἑὸν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα,
14, 177 πατρὸς ἑοῖο φίλοιο, δέμας καὶ εἶδος ἀγητόν,
19, 395 μητρὸς ἑῆς πατέρ' ἐσθλόν, ὃς ἀνθρώπους ἐκέκαστο,
20, 158 αἳ μὲν ἐείκοσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον.

Versuum indici adnotatiunculas quasdam subiungam.

Il. 17, 191 προτὶ non esse genuinam lectionem inde elucet, quod primi pedis thesin Homerus spondei obtinendi causa constanter forma πρὸς explet (cf. Il. 1, 340; 6, 235; 17, 104; Od. 12, 433; 17, 237), sicuti etiam in eadem hexametri sede semper ἐν, numquam*) ἐνὶ usurpat cf. Il. 11, 6; 12, 422; 13, 764; 15, 739. 741; 16, 572; 23, 693; Od. 2, 263; 3, 433; 4, 66; 9, 470; 12, 20. 229; 13, 294; 18, 152; 21, 15; 24, 332. —

Formae οἷο, οὗ, ἧς, ὅν, quas Il. 1, 496; 5, 318. 371; 12, 403; 13, 522; Od. 4, 714; 11, 282; 14, 177; 19, 395 reponendas esse statui, pluriens apud Homerum recurrunt; secundum vero pedem eodem modo exordiuntur Il. 1, 609 Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἤι' Ὀλύμπιος ἀστεροπητής, 6, 674 αὐτὰρ ὃ (ὅγ' volgo; correxit Bentley) ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε πῆλέ τε χερσίν, 16, 447 πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης, Od. 7, 196 πρίν γε τὸν (πρίν περ? cf. Il. 15, 588) ἧς γαίης ἐπιβήμεναι· ἔνθα δ' ἔπειτα, 23, 165 ἀντία (ἀντίον volgo; correxit Bekker) ἧς ἀλόχου, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν, 346 εὐνῆς ἧς ἀλόχου ταρπήμεναι ἠδὲ καὶ

*) Nonnumquam sane ἐνὶ ex coniectura scripturus erat Nauckius.

ὕπνον, tum Il. 11, 763 οἶος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται· ἦ τέ μιν οἴω, ubi pro τῆς rectius ἧς cum Bekkero, quam cum Nauckio ἑῆς scribas, et Od. 22, 355 αἶψα δ' ἑὸν πατέρα προςεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα, quo loco δὲ ὃν pro δ' ἑὸν legendum videtur cf. denique ᾧ (Il. 6, 53; 7, 153; 9, 598; Od. 14, 32. 63. 445), ᾗ (Od. 13, 251. 354; 15, 93), ἣν (Il. 8, 585; Od. 2, 195; 21, 302; 23, 247; 24, 167), ὧν (Il. 11, 517), οἷς (Il. 5, 165; 23, 5; Od. 14, 413), υἷσι (Od. 1, 19. 237), ἧφι (Il. 22, 107).*) —

In formis ἐεισάμενος (Il. 2, 22; 16, 720; 17, 326. 585; 20, 82) et ἐεισαμένη (Il. 2, 795; 3, 389; Od. 6, 24) litteram protheticam etiam Nauckius sustulit;**) idem tamen Od. 10, 149 καί μοι ἐείσατο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης in primo pede spondeum restituere neglexit, quo de cf. Il. 13, 98 νῦν δὴ εἴδεται ἦμαρ ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι et Od. 3, 372 φήνῃ εἰδομένη· θάμβος δ' ἕλε πάντας ἰδόντας, tum Il. 13, 69 μάντεϊ εἰδόμενος κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι, siquidem pro μάντεϊ aut μάντει aut (cum Bekkero) μάντι legi debet.

Iliadis loco 4, 131 versum Il. 17, 571 admoveo: ἥτε καὶ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο, ubi Bekkeri et Nauckii commento ἣ καὶ ἐργομένη κτλ. nostrum ἥ καὶ ἐργομένη longe praestare videtur, utpote quod primo pedi spondeum pro dactylo reddat.

Ultimo Iliadis exemplo 24, 419 aliud adiungi potest, cuius gemella est ratio: scilicet Il. 14, 348 λωτόν θ' ἑρσήεντα ἰδὲ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον eodem modo adiectivum ἑρσήεις secundum versus pedem inchoans vocem trochaicam consonanti terminatam excipit, modo otiosa particula θ' cum Bekkero et Nauckio eiciatur, neve cum iisdem viris doctis optima librorum scriptura ἑρσήεντα in ἐ(ϝ)ερσήεντα mutetur.

Odysseae denique locis 6, 170 et 20, 158 versum ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν adsimulabo, qui in eodem carmine quater (16, 206; 19, 484; 21, 208; 24, 322) recurrit. Bekker quidem digammi ratione habita ubique ἦλθον pro ἤλυθον reposuit, ipse tamen ter (16, 206; 21, 208; 24, 322) coniectura ἐεικοστῷ manifestam corruptelae causam oblitteravit. Ἦλθον ἐεικοστῷ, si pristina fuisset lectio, nullam dubitandi ansam dare potuit; contra scriptura ἦλθον εἰκοστῷ cantores et grammaticos digammi ignarissimos sua sponte ad metri labem sarciendam invitabat. Accedit quod ἦλθον εἰκοστῷ commento Bekkeriano (et Nauckiano) vel propter spondaicum pedem anteponi debet, quem in versus introitu efficiat.***)

---

*) Sed Od. 24, 56 ἔρχεται, οὗ παιδὸς τεθνειότος ἀντιόωσα recte ἔρχεθ' ἑοῦ κτλ. emendandum esse censet Nauckius post Bekkerum, qui ἔρχετ' ἐϝοῦ corrigebat.

**) Qui τῷ (τῇ) μιν pro spondeo proprio et naturali habuisse videtur pristinae pronominis μὶν mensurae memor cf. Hartelius, Homerische Studien ²I p. 109.

***) Hinc Il. 23, 102 (et 170) ἔλθοι ἐεικοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν et Od. 16, 391 (= 21, 161) μνάσθω ἐέδνοισιν διζήμενος· ἡ δέ κ' ἔπειτα

Iam restat, ut eiusdem generis locos adponam, quibus ipsi codices pristinam scripturam servarunt. Quos omnis suspicionis inmunes esse concedas necesse est, si modo nostram de digammo sententiam acceperis. Sunt vero hi:

Il. 17, 142 Ἕκτορ,*) εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο,
23, 493 Αἶαν**) Ἰδομενεῦ τε, κακῶς, ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν,
Od. 3, 472 οἶνον***) οἰνοχοεῦντες ἐνὶ χρυσέοις δεπάεσσιν,
8, 215 εὖ μὲν τόξον†) οἶδα ἐΰξοον ἀμφαφάασθαι.

Adiungi possunt exempla plus quadraginta, ubi syllabae breves consonantibus terminatae in thesi producuntur formis εὖ et οἷ praemissae; sed de his iam Hartelius optime disseruit o. l. p. 77 sqq.

Pag. 106*. Κάρτεϊ χειρῶν in versus fine apud Oppianum Syrum Cyneg. IV 48 recurrit, hexametri clausulam κάρτεϊ γυίων ab Apollonio Rhodio Oppianus Cylix Halieut. III 281 (ἄλλοι δ' ἰφθίμῳ τε βίῃ καὶ κάρτεϊ γυίων | πειθόμενοι) mutuatus est, sicuti etiam phrasin ὑπὸ κνέφας (pag. 80, 2 supra) in usum suum convertit cf. Hal. IV 66 φῶτες ὑπὸ σκιερῆς νυκτὸς κνέφας, ἡνίκα μήνη et 641 εὖτ' ἂν ὑπὸ πρῶτον νυκτὸς κνέφας ἀσπαλιῆες.

Pag. 112, 31. Vocem ἰχθὺν ultima brevi elatam apud Pindarum Herodianus legerat, cuius haec sunt verba vol. I p. 416, 1 sq. ἰχθὺν ὀξύνεται παρὰ Πινδάρῳ, ἐπεὶ βραχὺ τὸ ῡ τῆς αἰτιατικῆς τῆς εὐθείας μακρὸν ἐχούσης καὶ παραλόγως περισπωμένης.††) — Nominativi exemplis addi possunt: Gregorius Nazianzenus Carm. I 1 n. 8, 43 αἰεὶ δ' ἰχθὺς ἄνανδος ὑγρὴν διανήχεται ἅλμην et poeta incertus apud J. H. Vossium ad Arati Phaenom. 385 δελφὶς ἀνθρώποις εὔνοος ἰχθὺς ἀεί, nec tamen Oppianus Halieut. IV 44 ἄλλος ἐπαΐξας πρόμαχος σκάρος ἰχθὺς ὀδοῦσιν | ὁρμιὴν ἀπέκερσε, utpote qui semper ad volgarem rationem se adcom-

litteram protheticam sustulerim. Fortasse etiam Od. 4, 360 ἔνθα μ' ἐείκοσιν ἤματ' ἔχον θεοί, οὐδέ ποτ' οὖροι et 6, 159 ὅς κέ σ' ἐέδνοισιν βρίσας οἶκόνδ' ἀγάγηται legendum: με εἴκοσιν et σε ἕδνοισιν.

*) Interpunctionis vi thesin spondiacam effici Hartelius o. l. p. 76 censet.

**) Nimirum voci Ἰδομενεὺς digamma praeponendum esse puto.

***) Scriptura ἐνοινοχοεῦντες, quae in magna codicum parte occurrit, ex antiqua interpolatione fluxit cf. v. l. ad Il. 4, 3 et Od. 20, 255. Ceterum priore loco νέκταρ ἐῳνοχόει· τοὶ δὲ χρυσέοις δεπάεσσι ad eandem normam emendandum videtur: νέκταρ οἰνοχόει κτλ. De imperfecti forma cf. Il. 1, 598 et Od. 15, 141.

†) Nulla in libris varietas conspicitur; Hartelius p. 77 τόξον γ' coniecit.

††) Ergo Herodianus in nominativo eiusdem vocis syllabam υς circumflexit cf. praeterea vol. I p. 236, 14; 238, 17; 403, 14; 416, 2; vol. II p. 615, 22; 625, 22; 936, 25.

modaverit*) cf. I 69 (ἰχθύς), 223 (ἰχθύς), 258 (ὀφρύς), 781 (ἰλύς); II 192 (ἰχθύς), 200 (ἰχθύν), 580 (νηδύν), 650 (ἰλύν); IV 219 (ἰχθύν), 245 (ἰχθύς), 396 (πληθύν), 503 (ὀφρύς); V 91 (ἰχθύς), 274 (ἰλύς). Scribendum omnino cum Piersono: ἰθὺς cf. V 144 μηδ' ἰθὺς ἀποῤῥήξειε σίδηρον.

Anthologiae Palatinae et Appendicis Barberino-Vaticanae numeri inter se conlati.

Anthologia Palatina	Appendix Barberino-Vaticana	Anthologia Palatina	Appendix Barberino-Vaticana
V 18, 1—5 et 7 sq.	XLVIII	V 259	XX
31	X	272, 1—3 et 5 sq.	XL
35	XIII	275	XXVII
37	XIX	285	XXVI
41, 1 sq.	XV	289	XXXIX
50	XLIX	294	XLII
60, 1—4	XIV	305	XLIII
71	LIV	IX 361	XLVI
77	XXIII	381	XLVII
82	XII	XI 108	I
96	L	XII 1	IV
99	XVIII	2	V
128	XVII	4	VI
135, 5 sq.	XVI	17	XLIV
158	LI	20	XXVIII
172	IX	59	XXXIV
186	LII	65	III
187, 2	LIII	69	II
232, 7 sq.	XXII	75	XXX
242	XLI	76	XXXI
243, 1—6	XXXVI	77	XXIX
244, 1—4	XXI	79	XXXV
246	XXXVIII	86	XXXII
252	XXXVII	173, 1—3	XI
255, 1—6 et 13—17	XXIV	196	XXXIII
258	XXV	237, 3 sq.	VIII

*) Idem de Cynegeticorum auctore valet cf. I 50 (ἰχθύν); III 135 (πληθύν), 150 (νηδύν), 157 (νηδύν).

I. Index auctorum.*)

a) Loci emendati, defensi, explicati.

*) In hunc indicem tantummodo locos in notis obiter tractatos recepi. Ceterum nonnullas aliorum emendationes adpono, ad quas quidem ipse argumentorum momenta adtulerim, multos vero locos, qui in transcursu explanentur vel contra coniecturas defendantur, silentio praeterire placuit.

b) **Auctorum variae scripturae e codicibus petitae.**

1) Anthologiae codex Palatinus n. 23.

II. Index rerum.*

III. Index verborum.